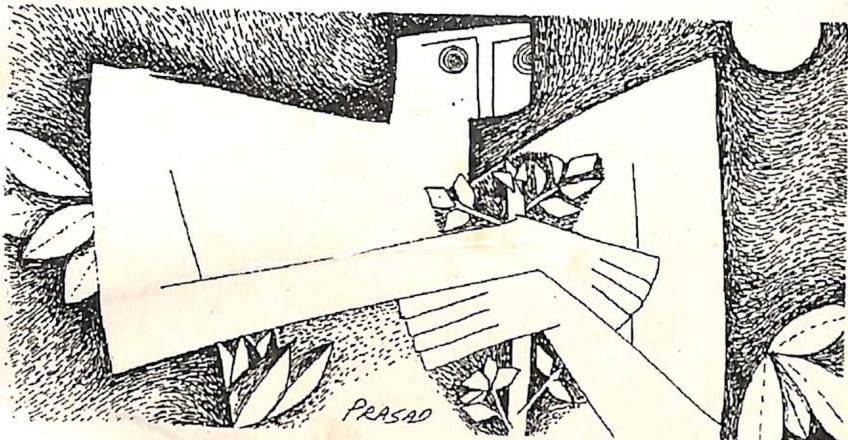

8

കാവന കാളഭട്ടി

രാഗമാലികയും കോതയുടെ പാട്ടും

- ഇ. പി. രാജഗോപാലൻ

- ★ വിഷ്ണു നാരായണൻ നമ്പുതിരി
- ★ എൻ. പ്രഭാകരൻ
- ★ സുനിൽ പി. ഇളയിടം

2000

മാർ - ജൂലൈ

കാവന കാളമുടി

(എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ് മുവപ്പും)

പുസ്തകം 2
ലക്കം 4
മെയ് - ജൂലൈ 2000

ഉപദേശക സമിതി

എൻ. പി. മുഹമ്മദ്
എം. എൻ. വിജയൻ
എം. അച്യുതൻ

പത്രാധിപസമിതി

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ
ഡോ. എം. ആർ. രാഹ്മാൻ
കെ. പി. ശങ്കരൻ
കെ. പി. മോഹനൻ
എം. എം. സചീവൻ
വി. പി. വാസുദേവൻ
മണികുമാർ രാജൻബാബു
അസീംതാനിമുട്ട്
എ.സി. ശ്രീഹരി
ചൊയം ധർമരാജൻ

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരകട്ട്
(ഒജി. 440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ഉള്ളടക്കം

മുൻകുറി

നിറമിഴിയോട്

ലേവനങ്ങൾ

അപകോളനികരണവും സാഹിത്യവും	സുനിൽ പി. ഇളയിടം
പ്രണയം, ഭൂമി, ദർശനം	വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരി
രാഗമാലികയും കോതയുടെ പാട്ടും	ഇ.പി. രാജഗോപാലൻ
കിളിയും മനുഷ്യനും	എൻ. പ്രദാകരൻ
ഇരുട്ടിലെ താമര	കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ
അരനുറ്റാണ്ടിന്റെ ആശയസംഘടന	സി. ശരച്ചുട്ടൻ
കബ്യുട്ടരും കവിതയും	മാട്ടേരി നീലകണ്ഠൻ
ദർശനത്തിന്റെ ശുഭ്രപതാക	പുരുഷോത്തമൻ
ആത്മഹത്യയോ, ഭാനോ?	എ.എ. സചീവൻ

കവിത

കുനിയേരികവിതകൾ	വിജയകുമാർ കുനിയേരി
സർകാരും	സി.വി. ഗോവിന്ദൻ
അശ്വത്ഥാമാവ്	അസിംതാനിമുട്ട്
പാം	മായാഗോവിന്ദരാജ്
പിറവി	സാന്ധിപതി
അനന്തൻകാട്	പി. കേരവൻ നമ്പുതിരി
യാത്രയാകും മുന്ന്	രാംമോഹൻ
ഒഫുകുന്ന പുഴ	വി. പത്മാവതി
ഭട്ട്	പി. നാരായണൻകുട്ടി
ഗദ്ധദങ്ങൾ	എ.എ. റണ്ടുകൻ
അപുഷ്പിതഃ ആദ്രഃ	കെ. രാമകൃഷ്ണവാരിയൻ
കത്തുകൾ, പ്രതികരണങ്ങൾ	

കവർ ഡിസൈൻ : പ്രസാദ്

നിറമിഴിയോടെ

മലയാളകവിതയിൽ, ഏതുസ്തവപ്പറമ്പിലും മസ്തകമുയർത്തിപ്പിടിച്ചുമാത്രം നിന്ന്, ആ നിലപിൽ ഏതിലും ഉരസ്തകമായിത്തോന്ന് നിന്ന് എരു കൊമ്പനാനയുണ്ടായിരുന്നു. ആ കൊമ്പനും, താൻ ഇരഞ്ഞിവന അനന്തൻ കാട്ടിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചുപോയി നവപ്പാടുപതിന്നു ആ പരന്ന കാലടിയടയാളങ്ങൾ, താളാത്തകമായി, നമ്മുടെ മണ്ണിൽ പതിനേരമുന്നു തെളിന്നു കിടക്കുന്നു, ഇപ്പോൾ കടനുവരുന്ന, ഇനിയും ഇരഞ്ഞിവരാ നിരിക്കുന്ന കിടാങ്ങൾക്ക് നടപടിക്കാൻ.

അതു മഹാകവി ഒളപ്പമണ്ണയായിരുന്നു.

ആജീവനാന്തം ലക്ഷ്യാമോത്ത എരു കൊമ്പൻ ഉള്ളിൽ ചെവിയാ ക്രിനിനാ കവിയായിരുന്നു ഒളപ്പമണ്ണ. ഈ തലത്തിൽ "കരുത്തമു"യും കൊമ്പൻ തലയെടുപ്പും താൻപോരിമയുമുണ്ട്. വളപ്പിലെ മാവിൻപോ ക്രിൽ മാത്രമല്ല, പടിക്കലെ കരിവാറയ്ക്കുള്ളിലും, ചീനുപട്ടകാണ്ട് ഇംചു കണ്ണെ ആട്ടിപ്പായിച്ചുനില്ക്കുന്ന ആനയെ കാണാനുള്ള ഉൾക്കാൺ ഒളപ്പമണ്ണയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. മണ്ണാർക്കാടും ലദ്ദാവെന്നറിയാനുള്ള വിശാല തയ്യാറ്.

എൻ്റെ വാക്കുകൾ ഒളപ്പമണ്ണക്കവിതയിലേയ്ക്ക് വഴിമാറിപ്പോകാതെ നോക്കട്ടെ. ഈ പ്രകരണം അതിനുള്ളതല്ല. എൻവി കൃഷ്ണവാരിയരോ ചുണ്ടായിരുന്ന ഫൂദായെക്കും ഒളപ്പമണ്ണയ്ക്ക് എൻവി ടെസ്റ്റിനോടുമുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് അനുഭവസാക്ഷ്യം. ടെസ്റ്റിൻ്റെ എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളോടും ഒളപ്പമണ്ണയ്ക്ക് നിരിന്തര താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു; വിശ്രഷിച്ചും, കവന കൗമുഡിയുടെ കാര്യത്തിൽ "എനിക്ക് ഓടിനടക്കാൻ വയ്ക്കുന്നു. പക്ഷേ, അതു സാരമാക്കണം; ഇവിടെ ഇരുന്നാലും എനിക്കെന്തെന്തുകിലുമൊക്കെചുരും പറ്റി. ഇങ്ങാട്ടുവരു. "ടെസ്റ്റിൻ്റെ കാര്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുനോൾ അദ്ദേഹം പറയാറുങ്ങെന്നയാണ്. 1994ൽ ദിഡിന എൻവി അനുസ്മരണ സമേളനങ്ങൾ പാലക്കാടുവെച്ചു നടന്നപ്പോൾ, 'എനിക്ക് ഓടി നടക്കാൻ വയ്ക്കുന്നതു പാടെ വിസ്മരിച്ചിരുന്നു എന്നതും ഉള്ളിൽ രേവപ്പേ കുകിടക്കുന്നു.

ഒളപ്പമല്ലയുടെ 'ജാലകപ്പക്ഷി' എന്ന വിശിഷ്ടകൃതിക്കാണ് എൻവി ട്രസ്റ്റ് എർപ്പെടുത്തിയ 'എൻവി സാഹിത്യപുരസ്കാരം' ആദ്യമായി (1993ൽ) നല്കാനിടയായത് എന്നും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഓർക്കുന്നു. പ്രൊഫ. ഹൃദയകുമാരിയുടെ വസതിയിലാണ് അന്ന്, അവസാന തീരുമാനമെടുക്കുന്നതിനായി, ജലജിങ്ങ് കമ്മറ്റിയംഗങ്ങൾ തന്ത്രകൂടിയത്. ഏകസ്വരത്തിൽ അവർ കുറിച്ചുതന്നു : "ഒളപ്പമല്ലയുടെ ജാലകപ്പക്ഷി" പത്രസമേളനത്തിൽവെച്ച് വിവരം പ്രവ്യാഹിക്കുന്നതിനുമുൻപ്, ഒളപ്പമല്ല യോട് പറയണമല്ലോ. ഞാൻ ഫോൺടുത്തു. പാല കാട്ട്, "ഹരിഗോ"യിൽ ബൈളിച്ചപ്പോൾ, മഹാകവിയുടെ ശ്രീമതിയാണ് ഫോൺടുത്തത്.

"രാമകൃഷ്ണനാണ്. ഒളപ്പമല്ലയെ ഒന്ന് ഫോണിൽ കിട്ടിയാൽ...." "വിളിക്കാം".

"ഇതാ, ഫോൺ. രാമകൃഷ്ണനാണ്" - അവർ പറയുന്നതും ഞാൻ കേട്ടു. ഒളപ്പമല്ല ഫോൺടുത്തപ്പോൾ ഞാൻ വിവരം പറഞ്ഞു : "എൻവി ട്രസ്റ്റിന്റെ പ്രമാ എൻ.വി. സാഹിത്യ പുരസ്കാരം, ഒളപ്പമല്ലയുടെ 'ജാലകപ്പക്ഷി'ക്കാണ് എന്ന് ജലജിങ്ങ് കമ്മറ്റി തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാൻ വിവരം പത്രക്കാരെ അറിയിക്കുന്നേ?"

എററ ആറ്റോദാവേശങ്ങളോടെയാണ് 'ഹരിഗോ'യിൽനിന്ന് ഒളപ്പമല്ലയുടെ ശബ്ദം കേടുത്. എനിക്ക് സന്തോഷമായി. എൻവിയുടെ പേരിലുള്ള സമ്മാനമല്ലോ? സന്തോഷമായി; അഭിമാനവും.

"ജാലകപ്പക്ഷി"ക്ക് പ്രമാപുരസ്കാരം നല്കാനായപ്പോൾ, എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ് ബഹുമാനിതമാവുകയായിരുന്നു എന്ന് ഞങ്ങളും തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

ഈ കൊസൻ കടന്നുപോയ, മലയാളകവിതയുടെ മഹാമാർഗ്ഗത്തിൽ, ആ കാലടിപ്പാടുകളിൽ നോക്കി മിചിനിറഞ്ഞ, തലകുനിഞ്ഞ നില്കുന്നോൾ ഉള്ളിൽ തെളിയുന്നു : മഹാകവി ഒളപ്പമല്ല, നമ്മുടെ കവിതയുടെ അഭിമാനമായിരുന്നു; എക്കാലത്തെയും അഭിമാനമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും, ഒളപ്പമല്ലക്കവിത.

നമ്മുടെ യുവകവികൾക്കുണ്ടാണി, ട്രസ്റ്റ് നടത്തിപ്പോരുന്ന കൂദാശ, ഇത്തവണ പയ്യനുരിൽവെച്ച്, അവിടത്തെ പ്രമുഖ സാംസ്കാരിക സംഘ ടന്നെയായ 'കർച്ചറിൽ മുവശെമ്മൾ' സി'ഐ'ന്റെ സഹകരണത്തോടെ, നടത്തപ്പെട്ടി. തിരഞ്ഞെടുത്ത വൈലോപ്പിള്ളികവിതകളുടെ വിശദപഠനങ്ങളായിരുന്നു കൂദാശിലെ മുഖ്യ പ്രമേയം. വിഷ്ണുനാനാരാധാരാണി നമ്പുതിൻ, എൻ. പ്രദാകരൻ, ഡോ. എ.ആർ. രാജുവാരിയർ, ഡോ. കെ.പി. മോഹനൻ,

ഡോ. എസ്.എസ്. ശ്രീകുമാർ, കെ.പി. ശങ്കരൻ, ഇ.പി. രാജഗോപാലൻ, ഡോ. വി. സുകുമാരൻ, കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ തുടങ്ങിയവർ കൂൺസുക ഒളട്ടത്തു. കൃംഗംഗങ്ങളുടെ കവിതകളുടെ വായനയും ചർച്ചയും റച്ചാഭ്യാസവും മറ്റും പതിവുപോലെ ഇത്തവണയും സഹായി നടന്നു. പയ്ക്കാൻ കുറഞ്ഞു സഹ്യതയുടെ നിരംതര പകാളിത്തത്തോടെ നടന്ന കാവ്യ സംസ്കാരങ്ങളും പയ്ക്കാൻ കോൽക്കളിയുടെ അവതരണവും ഈ കൃംഗംഗലെ സവിശേഷവും ഹൃദയവുമായ അനുഭവമായി. ടി. ഗോവിന്ദൻ (എം.പി.) പി. അപുക്കുടൻ എന്നിവരുടെ സാന്നിധ്യം സമാപനച്ചടങ്ങിനെ ധന്യമാക്കി. കൃംഗംഗലെ കൂൺസുകൾക്കാഡാരമായ പ്രബന്ധങ്ങളാണ് കവനക്കുമുദിയുടെ ഈ ലക്ഷ്യത്തിലെ മുഖ്യ വായനാവിഭവമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. സമലപരിമിതിമുലം മാറ്റിവെയ്ക്കേണ്ടിവന്നവ അടുത്തലക്ഷ്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു. വൈലോപ്പിള്ളികവിതകളിലേയ്ക്കുള്ള കൗമുഖി സുഹൃത്തുകളുടെ ഉൾക്കാഴ്ച, കൂടുതൽ തെളിച്ചുമുള്ളതാവാൻ ഈ പ്രബന്ധങ്ങൾ ഉപകരിക്കുമെന്ന് വിശദിക്കുന്നു.

ടസ്സിരു ആദിമുദ്രയുടിൽ, ഡോ. എം. ലിലാവതിയുടെ, "സാഹിത്യ നിരുപണത്തിലെ ദിശാബോധം" എന്ന പ്രശ്നകുട്ടി (പ്രസാ: സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹ. സംഘം, കോട്ടയം) യുടെ പ്രകാശനം ഇളയിടെ കോട്ടയത്ത്, മഹാത്മാഗാന്ധി യുനിവേഴ്സിറ്റിയിലെ സ്കൂൾ ഓഫ് സോഷ്യൽ സയൻസിൽ വെച്ച് നടന്നു. 1994 - തെ പാലക്കാട്ടുവെച്ചു നടന്ന എൻവി അനുസ്ഥിതി നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു പ്രഭാഷണം/ത്തിരെ പരിഷക്കരിച്ച വിപുലീകൃത രൂപമാണ് "സാഹിത്യനിരുപണത്തിലെ ദിശാബോധം. *നമ്മുടെ സാഹിത്യ നിരുപണത്തിരു നാളേകളിൽ വ്യക്തമായ സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ പോന്ന ഈ വിശിഷ്ടം ഗ്രന്ഥത്തിരു എല്ലാ അവകാശങ്ങളും ടസ്സിനെ ഏൽപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, ഡോ. ലിലാവതി, ടസ്സിരു പ്രവർത്തനങ്ങളെ കൂടുതൽ സാർമ്മകങ്ങളും ലക്ഷ്യവേദികളും ആക്കിയിരിക്കുന്നു.

ഈ ലക്ഷ്യത്തോടെ 'കവനക്കുമുദി' രണ്ടു വാല്യങ്ങൾ പിന്നിട്ടുകയാണ്. ഇതിനകം കവനക്കുമുദിയുടെ വരിസംഖ്യ (വാർഷിക വരിസംഖ്യ = Rs. 60/- ചെക്ക് കമ്മീഷൻ Rs. 11/-) അയച്ചിട്ടില്ലാത്തവർ, താമസിയാതെ വർഷം അയച്ചുതന്ന് പ്രസിദ്ധീകരണം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടു പോകാൻ സഹകരിക്കണമെന്നപേക്ഷിക്കുന്നു.

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ

* ഡോ. രാജൻ ഗുരുക്കൾ ഗ്രന്ഥം (പ്രകാശനം ചെയ്തു. ഓ.വി ഉഷ്യരാജ് ആദ്യ പ്രതി എറ്റവും അധികാരിയാണ്. റോ. എം.ജി.എസ്. നാരായണൻ ഗ്രന്ഥാവലോകനം നടത്തി. വിഷ്ണുനാരായണൻ നന്ദത്തിരി ചടങ്ങിൽ അദ്ദേഹിക്കായിരുന്നു).

അപകോളനികരണവും സാഹിത്യവും

സുനിൽ പി. ഇളയിടം

സാഹിത്യത്തിന്റെ അപകോളനികരണത്തെക്കുറിച്ച് ചർച്ചചെയ്യാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ഓർമ്മിക്കേണ്ട ഒരു സംഭവമുണ്ട്. ആഫ്രിക്കൻ എഴുത്തുകാരനായ എൻഗുശി (Ngugi Wa Thiong'o) നെയ്റോബി സർവ്വകലാശാലയിൽ, “മനസ്സുകളുടെ അപകോളനികരണത്തെക്കുറിച്ച്” (On Decolonizing the Mind) എന്ന പ്രഖ്യാസം അവത്തല്ലിച്ച് സംസാരിക്കുന്ന വേളയിൽ വിദ്യാർത്ഥികളോട് പറഞ്ഞത് തന്റെ പ്രഖ്യാസം ശരിയായി മനസ്സിലാവണ്ണമെങ്കിൽ ഒരു കൃതികൾ അവർ മുന്നേ വായിക്കണമെന്നാണ്. ലെനിന്റെ ‘സാമ്രാജ്യത്വം : മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അത്യുന്നതയാളം’ (Imperialism, the Highest Stage of Capitalism) എന്ന കൃതിയും അശ്വജിരയൻ വിപ്പവകാരിയായ ഫ്രാൻസ് ഹാന്റെ ‘ഭൂമിയിലെ പീഡിതർ’ (Wretched of the Earth) എന്ന കൃതിയുമാണ് എൻഗുശി നിർദ്ദേശിച്ചത്. കോളനികരണത്തിന്റെ ചരിത്രപരവ്യം രാഷ്ട്രീയവുമായ ഉള്ളടക്കം മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ ഈ കൃതികളിലും കടന്നുപോവാതെവരുന്ന് അസന്നിഗ്രഹമായി പറഞ്ഞുവയ്ക്കുകയാണ് എൻഗുശി അതിലുടെ ചെയ്തത്. കോളനികരണം, അപകോളനികരണം എന്നിവയെക്കുറിച്ച് ഇപ്പോൾ നടന്നുവരുന്ന ചർച്ചകളുടെ പശ്ചാത്യലത്തിൽ എൻഗുശിയുടെ ഈ നിലപാടിന് സവിശേഷപ്രസക്തിയുണ്ട്. അധിനിവേശാനന്തരപഠനങ്ങൾ (Postcolonial Studies) പലപ്പോഴും അധിനിവേശത്തെയും അതിനെതിരായ ചെറുത്തുനില്പിനെയും സാംസ്കാരികപാഠപ്രശ്നങ്ങളാക്കി ചുരുക്കിക്കളിയുകയും അധിനിവേശകൾ (Colonizer)ക്കെതിരായ സമരങ്ങളെ സർവ്വകലാശാലാ സംഖാദങ്ങളായി മനസ്സിലാക്കിവരുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ കോളനികരണം പ്രാഥമികമായി സാമ്രാജ്യത്വവും പനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സാമ്പത്തികക്കൊള്ളയാണെന്ന് ഉറപ്പിച്ചുപറയുകയാണ് എൻഗുശി ചെയ്യുന്നത്. കോളനികരണത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക വിവക്ഷകളെക്കുറിച്ചുള്ള തിരിച്ചറിവുകളുടേയോ അനേകണാം ഒരു കാണാതെ പോകുന്ന ഒരു നിലപാടിനോടും രാജിയാകാതിരിക്കാനുള്ള ആഹാരമാണെന്നത്. രാഷ്ട്രീയമെന്നത് പാംഞ്ചലുടെയും പ്രതിനിധിയാണങ്ങളുടെയും പ്രശ്നം മാത്രമല്ലെന്നും അത് അടിസ്ഥാനപരമായി സാമ്പ്രദായിലെ രണ്ടു സമരങ്ങളാണെന്നും ഉറപ്പിച്ചുപറയാനുള്ള ഒരു ശ്രമമായിത്തന്നെ എൻഗുശിയുടെ ഈ നിലപാട് മനസ്സിലാക്കപ്പെടണം.

കോളനികരണത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക അടിത്തരയെക്കുറിച്ചുതിയ സന്ദർഭത്തിൽ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ നാഗരികതാനാട്യങ്ങളെ മാർക്കറ്റിലെ രണ്ടു പരുഷമായ സ്വരത്തിലാണ് പരിപാസിച്ചത്. ‘നാഗരികതരഭേദനും

വിജിക്കുന്നതി’നെ തങ്ങൾക്കിടയിലും നടപ്പാക്കാൻ എല്ലാരാശ്വണ്ണജൈയും നിർബന്ധിച്ചുകൊണ്ട് ബുർഷാസി സ്വന്തം പ്രതിച്ഛായയിലുള്ള ലോകം നിർമ്മിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത് എന്ന കമ്മ്യൂണിറ്റി മാനിഫേസ്റ്റോറിലെ നിരീക്ഷണത്തിൽ നിന്നു കോളനികൾ സ്ഥാപിച്ച ദുരോപ്പം ബുർഷാസിയെ നിയെ നാഗരികതാ ഭൂഷകർ (civilization mongers) എന്ന് എംഗൽസ് ആക്ഷേപപ്പാരതത്തിൽ പരാമർശിക്കുന്നതിലേക്ക് മാർക്കസിറ്റി നിഗമനങ്ങൾ ഒരു നൂറാണ്ടുമുംവേതനെ വളർന്നിട്ടുമുണ്ട്. സത്ത്രൈവ്യാപാരത്തിന്റെ അനുബന്ധമാണ് കോളനികരണമെന്ന നിലപാടിൽ എത്തിച്ചേരുന്ന മാർക്കസും എംഗൽസും ബുർഷാസിയുടെ ‘നാഗരികതാവല്കരണ’ ശ്രൂ അഭിവൃദ്ധിപ്പട്ടത്തലി’നേയും തികഞ്ഞ തട്ടിപ്പുകളായും സാമ്പത്തികക്കാളയുടെ മുടുപടമായുമാണ് കണ്ണത്.

കോളനികരണത്തെ സംബന്ധിച്ച് ആദ്യപദ്ധതിൽ പുലർത്തിയിരുന്ന നിലപാട് (“piconscious tool of history”) പുന്നപരിശോധിക്കുകയും വിപുലികരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലേക്ക് പിംകാലപഠനങ്ങൾ വഴി മാർക്കസ് എത്തിച്ചേരുന്നാകിൽ (വലിയൊരുവിൽ ഈ മാറ്റം ചരിത്രപരമായി നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു) കോളനികരണം പുരോഗമനപരമായ എന്നതെങ്കിലും ചായകൾ വഹിക്കുന്നതായി ലെനിൻ കരുതിയിരുന്നില്ലെന്ന് കാണാം. ‘സാമാജ്യത്വം മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഉയർന്നാലെടു’ എന്ന കൂത്രിയുടെ ഫെഡ് - ജർമ്മൻ പതിപ്പുകൾക്ക് 1920ലെഴുതിയ മുവിരുതിൽ കോളനിരാജ്യങ്ങളിലെ പരിഷ്കരണ ശ്രമങ്ങൾ യാമാർത്തമായി കോടിക്കണക്കിന് ജനങ്ങളെ അടിച്ചുമർത്തുന്നതിനുള്ള ഉപകരണമായാണ് വർത്തിക്കുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹം വണിയിതമായി പ്രവൃത്താവിക്കുന്നുണ്ട്. ലെനിൻ ഈ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ പങ്കുവച്ചുകൊണ്ട്, കോളനികരണത്തെയും അതിനെന്നതിരായ ജനകീയ സമരങ്ങളെയും ചരിത്രപരമായി ഉൾക്കൊള്ളുകയും കോളനികരണത്തെ മുതലാളിത്തപരമായ മുലധനവികാസത്തിന്റെ പ്രശ്നമായി മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യാതെ ഫലപദ്ധതായ കോളനിവിരുദ്ധസമരങ്ങളാണും സാഖ്യമാവില്ലെന്നതെന്നാണ് എൻഗ്ഗൂഗിഡൈപ്പോലുള്ള എഴുത്തുകാർ ഇപ്പോൾ കരുതിപ്പാരുന്നത്. അമേരിക്കൻ സർവകലാശാലകളിൽ താവളമുറപ്പിച്ച മുന്നാം പ്രോക്ട് എഴുത്തുകാർ തങ്ങളുടെ സത്യപ്രതിസന്ധികൾ പരിഹാരമായി മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്ന ‘പോസ്റ്റ് കോളേജിനെൽ ഐഹബീഡിറ്റി’ പോലുള്ള സകലപനങ്ങളിൽ നിന്നും മുന്നാം പ്രോക്ട് ജനത്തെ തീക്ഷ്ണമായ സമരങ്ങുവെങ്ങളിൽ നിന്നും അപകോളനികരണത്തെ സിഖാന്നവല്കരിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ആരംഭിക്കേണ്ടത് എന്നാണിതിനർത്ഥം. ഇത്തരമൊരു നിലപാട് പറഞ്ഞുപ്പിച്ചുകൊണ്ടല്ലാതെ ഇന്ന് അപകോളനികരണത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച യാമാർത്തമായ ഒരു ചർച്ചയും സാധ്യമാവില്ല.

ഒന്ന്

അധിനിവേശനന്നരവാനങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഏറിയതോതിൽ അധിനിവേശനരസാഹിത്യത്തെ (post colonial literature) സംബന്ധിച്ചുള്ള ചർച്ചയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുവരുന്നതായി കാണാം. കോളനികരണത്തിന്റെ സംഘർഷങ്ങളെ പാഠപരമായ സംഘർഷമായി (textual contest) വില

യിരുത്തുവാനുള്ള സമീപകാല പാനങ്ങളിലെ ശ്രദ്ധാർഹാണ് അധിനിവേശാനന്തരചിന്തയിൽ സാഹിത്യവിചാരത്തിന് ഇത്രവലിയ ഫെം നേടിക്കൊടുത്തത്. കോളനി രാജ്യങ്ങളിൽ അരങ്ങേറിയ ആധുനികീകരണ ശ്രദ്ധാഭ്യർഥ്ഥാം കൊഞ്ചാണിയൽ മേഖാവിത്വത്തിൽ ന്യായികരണശ്രദ്ധാഭ്യർഥ്ഥാം തിരിരുക്കയാണ് ചെയ്തത് എന്ന കാഴ്ചപ്പാട്ടാണ് ഇവിടെ ഉന്നതിക്കുപെടുന്നത്. ഷൈക്ഷപിയർ സാഹിത്യത്തിൽ സാർവലഭക്കികതയേയും സാർവകാലികതയേയും സംബന്ധിച്ചുള്ള കാഴ്ചപ്പാട്ടുകൾ കോളനിക്കരണത്തിൽ വാഹിനിക ബഹിരാജാഭ്യർഥ്ഥാം പരമപ്രാധാന്യം നേടിയതെങ്ങനെ എന്ന കാര്യം കഴിഞ്ഞ രണ്ടു പതിറ്റാബ്ദുകളിൽ വ്യാപകമായി ഉന്നതിക്കുപെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ ബഹിനിക ഉപാധി ഭൗതികതലവന്തിൽ ഒരു ആധിപത്യരൂപമായി പ്രവർത്തിച്ചുതെങ്ങനെയാണെന്ന കാര്യവും ഇപ്പോൾ വിപുലമായ വിയത്തിൽ ചർച്ചചെയ്യപ്പെട്ടവരുന്നുണ്ട്. കോളനി രാജ്യങ്ങളിലെ ഭേദഗതകളുടെ രൂപീകരണത്തക്കുറിച്ച് ചർച്ചചെയ്യുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ, കൊഞ്ചാണിയൽ ആധിപത്യത്തെ കൈശ്യാഴചയാണ് ശ്രദ്ധിക്കുന്ന ഭേദഗതകൾ, മലത്തിൽ കൊഞ്ചാണിയൽ ഭരണത്തിലേുള്ള മലമെമനനനിലയിൽ രൂപപ്പെട്ട ചില ക്രമീകരണങ്ങളിൽ പകാളിത്തം വഹിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നകാര്യം, പോസ്റ്റ് കൊഞ്ചാണിയൽ ചിനക നാടിൽ പലരും ചുണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ഇത്തരമാരു ഏറ്റുടന്തിരിച്ചു എന്ന അനേഷ്ടണമാണ് അധിനിവേശാനന്തര (post colonial) സാഹിത്യപഠനത്തിലെ കേന്ദ്രപ്രമേയങ്ങളിലെണ്ണ.

പിന്തിട്ട് രണ്ടു പതിറ്റാബ്ദുകളിൽ സാംസ്കാരിക ഭൗതികവാദവും നവ ചരിത്രവാദവും (cultural materialism and new historicism) സാഹിത്യപഠനങ്ങളുടെ ഉള്ളടക്കത്തിൽ ആഴമേറിയ സാധിനിം ചെലുത്തിയ തായി കാണാം. ചരിത്രവും സാഹിത്യവും തമിലുള്ള ബന്ധം പ്രകരണനിഷ്ഠമാണെന്ന (contextual) കാഴ്ചപ്പാടിനെ വികസിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, സാഹിത്യവും ചരിത്രവും (literature and history) എന്നതിനുപകരം സാഹിത്യം ചരിത്രത്തിൽ (literature in history) എന്ന സമീപനം അവർ മുന്നോട്ടുവച്ചു. ‘ചരിത്രത്തിലേ പാഠപരത’ എന്ന നവചരിത്രവാദികളുടെ പരികല്പന അധിനിവേശാനന്തര സാഹിത്യചിന്തയ്ക്ക് വലിയതോതിൽ ഉൾപ്പെടെ പകർന്നുനല്കിയ ഒന്നാണ്. ചരിത്രം പാഠപരമായ ഒരു നിർമ്മിതിയാണെന്നും പാഠപരമായവസ്ഥങ്ങളും പ്രകരണനിഷ്ഠതയും അവിടെ പ്രധാനമാണെന്നും വരുമ്പോൾ അധിനിവേശത്തക്കുറിച്ചുള്ള പഠനങ്ങൾ പാഠങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അനേഷ്ടണങ്ങളിലേക്ക് കൂടുതൽ കൂടുതൽ ചായ്വ് പ്രകടപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവുമായ മറ്റൊരു രൂപത്തെക്കാജും ഉല്പന്നങ്ങളും അധികമായി, കൊഞ്ചാണിയൽ ആധിപത്യത്തെയും അധികാരത്തെയും അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത് സാഹിത്യപാഠങ്ങളാണെന്നുള്ള കാഴ്ചപ്പാട് അധിനിവേശാനന്തരചിന്തകൾിൽ പലരും പക്ഷുവയ്ക്കുന്നു. അത്തരമാരു സന്ദർഭം അധിനിവേശത്തിനെതിരായ ചെറുതുനിലപിണ്ഡി ഏറ്റവും ഉയർന്ന രൂപമായി സാഹിത്യപാഠങ്ങൾ മാറിത്തിരിത്തിട്ടുണ്ടെന്നും അവർ കരുതുന്നു. കോളനിക്കരണം സ്ഥാപിതമായത് തോക്കിലേെ സ്വലം കൊണ്ടാണകിലും അത്

തുടർന്നുനിലനിന്ത പാംപര്യ (textuality) അല്ലെങ്കിൽ കാണ്ഡാബാണാൻ അധികിവേഷാനന്തരചിന്തകൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത് ഇതിനാലാണ്. അധികിവേഷാധികാരത്തിൽ പാംപരമായ അക്കൗമാസുകതയെ വിശേഷിക്കുന്ന വുമായ അധികാരിവും വുമായ പാംപര്യ കൊണ്ടുനേരന്നായാണ് ചെറുകുടിശാസ്ത്രം വാഴിക്കാപ്പെട്ടു. ഇങ്ങനെ അധികിവേഷാനന്തര സമീപന അഭൈയപ്പാടെ ഒരു സാഹിത്യപ്രശ്നമാക്കി അവതരിപ്പിക്കുന്ന കാഴ്ചപ്പോടുകൾവരെ ഇതിനകം ഉയർന്നിട്ടുണ്ട് എന്നതിനാൽ സാഹിത്യത്തിൽ അപകോളനികരണം എന്നത് കോളനിവിരുദ്ധസമരത്തിൽ കാതലാബന്നന കാഴ്ചപ്പോടുകൾ അധികിവേഷാനന്തര വിമർശനത്തിലെ മുഖ്യപ്രമേയമാണ്. (നിശ്ചയമായും ഈ പ്രതിലോകക്രമവും ജനവിരുദ്ധവുമായ അനവധി പ്രവർത്തനത്കുള്ള ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കാഴ്ചപ്പോടാബന്നനത് വ്യക്തമാണ്. ഉത്തരകോളനിയ വിമർശനത്തിന് പൊതുവെ ബാധകമായ പലപരിമിതികളുടെയും തുടർച്ചതനെന്നാണ് പാംപരതയെസംബന്ധിച്ച ഇത്തരം വാദഗതികളിലും കാണുന്നത്. ഉത്തരകോളനിയ വിമർശനത്തിന് ഘടനാവാദാനന്തര ചിന്തയോടുള്ള ആശമേറിയ ബന്ധങ്ങളാണ് ഇത്തരം പരിമിതികൾക്ക് അടിസ്ഥാന കാരണമെന്നും ചുണ്ടിക്കാണിക്കുപ്പിട്ടുണ്ട്.)

രണ്ട്

കൊളോണിയൽ അധികാരത്തെ പാംപരതയുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ചർച്ചകൾക്കും കാഴ്ചപ്പോടുകൾക്കും വഴിയോരുക്കിയത് എഡോർഡ് സൈന്റിംഗ്സ് ഓറിയൻറലിസം എന്ന കൂതിയാബന്നന് സാമാന്യമായി പറയാം. യുറോകേന്റീത് സാർവലഭകികതയുടെ സംസ്ഥാപനം നടന്നതുണ്ടെന്നെന്ന അനേകണം പാംപരയും വ്യവഹാരതയും സംബന്ധിച്ച കാഴ്ചപ്പോടുകൾ ആസ്പദമാക്കിയാണ് സൈന്റ് മുനോട്ടുകൊണ്ടു പോയത്. ശ്രാംഷിയിൽനിന്ന് സ്വീകരിച്ച മേൽക്കോയ്മ (hegemony) എന്ന പരികല്പനയും മുകോഡിയിൽനിന്ന് വ്യവഹാര (discourse) സൂക്ഷ്മവുമാണ് തന്റെ വിശകലനത്തിൽ ആധാരസാമ്പ്രദായി സൈന്റ് ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയത്. കീഴെക്കിടന്ന അപരമായും (other) അപകൃഷ്ടമായും മനസ്സിലാക്കുക എന്നതാണ് പാംപരതയും അതിൽ കാതലെന്നും, പാംപരതയും വികസിച്ചുവരുന്ന സവിശേഷ വ്യവഹാരമാണ് അതിൽ അടിത്തരെന്നും സൈന്റ് വിശദകരിക്കുന്നു. അധികിവേഷാനന്തരകമായ പാംപര്യ (colonial textuality) കിഴക്കിന അധികിവേശവല്കരിക്കപ്പെടുന്ന ഒന്നായി (colonisable) സുജ്ഞിച്ചടക്കുകയാണ് ചെയ്തതെന്ന് സൈന്റ് പറയും. പാശ്ചാത്യതരമായ (non-western) ലോകത്തെ പാംപരമായി ഏറ്റുടക്കുന്ന പ്രക്രിയയാണ് (textual take over) ബൈട്ടിഷ് കൊളോണിയലിസം വിവരിക്കപ്പെടുന്നു എന്ന് ഒരു സമീപകാല പട്ടം പറയുന്നതും ഇതുകൊണ്ടാണ്. പുതുതായി കീഴെക്കിയ പ്രദേശങ്ങളെ പരിചിതമായ ആവ്യാന പദ്ധതിയിലേക്കും, സംവർശങ്ങളിലേക്കും, മെരുക്കിയെടുക്കുക വഴിയാണ് കൊളോണിയൽ അധികാരം സംസ്ഥാപിതമായതെന്ന നിരീക്ഷണം സാഹിത്യത്തിൽ അപകോളനികരണത്തെ പരമപ്രധാനമാക്കുന്നു. ബൈട്ടിഷ്

സാമ്രാജ്യത്വവും പത്താമതാം നുറ്റാണ്ടിലെ നോവലും അന്യോന്യം പുരക്കായാണ് വളർന്നതെന്നും അവയിലൊനിനെ പരിഗണിക്കാതെ മറ്റാനിനെ വിലയിരുത്താനാവില്ലെന്നും സെങ്കുട്ട് പറയുന്നത് ഇതുകൊണ്ടാണ്.

പത്താമതാം നുറ്റാണ്ടിലെ കൊളോണിയൽ ആധിപത്യത്തിന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്രവുമായി സർവകലാശാലകളിലെ ഇംഗ്ലീഷ് പഠനത്തിനുള്ള ബഹ്യവും ഇപ്പോൾ എടുത്തുകാട്ടപ്പെട്ടുന്നുണ്ട്. മെക്കാഞ്ചേരി നിന്നു ക്കിലെ കുപ്രസിദ്ധമായ നിഗമനങ്ങൾ ("A single shelf of good European library was worth the whole native literature of Indian and Arabia") സാഹിത്യമുല്യങ്ങളുടെ ദ്രോണിവൃവസ്ഥകളെ രൂപപ്പെടുത്തി ബിട്ടീഷ് ആധിപത്യത്തിന്റെ പ്രതിഷ്ഠാപനത്തിന് വഴിതുറന്നതിന്റെ നഗരമായ പ്രവൃത്തപനം എന്ന നിലയിൽകൂടി മനസ്സിലാക്കപ്പെട്ടുണ്ട്. സത്യം, സമരങ്ങം തുടങ്ങിയവയുടെ ശാശ്വത മുർത്തികരണങ്ങളായി ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യം അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുകയും അധിനിവേശിത ജനതയുടെയും അവരുടെ സാഹിത്യ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും പ്രാന്തവൽക്കരണത്തിന് ഇത് വഴി തുറക്കുകയും ചെയ്തു. കീഴടക്കപ്പെട്ടവൻ അവനവെനക്കുറിച്ചാർത്ത് ലഭജിക്കുകയും മേലാളത്തെ ആരാധനയോടെ നോക്കിക്കാണുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരവസ്ഥയാണ് ഇതിലും രൂപപ്പെട്ടുവന്നത്. കൊളനിരാജ്യങ്ങളിലെ അധികാരസ്ഥാപനത്തിനായി കോളനി അധികാരികൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയ പ്രധാന ഉപാധികളിലോന്തെ ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യപഠനമായിരുന്നു എന്ന വസ്തുത ഇപ്പോൾ പൊതുവേ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. കൊളോണിയൽ ആധിപത്യത്തിന്റെ പരിഷക്കരണ പദ്ധതികളെ ആരാധനവല്ലക്കരിക്കുവാൻ കീഴാളജനത്തെയെല്ലാം ഇംഗ്ലീഷ് പാഠങ്ങളിലെ വരികളും വണ്ണികകളും കാണാതെ പറിച്ച്, ഓർമ്മയിൽ സുക്ഷിച്ച്, ക്ലാസ് മുറികളിൽ ആവർത്തിക്കേണ്ടിവരുന്ന ഒരവസ്ഥയിൽ അധിനിവേശിത ജനതയുടെ ആന്തരികമായ കോളനിവല്ലക്കരണം പുർത്തിയാവുകയായിരുന്നു എന്ന് വിമർശകൾ ചുണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. അങ്ങനെ, സാഹിത്യപാഠങ്ങളുടെ പാരായണം തന്നെ കൊളോണിയൽ ആധിപത്യത്തിന് കീഴപെടുന്നതിന്റെ അനുഷ്ഠാനപരമായ പ്രകടനമായിത്തീരുന്ന സ്ഥിതിവിശ്വാസം സംജാതമായെന്നർത്ഥം.

സാഹിത്യത്തിന്റെ അപകോളനികരണം സംബന്ധിച്ചുള്ള ശ്രമങ്ങളിൽ സർവകലാശാലകളിലെ ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യപഠനത്തിന്റെയും ഇംഗ്ലീഷ് പാഠപദ്ധതിയുടെയും പുനഃസംഘടനം ഇന്നു മുഖ്യമായി തീരുമാനിക്കുന്നത് ഇതുകൊണ്ടാണ്. 1968ൽ എൻഗുഡിയും ചില സഹപ്രവർത്തകരും ചേർന്ന് അവതരിപ്പിച്ച ഒരു പ്രബന്ധത്തിന്റെ തലക്കെട്ട് “ഇംഗ്ലീഷ് വകുപ്പ് തച്ചുടയ്ക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച്” (On the Abolition of the English Department) എന്നതായിരുന്നു. കോളനിവിരുദ്ധ സമരം ആവശ്യപ്പെടുന്നത് ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യപഠനരിതികളിലെ ലഭിതമായ ചില പരിഷകാരങ്ങളെല്ലെന്നും മറിച്ച് ധരിമായ ചില പൊളിച്ചെഴുത്തുകളാണെന്നും അവർ വാദിച്ചു. (എൻഗുഡി തന്നെ പിന്നീട് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലെഴുതുന്നത് ഉപക്ഷിച്ച് ആദ്ധ്യക്കണ്ണ് ഭാഷയിലെഴുതുവാൻ തുടങ്ങാൻ

നൂങ്ക്). ഇംഗ്ലീഷ് പറമ്പം തിരഞ്ഞെടുക്കാതെപ്പുടണ്ണമെന്നല്ല എൻഡുഗിയും മറ്റും വാദിക്കുന്നത്. മറിച്ച് ആദ്യമിക്കൻ സംസ്കാരത്തിനും ഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും മേലെയുള്ള അതിന്റെ നില അടിമരിക്കപ്പെടണമെന്നാണ്.

ഇന്ത്യൻ ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കാലത്ത് ഗാന്ധിജിയും ഇതിന് സദ്ഗുണമായ ചില നിലപാടുകൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്നതായി കാണാം. പാശ്ചാത്യ തുനാഗരിക്കതയുടെ അടിസ്ഥാനപബ്ലിക്കേജ്ഞാടുതനെ ഗാന്ധി വിജയാജിപ്പ് പുലർത്തിയിരുന്നു. പാശ്ചാത്യനാഗരികതയെ അനുകരണീയ മാതൃകയായി പരിഗണിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഗാന്ധിജി എഴുതിയത് ശ്രദ്ധേയമാണ് : “that we want the English rule without Englishman. You want the tiger's nature, but not the tiger”. ഇന്ത്യയിലെ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം സംബന്ധിച്ച് ഗാന്ധിജി എൻഡുഗിയുടെപോലെരു നിലപാട് സ്വീകരിക്കുന്നതായി കാണാം. അഭ്യസ്തവിദ്യർക്കും അല്ലാതെവർക്കും ഇടയിൽ ഒരു വൻപിളർപ്പ് സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു കഴിഞ്ഞതായി ഗാന്ധിജി വിമർശിക്കുന്നു. ഒരു അധിനിവേശിതജനത് അധിനിവേശിത രാജ്യത്തിനെക്കുതന്നെ കോളനീകർത്താവും കോളനീകുടുന്മായി വിജിക്കപ്പെട്ടു (colonized and colonizer) അവസ്ഥയാണ് ഈ ലും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടുന്നതെന്ന ഗാന്ധിജിയുടെ നിലപാട് എൻഡുഗിയുടെ പില്കാലകാഴ്ചപ്പാടിനോട് ചേർന്നുപോകുന്ന ഒന്നാണ്.

സാഹിത്യത്തിന്റെ അപകോളനീകരണവുമായി മറ്റാരു തലത്തിൽ കൂടി ബന്ധപ്പെട്ടുന്ന വിഷയമാണിത്. അധിനിവേശരാജ്യങ്ങളിലെ എഴുത്തുകാരുടെ സത്യപ്രതിസന്ധിയുടെ പ്രശ്നവും ഇവിടെ പരിഗണിക്കുപ്പെടുത്തുന്നും. അതിനുമുമ്പുതന്നെ ഭാഷാസാഹിത്യപറമ്പത്തെ സംബന്ധിച്ച് മേഖലപരിശീലന പ്രശ്നം സുക്ഷ്മമായ വിശകലനം അർഹിക്കുന്നുണ്ട്. എൻഡുഗിയും ഗാന്ധിജിയും ഉന്നയിച്ച് വിമർശനങ്ങൾ തീർച്ചയായും കഴിയുവായാണ്. പക്ഷേ ആ വാദങ്ങൾ വികസിപ്പിച്ചെടുത്താൽ ഓറിയൻറലിസ്റ്റ് ഭരണങ്ങളുടെ ഒരു തിരിച്ചിടതൽ മാത്രമായും സംബന്ധിക്കുക എന്ന കാര്യവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. ഭാഷാ സാഹിത്യ പറമ്പത്തിനും ലുംശേച്ചുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തെ വിലയിരുത്തുന്നതിനുപകരം ഭാഷ ഫൈത് എന്നതിനെമാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു വിലയിരുത്തൽ സാംസ്കാരികതയിൽ അനുഭവമായിട്ടുണ്ട്. അവകാല പുനരുത്ഥാന വാദത്തിലേക്കും വളരെ പെട്ടെന്നുതന്നെ ഏതിപ്പെടും. ആദ്യമിക്കൻ കവിയായ സെക്കോറ്റെ പിൻപറ്റി എയ്മ്സിസ്, വികസിപ്പിച്ചെടുത്ത ‘എന്തിരുവുഡ്’ എന്ന പരികല്പന അധിനിവേശാനന്തര ചിന്തകരുടെതന്നെ കടുത്ത വിമർശനത്തിന് വിധേയമായിട്ടുണ്ട് എന്ന വസ്തുതയും ഇവിടെ ഓർമ്മിക്കാം.

സൗംഗ്രാമിക്കുന്നതിയേയും സാഹിത്യാസ്വാദനത്തെയും സംബന്ധിച്ചുള്ള സവിശേഷമായ ഒരു പ്രത്യയശാസ്ത്ര പരിസരത്തിനുകൂടാണ് ഇന്ത്യയിലെ ഭാഷാ സാഹിത്യപറമ്പം വികസിച്ചുവന്നത്. ഇന്തു യമാർത്ഥത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിന്റെ മാത്രം പ്രശ്നവുമല്ല. “ഗാഖര മുല്യങ്ങളുടെ ഉറവിടമായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥസമുച്ചയം (Canons)

അവ വായിക്കാനാവശ്യമായ ഉപാധികൾ (tools) സാഭാവന ചെയ്യുന്ന ഒരു വിമർശന പദ്ധതി, ദേശ-കാല ലിംഗ-വർഗ്ഗ പരിഗണനകൾ ദേശിക്കുന്ന സൗംഘ്യാനുഭവതി, തുടങ്ങിയ ചില സകലപനങ്ങളാണ് നമ്മുടെ സാഹിത്യ പഠനത്തെ നിയന്ത്രിച്ചുപോരുന്നത്. ഇത്തരമൊരു പ്രത്യയ ശാസ്ത്രപരിസരത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടുന്ന സാഹിത്യരചനയും ആസാധനവും വിശകലനവുമെല്ലാം കോളനീകരണത്തിൽനിന്ന് ചില അടിസ്ഥാന പ്രമേയങ്ങളെ നിരന്തരമായി പുനരുല്പാദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാ സാഹിത്യപരമാനും പരിപൂർണ്ണമായി നിരോധിച്ചാലും കൊഞ്ഞാണിയൽ മൂല്യങ്ങൾ സാഹിത്യപരമാന്തരത്തിൽനിന്ന് മേഖലയിൽനിന്ന് തുടങ്ങി മാറ്റാനാവില്ലെന്ന് (പി.പി. റവീന്ദ്രൻ) നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടുന്നത് ഇതുകൊണ്ടാണ്. ഭാഷയെ കൈശ്യാഴിഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഭാഷാസാഹിത്യപരമാന്തരത്തിൽനിന്ന് അപകോളനീകരണമോ അതുവഴി സാഹിത്യത്തിൽനിന്ന് അപകോളനീകരണമോ സാധിക്കില്ല എന്ന കാര്യമാണിവിടെ വ്യക്തമാക്കുന്നത്. ഭാഷാസാഹിത്യപരമാന്തരത്തിൽനിന്ന് അപകോളനീകരണമാക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ളിട്ടുള്ള ചിരസമ്മതി നേടിയ ചില ധാരണകളെ നിരസിച്ചുകൊണ്ടുമാത്രമേ നിർവ്വഹിക്കാനാക്കു. ആദ്യമായി കാലദേശങ്ങളെ മറികടക്കുന്ന ചിരന്തര മൂല്യങ്ങളുടെ ഉറവിടമാണ് സാഹിത്യമെന്ന ധാരണ കൈശ്യാഴിയുവാൻ കഴിയണം. അതോടൊപ്പം ഏതുതരം സാഹിത്യവും സവിശേഷ സമൂഹങ്ങളുടെ പ്രത്യയ ശാസ്ത്രപ്രയോഗമാണെന്ന് അംഗീകരിക്കപ്പെടും. (സാർവ്വഭൂതകിക സാഹിത്യം എന്നാം ലോക സാഹിത്യത്തിൽനിന്ന് ഇടക്കപ്പെട്ട രാണനെന്ന് ചീസ്വവയ്സു പറയുന്നു) കലയേയും സാഹിത്യത്തെയും സംബന്ധിച്ചുള്ള യുറോപ്പൻ അനുഭവങ്ങളാണ് സാർവ്വഭൂതകിക അനുഭവം / മൂല്യം തുടങ്ങിയ പേരുകളിൽ പ്രചരിച്ചത്. കൊഞ്ഞാണിയൽ മേൽകോയ്മകൾക്ക് രൂപം നല്കിയ ഒരു ജീവിത പരിസരത്തിൽനിന്നും ചിന്താപദ്ധതിയുടെയും ഉല്പന്നങ്ങളായ അന്തരം ആശയങ്ങളോട് കണക്കുതീർത്തുകൊണ്ടുള്ളതെ സാഹിത്യത്തിൽനിന്ന് അപകോളനീകരണം സാധ്യമാവില്ലെന്ന തിരിച്ചറിവാണിവിടെ പ്രധാനം.

“കലാകാരരണ്ട് മഹാകമായ സർഗ്ഗപ്രതിഡി സൃഷ്ടിശ്വിതമായ ഖാമ്പിയാമാർത്ഥ്യം, ഇവ തമിലുള്ള പ്രതിപ്രവർത്തനം വഴി രൂപപ്പെട്ടുന്ന സൗംഘ്യാനുഭവം, അതിന്റെ അനന്ത്യമായ ഭാഷ, പ്രതിനിധാനം, അതുവഴി അനുവാചകന് ലഭിക്കുന്ന ആനന്ദാതിരേകം” (പി.പി. റവീന്ദ്രൻ) ജനാനോദയത്തിനുശേഷം യുക്തി/കലപന, ചിന്ത/വികാരം തുടങ്ങിയ ദ്രാവങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ച വികസിച്ചുവന്ന ഈ കാഴ്ചപ്പൂഢാണ് കൊഞ്ഞാണിയൽ ഭരണകാലത്ത് സാഹിത്യസിഖാന്തങ്ങളുടെ രൂപത്തിൽ ഇവിടെ സ്ഥാനം നേടിയത്. പാഠ്യാത്മ / പാരന്ത്ര, സ്വ / പര, ദന്തങ്ങളെ സാധ്യമാക്കിയ അദ്ദേഹ യുക്തിവിചാരത്തിൽനിന്ന് തുടർച്ചയിലാണ് ഈ സാഹിത്യസിഖാന്തവും നിലയുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. കൊഞ്ഞാണിയൽ ആധിപത്യത്തിനെതിരായ സാഹിത്യസമീപനം കേവലം ഭാഷയുടെ തലത്തിൽ മാത്രം പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതല്ലെന്നാണ് ഈതല്ലാം വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

അധിനിവേശിത രാജ്യങ്ങളിലെ ദേശവാസികളുടെ (natives) രചനാശ്രമങ്ങളെ അപകോളനീകരണത്തിൽനിന്ന് കാഴ്ചപ്പൂടിൽനിന്ന് വിലയി

രുത്താൻ ശമിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ഫ്രാൻസ് ഫാനൻ മേല് പറഞ്ഞത്തിനു സമാനമായ ഒരു പ്രശ്നം അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഭൂമിയിലെ പിഡിതർ (Wretched of the Earth) (1961) എന്ന വിവ്യാതമായ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ദേശീയ സംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ച് ചർച്ചചെയ്യുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ദേശവാസികളുടെ ബോധപരിണാമം ഫാനൻ പരിഗണനാവിഷയമാക്കുന്നു. അധിനിവേശ സംസ്കാരവുമായുള്ള ദേശവാസികളുടെ ബന്ധം മുന്നു ഘട്ടങ്ങളിലുടെ കടനുപോകുമെന്ന് ഫാനൻ പറയുന്നു. ഒന്നാം ഘട്ടം സാധിനത്തി ഏറ്റുമുണ്ട് അനുകരണത്തിലെ ഏറ്റുമാൻ ("Native intellectual assimilates the culture of the occupying power. This is the period of unqualified assimilation") അധിനിവേശകൾ സംസ്കാര മാതൃകകളെ ആഗിരണം ചെയ്യുവാനും അനുകരിക്കുവാനുമുള്ള ശ്രമം പ്രഖ്യാപിക്കുമുള്ള അനേകണാഞ്ചു ജൂഡേതായ രണ്ടാം ഘട്ടത്തിലേക്ക് ദേശവാസി എത്തിച്ചേരുന്നു. ("In the second phase the native is disturbed; he decides to remember what he is") കൊള്ളൊൺ യിൽ രൂപങ്ങളെ തിരിസ്കരിക്കുവാനും സന്തം പാര സരൂത്തിലെ രൂപമാരുകളെ വിശദൈക്യം കുമാൻ അപ്പോഴതെ ശ്രമം. 'നെഗ്രിറ്റുഡ്' ഇതെല്ലാരു ഘട്ടത്തെയാണ് പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നതെന്ന് ഫാനൻ കരുതുന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിലെ പരാധിനതകൾ ഫാനൻ മനസ്സിലാക്കുകയും ജനകിയ വിപ്പവപരതയുടെ ഒരു മുന്നാം ഘട്ടം അദ്ദേഹം വിഭാവനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. "Finally in the third phase, which is called the fighting phase, there is a fighting literature, a revolutionary literature and a natural literature". രണ്ടാം ഘട്ടത്തിലെ ആത്മകിരുശ വല്കരണത്തിൽനിന്ന് എഴുത്തുകാരൻ വിമോചിതനാകുന്ന ഈ ഘട്ടത്തെയാണ്, അപകോളനകീരിക്കപ്പെട്ട സാഹിത്യത്തിലെ മഹികാവിഷ്കാരങ്ങൾ കണ്ണടത്താനാവുക എന്ന് ഫാനൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതായികാണാം.

യുറോപ്യൻ സാഹിത്യത്തിലെ രൂപഘടനയുമായി കോളനീയ സാഹിത്യത്തിനുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് പീറ്റർബാറയും ഇതേമട്ടിൽ നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. യുറോപ്യൻ രൂപത്തെ അനേമട്ടിൽ സീകരിക്കുന്ന ഒന്നാം ഘട്ടവും (adopt phase), ആദ്ദേഹ - എഴുപ്പൻ (പ്രതിപാദ്യത്തിലെ പ്രതിപാദനത്തിന് യുറോപ്യൻ രൂപത്തെ സ്വാംഗീകരിക്കുന്ന രണ്ടാം ഘട്ടവും (adapt phase) സന്തം ഇപ്പോൾക്കുനുസൂതമായി രൂപത്തെയുർപ്പേട്ട പുനഃസംവിധാനം ചെയ്യുന്ന മുന്നാം ഘട്ടവും (adept phase) കോളനീകുത്തസാഹിത്യത്തിലുണ്ടാകുമെന്ന് ബാരി വ്യക്തമാക്കുന്നു.

മുന്ത്

അധിനിവേശകനും അധിനിവേശിതനും തമിലുള്ള ബന്ധം അണി മമായി നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടുക ചിന്ത ശ്രേണിവു വസ്തുകളുടെ ലൈം കാഴ്ചപ്പാട് സമകാലികമായ അധിനിവേശാനന്തര ചിന്തകളിലെ പ്രധാന ഘടകമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. റോമിഡോ 'കൊള്ളൊൺ യിമിക്രീ' എക്കു ചീച്ച് അവതരിപ്പിച്ച നിരീക്ഷണങ്ങളാണ് ഇതിന്റെ അടിത്തരം. കോളനീ വിരുദ്ധ സമരത്തിലെ ശോപ്പായുധങ്ങളിലെണ്ണായാണ് ഭാട 'കൊള്ളൊക്കുത്തമുദ്ദ

ണിയൽ മിമിക്രി'യെ കാണുന്നത്. എതിരിടലിന്റെയും കീഴപെടലിന്റെയും ഉദ്യോഗവാമുള്ള കലർപ്പാൻ കൊള്ളേണിയൽ മിമിക്രി ഏന്ന് ഭാഒ പറയുന്നു. കോളനീകൃതകർത്തവ്യം കൊള്ളേണിയൽ വ്യവഹാരത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയവും അർത്ഥവിചാരപരവുമായ വിധിരൂപങ്ങളെ പ്രത്യേകശതല തതിൽ മാനിക്കുകയും പരിപാലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നോൾത്തെന, കൊള്ളേണിയൽ വ്യവഹാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന നിഗമനങ്ങളെ തെറ്റായി പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുകവഴി ("Systematical misrepresentation of the foundational assumptions of the discourse") അതിന്റെ സത്വത്തിൽ പിളർപ്പുണ്ടാക്കുകയും അറിവിന്റെ പുതിയരൂപങ്ങൾക്ക് ജീവം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നതായി ഭാഒ പറയുന്നു. അങ്ങനെ, മുറഞ്ഞെടുത്ത അനുരൂപ വല്കരണത്തിലൂടെ (inappropriate appropriation) മിമിക്രി ദേശവാസിയുടെ കോളനീവിരുദ്ധമായ സയം വേറിട്ടുനില്ക്കൽ ഉദ്ദാഹനം ചെയ്യുകയാണെന്ന് വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

അധിനിവേശാനന്തര സാഹിത്യ വിചാരത്തിലെ ഘോറവും പ്രധാന മുദ്രാവാക്യമായി മിമിക്രി മാറ്റത്തിരുന്നത് ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ്. കോളനി വിരുദ്ധസമരത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണാരൂപങ്ങളിലോന്നായി സാഹിത്യ രചനയിലെ മിമിക്രി ഇപ്പോൾ പരിഗണിക്കപ്പെട്ടുന്നുണ്ട്. സാഹിത്യപരതയുടെ യാമാസ്യത്തികമായ അതിരിത്തികളെ നിരന്തരമായി ലാംഗ്ലിക്കുന്ന അനുരൂപതയാണ് കൊള്ളേണിയൽ മിമിക്രിയുടെ കാതൽ. ഇതനുസരിച്ച് പാശ്ചാത്യമായ സാഹിത്യരൂപങ്ങളിൽ പ്രാദേശികമായ ഉള്ളടക്കം മിശ്രണം ചെയ്യുന്ന സന്ദർഭം കോളനീവിരുദ്ധമായ പ്രതിപാഠാത്മകതയുടെ ആരംഭേയുർത്തമാണെന്ന് വരുന്നു. രാജാറാവുവിന്റെ 'കാന്തപുര' എന്ന നോവലിനെ മഹലികമായ മിമിക്രിയുടെ ഘോറവും മികച്ച ഉദാഹരണമായി അധിനിവേശാനന്തര നിരുപകർ കരുതിപ്പോരുന്നത് ഇതുകൊണ്ടാണ്. 'കാന്തപുര'യുടെ ആമുഖക്കുറിപ്പിൽ രാജാറാവു എഴുതുന്നു. "We cannot write like the English. We shouldnot. We cannot write only as Indians" രാജാറാവുവിന്റെ ഈ സമീപനു പാശ്ചാത്യ സാന്സ്കൃതിയുടെ അന്താന സമുച്ചയത്തെ തിരിച്ചിട്ടുന്നതിനുപകരം അതിനെ തകർക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് അധിനിവേശാനന്തര നിരുപകർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഒരേ സമയം അത് സാമാജ്യത്വപാഠപരതയെയും സത്താപരമായ ഭാരതീയ തയേയും തിരിസ്കരിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യം / പഹരസ്ത്യം എന്ന ദ്രാവാത്മക വർഗ്ഗികരണത്തിന്റെ ഈ നിരാകരണം സാഹിത്യത്തിന്റെ അപകോളനീകരണത്തിന്റെ മികച്ച മാതൃകയായി ഇപ്പോൾ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു.

അധിനിവേശാനന്തര സാഹിത്യത്തിന്റെ മറ്റാരു സവിശേഷരൂപമായി ഇപ്പോൾ പരിഗണിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നത്. റഷ്ട്രിയും ബൈസിംഗൈറ്റും ഭാരതി മുവർജ്ജിയും ഉൾപ്പെടെയുള്ള കുടിയേറ്റക്കാരുടെ സാഹിത്യമാണ്. സാംസ്കാരിക സത്താവാദത്തിന് എതിരെ ബഹുസാംസ്കാരികത്വ (multi culturalism) തത്ത പിന്തുണയ്ക്കുന്ന ഉത്തരകോളനീയ സിലം തങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടതേജം രൂഷ്ടിയുടെയും മറ്റും രചനകൾ കോളനിവിരുദ്ധ സാഹിത്യത്തിന്റെ മികച്ച ആവിഷ്കാരങ്ങളാണ്. അധിനിവേ

ശാന്തര സാഹിത്യചിന്തയിലെ ‘ഒഹവൈഡി’ (മിഗ്രേറ്റ്) എന്ന ആശയത്താട്ട പുർണ്ണമായ പ്രതിജ്ഞാബലത പൂലർത്തുന്നതും ഇതു കുടിയേറ്റ സാഹിത്യമാണെന്ന് പറയണം. ശത്രുതാപരങ്ങളായ രണ്ട് ദേശിയ സംസ്കാരങ്ങളുടെ അതിർവരംബുകളിൽ കഴിയുന്നതുമുലം സാംസ്കാരികമായ ഉദയാവസ്ഥയുടെ ഭടകനില ഏകവരിക്കുവാൻ കുടിയേറ്റസാഹിത്യത്തിനു കഴിയുമെന്ന് ഉത്തരകോളനിയ വിമർശനം ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. കുടിയേറ്റ സാഹിത്യ ത്തിരെ നനാമാധിക് ഉൾജ്ജവത്തെ ഏഡോർഡ് സെയ്റ്റ് അംഗീകരിക്കുന്നതായി കാണാം. സാമ്രാജ്യത്വപരവും പ്രാദേശികവുമായ ധാരാസമിതികത്തിരെ മുടങ്ങിയ അതിർത്തി കഴി നിരന്തരം ലാംഗ്ലിക്കാനുള്ള കഴിവാണ് സെയ്റ്റിരെ ദൃഷ്ടിയിൽ കുടിയേറ്റ സാഹിത്യത്തെ അപകോളനികരണത്തിരെ മികച്ച മാതൃകയാക്കുന്നത്. കോളനികരണത്തിരെ അടിസ്ഥാനയുടെ കരിനമായി തിരിസ്കരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതിനാൽ കുടിയേറ്റ സാഹിത്യം അപകോളനികരണത്തെ അതിരെ പരമാവധിയിലെതിരുക്കുമെന്നാണ് സെയ്റ്റ് കരുതുന്നത്.

കൊളോണിയൽ സംഘർഷാത്മകതയുടെ പാഠപരതയെ ആധാരമാക്കി വിവരിക്കുന്ന സമീപനങ്ങൾ ഒരു പാട് പുതിയ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉയർത്തുന്നുണ്ട്. എല്ലാ കൊളോണിയൽ പാംബേളയും അധിശ്വരപരവും എല്ലാ കുടിയേറ്റ പാംബേളയും വിമോചകവുമായി കാണുന്നതുവഴി വിരുദ്ധ ദദ്ധങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഫഴ ക്രമീകരണം അശ്വർ തന്നെ പുതിയ വേഷത്തിൽ കടന്നു വരുന്നതായി കാണാം. എല്ലാ കൊളോണിയൽ പാംബേളയും ഏകകുമുവമായ അധിശ്വരപരവായി പരിഗണിക്കുന്നതിലും കുഴപ്പങ്ങളുണ്ട്. ഫോസ്റ്റ് റൂടെ നോവൽ (Passage to India) കിഴക്കിനെ അപകൂഴ്മായി ചിത്രീകരിക്കുവാനുള്ള ശ്രമത്തിനോടൊപ്പം ബീടിപ്പിച്ച സാമ്രാജ്യത്തിരെ രാജ്ഞിയും അക്രമങ്ങളാടുള്ള പ്രതിരോധത്തിരെ സുചനകളേയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ടെന്നും ചുണ്ടിക്കാണിക്കപ്പടിട്ടുള്ളത് ഹവിടെ പ്രാധാന്യത്താട പരിഗണിക്കുന്നും ഇന്ത്യയിലെ ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യപാനത്തെ സാഖ്യാദി ഉത്തരകോളനിയവീക്ഷണങ്ങൾ നിന്നുംഗമായി എന്നും സ്വീകരിക്കുന്ന കിഴക്ക് എന്ന ഓറിയൻറലിറ്റ് ആശയഗതിയെ പുനരുല്പാദിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നും വിമർശനമുഖ്യമാക്കിട്ടുണ്ട്.

സാമ്രാജ്യത്വ പാഠപരത (imperial textuality) എന്ന ആശയം, ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ കോളനിവിരുദ്ധവായനാ സമൂഹത്തിരെ സജീവവും വിമർശനാത്മകവുമായ പ്രതികരണങ്ങളെ പുർണ്ണമായും ഏകയൊഴിയുന്നതായി കരുതുന്നതുവരുത്തുന്ന പുതിയ കോളനിയീക്ഷണങ്ങൾ നില്കുന്നതായി പ്രാഥീനിക പരമാത്മാവിന്റെ പരമാത്മാവിനും സാഹിത്യത്തിരെ അപകോളനികരണത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വന്നിച്ച പരിമിതികൾക്കുത്താണെന്ന വിമർശനവും ഇപ്പോൾ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതാണ്. പാഠപരതയെ രാജ്ഞിയത്തിന് പകരം വയ്ക്കുന്ന ആ സമീപനം വ്യവഹാര തലത്തിൽമാത്രം നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു ലോകത്തെ കൂട്ടിമായി സൃഷ്ടിക്കുകയും പ്രതിരോധമന്നത് സാഹിത്യപ്രതിനിധാനത്തിരെ

മേഖലയിലുള്ള എതിരിടൽ മാത്രമാണെന്ന് വരുത്തിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പാംപരതയിലുള്ള ഉളന്തൽ സാമൂഹികമായ സർവത്തിനേയും പുറത്താക്കുന്നു. രാഷ്ട്രീയം ഒരു വ്യവഹാരപ്രസ്തം മാത്രമാണെന്ന ഭാഡ തുടർന്ന നിലപാടിലെത്തുമ്പോൾ ഭൗതികതയെ തിരഞ്ഞെടു ഏകദേഹാശി തുടർന്ന ഒരു ദൈശികമാണെന്ന് വിചാരിത്തിന്റെ രൂപമായും ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവരുന്നത് കാണാം. അപര്യാപ്തമായ രാഷ്ട്രീയ യാമാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ പുർത്തീകരണമെന്ന വിധത്തിൽ പാംപ ഒരു അനീമ ലക്ഷ്യം തന്നെയായി ഇവിടെ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു. വിപ്പവാത്മക ബോധത്തിന്റെ അവസാനത്തെ അന്ത്യക്രമം പോസ്റ്റ് കൊളോണിയൽ നോവലാണെന്ന് പറയുന്ന ജോനാമൻഡേവെറ്റ് എത്തിപ്പെടുന്നതിവിടെയാണ്. കൊളനിവിരുദ്ധ സമരത്തിൽ നോവലിന് പഹിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന ബോധനപരമായ വശത്തിനുമാത്രമല്ല ഇവിടെ പ്രാഥുമ്പ്യം ലഭിക്കുന്നത്. മറിച്ച് നോവൽ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനത്തിനു പകരമായും മെമനുതന്നെ വെവ്വേറു എഴുതുന്നു. (The novel is an alternative way of doing History and Politics) ഇത്തരമൊരു നിലപാടു സ്വീകരിക്കുന്നതുവഴി കൊളനിവിരുദ്ധ സമരത്തിന്റെ ഏല്ലാ വിധ പ്രായോഗികാവിഷ്കാരങ്ങളേയും ഒറ്റയടിക്ക് തിരസ്കരിക്കുവാൻ ഉത്തരകോളനിയ ചിന്തയ്ക്കുകഴിയും. അധികാരപരമായ രാഷ്ട്രീയ താല്പര്യങ്ങൾക്ക് ഇതിനേക്കാൾ സൗകര്യപ്രദമായ ഒരു ദൈശികമാണെന്ന പരക്കേശവീര്യം എത്തിപ്പെടുന്നും ലഭിക്കില്ല. മുതലാളിത്ത ചുപ്പണ തതിന്റെ വികസന ശ്രമങ്ങളുമായി കൊളോണിയലിസത്തിനുള്ള ഗാഡ ബന്ധത്തിന് വേണ്ട പരിഗണന നല്കാതെ വളർന്നുവന്ന ഉത്തരകോളനിയ വിമർശനം എത്തിപ്പെടുന്നത് ഉത്തരം ചതിക്കുചികളിലാണ്. സാഹിത്യത്തിന്റെ അപകോളനികരണത്തിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ കൊളോണിയൽ മുല്യവിചാരങ്ങൾക്ക് നിന്തുമായി കീഴ്പ്പെടുന്ന പാംവിശകലനമെന്ന ഭാസ്യവുംതിയായിത്തീരുന്നതാണ് ഇവിടെ കാണുവാൻ കഴിയുന്നത്.

സാഹിത്യത്തിന്റെ അപകോളനികരണം സാംബസിച്ച ഉത്തരകോളനിയ വിമർശനത്തിന്റെ നിലപാടുകൾ പലപ്പോഴും അധികാരപരമായ താല്പര്യങ്ങളോട് സാമ്പിച്ചയുമെന്ന തിരിച്ചറിവോടെ വേണ്ടം നാമതിനെ സമീപിക്കുവാൻ. ആത്യന്തികമായി കൊളോണിയലിസമെന്നത് മുതലാളിത്തവ്യാപനത്തിന്റെ പ്രസ്തനമാണെന്നും നവകോളനികരണത്തിന്റെ പുതുവഴികൾ നമ്മുടെ ജീവിത പരിസരങ്ങളിലും ചിന്താ പരിസരങ്ങളിലും സജീവമായി തുടരുന്നുണ്ടെന്നും നമുക്ക് അംഗീകരിക്കുവാൻ കഴിയണം. അബ്ലൂഷിൽ വിനാശകരമായ ഉപദോഗപ്രസ്തുപ്പം പോലെ സമകാലികമായ ഇതു സിഖാനപ്പരുപ്പവും വിനാശകരമായ ഒരു ധൂർത്തായിത്തീരുകയേ ഉള്ളൂ.

സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. അധിനിവേശാനന്തരം - പി.പി. രവീന്ദ്രൻ
2. ഇടപെടലുകൾ - പി.പി. രവീന്ദ്രൻ
3. Post colonial theory - Leela Gandhi
4. Literary Theory - Terry Eagleton
5. In Theory - Aijas Ahmed

പ്രണയം, ഭൂമി, ദർശനം

വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ നാടകം തൊട്ടുകൊണ്ടുള്ള നോട്ട്.

വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരി

മഹാഭാരതം ആരണ്യകത്തിലെ തീർമ്മയാത്രാ പർവതത്തിലാണ് ഒഴു
ശൃംഗരക്കേൾ കമ വരുന്നത്. അളക്കയുടെ തീരത്ത് ഹേമകുട്ടത്തിന്തികി
ലുള്ള ആദ്ധ്യമാടം കാട്ടിക്കൊണ്ട് ലോഗ മഹർഷി പാണ്ഡ്യപുത്രന്ന് ആ
തപസ്സിരക്കേൾ ബലം വിവരിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. വിഭണ്ണകന്ന് ഏകാഗ്രതാ
ഞ്ജിച്ചുണ്ടായ രേതാംവലനും ഒരു പേടമാൻ ഉശ്രക്കാണ്ഡുളവായ മക
നാണ് ഔദ്യോഗിക്കുന്നു. പെണ്ണവർഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ചാനും, അറിയാതെ മുനി
കുമാരൻ വളർന്നു. അംഗരാജ്യത്ത് മം പെയ്യിക്കാനും ഭൂമിയെ ഉർവ്വര
യാക്കാനും ഈ ബൈഹമചര്യത്തിരക്കേൾ ചെച്തന്നും തന്നെ അഭിസരിച്ചാണു
കണ്ണമെന്ന് തീരുമാനിച്ചു ലോമപാദരാജാവും മന്ത്രിമാരും സമർപ്പായി
അംഗിനുള്ള കെന്നിരേയാരുകി. ഓരോരോ അടവുകളിലായി ഔദ്യോഗം
ഗരു, മദനകേളി രഹസ്യമറിയുന്ന വിലാസവത്തിയായ ഒരു വേദ്യ മയ
ക്കിരെയടുത്തു. അദ്ദേഹം ഏഴുനാളുള്ളിയതോടെ അംഗഭൂമി തളിരുത്തു.
നയോപാധങ്ങളാൽ വിഭണ്ണക്കേൾ കോപം രാജാവ് ശമിപ്പിച്ചെടുത്തു.
ഔദ്യോഗിക്കുന്നു രാജപുത്രിയെയും രാജ്യത്തെയും കൈക്കൊണ്ട് വാനപ്പേ
സ്ഥകാലം വരെ നാടുവാണു.

വ്യാസദഗ്ധവാൻ ഇവിടെ രണ്ട് മർമ്മങ്ങളിലാണ് വിരലുന്നിയത്. : (1)
ഏപ്രിക്കമായ ഏശ്വര്യും നിലയുറയ്ക്കുന്നത് ബൈഹമചര്യത്തെപ്പള്ളിക്കേൾ
അസ്തിവാരത്തിൽ മാത്രമാകുന്നു. (2) ആ ഏശ്വര്യത്തിരക്കേയും പാരു
ന്തികലക്ഷ്യം സന്ധ്യാസമാർഗ്ഗം വഴി നേടാവുന്ന മോക്ഷമാകുന്നു. അവ
സാനും കൊടിനാട്ടുന്നത് വ്രതകർക്കശമായ തപസ്സുതനെ. ആർഷദർശ
നത്തിരക്കേൾ ഈ മുവമാണ് മറുപ്പെ ഉപാവ്യാസങ്ങളിലുമെന്നപോലെ
ഇതിലും മാതൃകയായി പാണ്ഡ്യപുത്രന്ന് ഉപദേശിച്ചുകീടുന്നത്.

വിജിഗ്രിഷ്യവായ മൃത്യുവിന്നുപോലും ജീവിതത്തിരക്കേ കൊടിപ്പടം
താഴ്ത്താനാവില്ല എന്നു പ്രവ്യാപിച്ചുകൊണ്ടാണ് വൈലോപ്പിള്ളി മാറ്റു
നുടെ കവിത അരങ്ങേറിയത്. കന്നികൊഞ്ഞത്തിനു തൊട്ടു പിന്നാലെ
യാണ് കുടിയൊഴിക്കലും, ഔദ്യോഗംഗരാഡകവും കവി രചിക്കുന്നതും.
രണ്ടും തന്റെ മാറ്റുപീസ് ആരണ്ണന്ന് അറിയാനുള്ള സത്യവിവേകം ആ
വരകവിക്ക് സ്വാധത്തമായിരുന്നു. തന്റെ ആന്തരസിഖികളുടെ ഏഴും
കുടിയുള്ള പുരണാഹലാഗമം ആണ് തന്റെ ഉദാത്തരചനകൾ എന്ന്
വ്യക്തം. ഈ അംഗം പ്രസ്തുത നാടകത്തിരക്കേ അവതാരികയിൽ (“ഔദ്യോഗിക്കുന്നും അലക്സാണ്ടറും” - അവതാരിക) ഞാൻ വേണ്ടതെ വിസ്തരിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇവിടെ സുചിപ്പിക്കുന്നതെയുള്ളതു. തന്റെ ആത്മവ
തത്യക്ക് പ്രകാശനമരുളുന്ന നീനാംതരരമാരു മീഡിയം ഔദ്യോഗം കമ
യിൽ വൈലോപ്പിള്ളി മാറ്റുർ കണ്ണംതുനേടൽ നാടകരചന ആരംഭി
ക്കുന്നു. നില്ലുംഗതയിൽ നിലയുറപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരുതരം പ്രപഞ്ചം

ദ്രോഷം സ്വന്നപ്പെത്തിരുൾ്ള പരമസിമ ആശാന്ന് കാളിഭാസനും ആശാനും മന്നപോലെ വൈലോപ്പിള്ളിമാറ്റുവും അനുഭവിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഭോഗത്താലല്ലെങ്കിൽ വിരതിയിൽ സ്വല്പിക്കുന്ന രതിക്കുമാത്ര മാണം വൈശിഖ്യം. ഇശ്വരംഗമന്മാർ ആത്മകസിഡിക്കർക്കടിസ്ഥാനം ആതാണല്ലോ. ഭോഗത്തിഞ്ഞയും വിരക്തിയുടെയും സഹവർണ്ണമധ്യത്തിലാണ് ഇവിടെ കവിയുടെ നില. കുമാരസംഭവത്തിലെ മുന്നാം സർഗ്ഗത്തിനും (ശിവപദ്മം) ഏട്ടാം സർഗ്ഗത്തിനും (ശിവപാർവ്വതി സുരതം) ദക്ഷിണാം തീര പക്ഷങ്ങളിൽ ഇടംനല്കുന്ന ദർശനമാണിൽ.

കാട്ടിൽമഹാമന്ത്രവാദി
കോട്ടകെട്ടി അതിലിട്ടു
പുട്ടി ഒരു നവയുവ
കോമളാംഗന
പ്രേമമോട്ടും അരയന-
പ്ലേക്കൾ ചെന്നോതി:- വിരാ,
താമരനുൽത്തരാം ഞങ്ങൾ;
തടവുചാട്ട!

എന്ന മനോഹര ഗാനത്തിലും കവി ഈ ത്രിലോകസുന്ധരമായ വീക്ഷണം അവതരിപ്പിക്കുന്നു. തടവുചാട്ടുനവൻ തിരികെ കോട്ടയിലേക്കു വരുന്നില്ല. വരണ്മൈമന്നില്ല, നമ്മുടെ കവികൾ. വരണ്മൈമന്നുണ്ട് ഗേവാൻ വ്യാസന്. ഇവിടെ തനിക്ക് ഉപജീവ്യനായ ഇതിഹാസകാരനിൽ നിന്ന് വൈലോപ്പിള്ളി മാറ്റുർ വഴിപിരിയുന്നു. തന്റെ തപസ്സ്, ആശാൻ ചുണ്ണിക്കാണിച്ചു ആ “തമഃ പ്രകാശശബ്ദ ശ്രീജ്യാത്മ മധ്യാർവ്വിയിൽ” ആശാന്ന് അദ്ദേഹം തിരിച്ചറിയുന്നു.

മറ്റൊരു മഹാഭാരത പ്രകരണത്തിൽ നിന്ന് ശക്കുന്തളയെ അടർത്തിയെടുത്ത വിശമോഹനവും ദർശനബന്ധവുംവുമായ ഒരു അനുരാഗനാടകം മെന്നണ്ടുണ്ടാക്കിയ കാളിഭാസൻ, ഇതേവിധം ഇതിഹാസകാരനിൽനിന്ന് വൃത്തിരിക്തമായി തന്റെതായ വിരലടയാളാ കാവ്യമര്യാദയിൽ വേദപ്ലേക്കുത്തിയ കവിയാണ്. അക്കമ പ്രസിദ്ധമാകയാൽ വിസ്തരിക്കേണ്ട. വൈലോപ്പിള്ളി മാറ്റുർ, പ്രമദയുടെയും മണ്ണജരിയുടെയും പ്രസാധാർശനത്തിലും സമാനമായാരു രതി ശ്രോഭാന്തരമാണ് കമാവസ്തുവിനാണ ചിരിക്കുന്നത്. ഇതു കണ്ണറിയാതെ നമുക്ക് നാടകത്തിരുൾ്ള പൊരുൾ രൂചിച്ചുനോക്കുകവയ്ക്കുന്നു.

ഈന്ത്യയിലെ ഒരായിരം ജനപദങ്ങളിൽ പടർന്നുകിടന്ന ശോദ്രകമകളും വ്യാദിവാക്യങ്ങളും ഭാരതം എന്ന ഇതിഹാസ സുന്ദരത്തിൽ കോർത്തിനക്കിയപ്പോൾ വ്യാസമഹർഷി സാധിച്ചത് ആ കമകളുടെതന്നെ പുതിയെയാരു സംസ്കരണവും, ആ കാഴ്ചപ്പാടിരുൾ്ള തന്നെ പുതിയെയാരു തിളക്കവും ആയിരുന്നു. അത്തരമൊരു സംസ്കരണവും തിളക്കവും ഭാരതരാമായണാഭി ഇതിഹാസവസ്തുക്കൾക്ക് കൈവരുന്നത് കാളിഭാസനിൽ നമുക്ക് കാണാം. “യുഗപ്രഭാവൻ” എന്നോക്കെ നാം എറി ആലോച്ചിക്കാതെ പലർക്കും ചാർത്താറുള്ള വിശ്രഷ്ണപദങ്ങൾക്ക് സാർഥകതാം കൈവരുന്നത് അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിലാണ്. ആയിരത്താ

எடுக்கிலெ அலஸநிதியைக்கு ஶேஷம் ஹதூயுடை சேதன ராஸிஜியி வழையும் டாகோரிலுடையும் மறும் முதிரிவருட ஹத வேழதின், அதற்கு பில யூஸ்பேநாவ ஸங்கீர்ணங்கள் ஸாப்பிடுத்திலும் உருத்திரின்து வரு என்க. ஜயங்கரப்ரஸாதிரை “காமாயனி”யும், சாஷிதாநாயகவாஸ்யா யெறி “அஸாயூவிளை”யும் அதற்கு ஸங்கீர்ணங்களுடை ஸாக்ஷாத்கார மாண்பன் என்க கருதுமென். மலயாலத்தின் ஹதின் பூஷாநமாயி வெவலோப்பிழி மாண்புமென் கவித நிலகொல்லுமென்.

ஆறுஶூந்தாடகா கேரளீயர்கள் அநூவிகாங்வேஷி குரிச்சு கிடிய ஶாகுநலை அஞ்ச. பிளாயத்தினெறி அஸாயனிலிமயும் ஸப்த வர்ளா பிள்ளைக்கும் அதிகென யூவநத்தினெறி நிதுபாராயங்குத்தின் ஸம்ரூபமாக்குமென். ஏனால் ஹத நாடகத்திலுடை வூஸயுரத்தினெறி மூலமாநாடன்யைதை எவ்விடுத்தினெறி பேஷாவாய கவி தெகுவடக்கள் திரிச்சிட ஸதூம் அடுத்தெபெடுக்கு நாம் அரியுமில்லை. ஏழாகிக ஜிவி தெதை ஶுப்பிகரிக்குவான் வேஷி வூஸும் உடுத்திச்சிட்டுக்கூட தப்பிய ஏடு மூலமுதை வெவலோப்பிழி மாண்பும் ஸாக்ஷாத்கரிக்குமென்ற தந்தைய செலவிதியிலான். கத்துப்பும் மயுரவும் புத்துக்காய்க்குமென நம்முடை ஹத ஜிவிதமான் அடுத்தின் தபோவாடா.

ஏரிவுத்து, புக்கால் அமர்த்து-
ஸரளி நிர்மலமாக்குவோரளி.
அதிலுபசித ஜிவிததூவ-
ஸுவரவில்லை ஹோமிப்புதனைச்.
அஶகிலார்க்கிடும் அதுமஸங்யோகம்
அமரக்குமல்லிஷ்மாங யாகம்.
பிளாயதேவத என்னக்குமுர்த்தி
பிளாவமொன்றான்-லோகானிவுபுலி!

அது தபோவாடத்திலை வேஷாசாரவிஶேஷங்களும் நிருத்திச்சிட்டில் க்குமென்-

அவிடெ என்னயின்னைமேவுமென்
விவியவங்கு முருபாவனைச்
அநூபமாதமவிஶுப்பிரெயாசீ-
ததிரைக்குமென்றால்தீர்மனைச்.
அவிடெ வல்கலங் சித்துக்குலங்,
அளளிமலருக்கு பொன்றத்தனைச்
அதியாகனைச் வேஷாக்கதனைச்
சிரிக்குபுஜாமளிக்கிலுக்குனைச்

ஹதான் தெறி ஸுவாக்கமாய நில. ஹதின் பஞ்சாத்தலமாயி பாய நிலபாடிகெ, விளாஸ்யகரை ஹத வரிக்குதின் கவி முவ்ஏ ஏரு ரங்கத்தின் அவதரிப்பிச்சிட்டுக்கூட.

மர்த்துாதாவினுலக்ஷ்யமிதலை-
யிதலையாயும் என்னை காலடி
விஸ்தாரத்திலெருநின்சாலுக்கு

ചുമ്പിവാകരതാരാസരണികൾ
സത്യാനേഷാഖാജൈദയർമം!

പ്രസിദ്ധമായ “നേതിനേതി” വാക്യമാണിവിടെ തപസ്വികൾ ഉരുവിട്ടുന്നത്. അത് വേദാന്തത്തിന്റെ വഴി, അതിനും വേരോടും അരുളുന്ന ഉദാരജീവിതത്തിന്റെതായ വേദഭൂമിയാണ് വൈലോപ്പിള്ളി മാസ്തുർ തന്ത്രായ തപോവാടമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നതെന്നു കാണാം.

ഒഴുശുംഗ ഉപാവധാനത്തിന് ഈ മട്ടിൽ പുതിയ ഒരു അനുഭൂതി തലം നൽകുന്നത് വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ സർഗ്ഗാവനയാണ്. അതിനുമുമ്പ് ആരും ആ നിലയ്ക്ക് ഈ ഭാരതക്മാരത്തന്ത്രത്തെ കണ്ണടത്തിയ തായി അറിവില്ല.

ഒഴുശുംഗനാടകത്തിന്റെ പിന്നാലെ മാസ്തുർ ചേരുക്കുന്ന “അലക്സാണ്ടർ ഇന്ത്യയിൽ” എന്ന നാടകം ഇതിന് പരഭാഗഗംഗാഡ അരുളുന്നു. ഗാന്ധാഗണാശ വിരളമായ ഏറിയകുറും ഗദ്യവിരചിതമായ ഒരു നാടകമാണിത്. അത് അനിവാര്യവും ആണ്. കാരണം, പാശ്ചാത്യസംസ്കൃതിയുടെ പടയാളമാണ് ഈവിടെ നാടകവിഷയം. എന്നാൽ, ആ ഗദ്യം പോലും ആലോചനാമുതമായ കാവ്യരസത്താൽ നിറങ്ങുവച്ചിയുന്നുണ്ട്. രണ്ടു പഴയ സംസ്കാരങ്ങളെ (ഗ്രീക്ക്-ഭാരതീയ ദർശനങ്ങളെ) മുഖത്തൊടുമുഖംനിരുത്തി, തക്കിച്ചുനോക്കുന്ന നാടകമാണിത്. രണ്ടിന്റെയും മികവുകളും പരിമിതിയും ഇതിലൂടെ വായിച്ചെടുക്കാം. മുന്നാം രംഗ ത്തിൽ അനക്സാർക്കസ്സും കപിലമുനിയും തമിൽ നടക്കുന്ന തത്ത്വസംഖാദം, ഈ അർമ്മത്തിൽ, നാടകത്തിന്റെ കേന്ദ്രം ആശാനന്നുകരുതാം. ദേവമാരുടെ സോമരസവത്തകാൾ ലഹരിയുള്ള, സമുന്നതമായ ആ തർക്കത്തിൽനിന്ന് ഒരുഭാഗം മാതൃകയ്ക്കുവേണ്ടി ഉല്പരിക്കുന്നു:-

അനക്സാർക്കസ്:- ജീവിതത്തിനോ മരണാത്തിനോ കുടുതൽ പ്രാബല്യം?

കപിലൻ:- ജീവിതത്തിന്.

അനു:- കാരണം?

കപിലൻ:- അത് അത്രവളരെ ദ്രുഃഖ്യങ്ങളെ ചുമക്കുന്നുണ്ടോ.

ഈവിടെ കവി ഭാരതസംസ്കാരസാരമായി കപിലനിലുടെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നത് വേദദർശനമാണ്, ജീവിതസങ്കീർത്തനനും ആണ്, ധർമ്മാവസ്ഥമാണ്. അത് വിരക്തിയല്ല, വെളിയച്ചക്കപ്പുറമുള്ള അനേഷണമല്ല, ഇപ്പോൾ ഇവിടെ സാക്ഷാത്കരിക്കാനുള്ള പുർണ്ണാനുഭൂതി ആണ്. സമസ്ത ദേവകളെയും, മുലപ്രകൃതിയായ ഭൂമിയിലേയ്ക്ക് വിജിച്ച പുന്നാത്തിന് ഇതരിയാമായിരുന്നു.

“ജീവിതം മരണാത്മശയോ

ജീവൻ ധർമ്മം അവാപ്പന്നയാത്.”

(മരണാത്തകാൾ ജീവിതം തന്നെ ദ്രോഗസ്കരം. ജീവിക്കുന്നവന്നല്ല ധർമ്മം അനുഷ്ഠിക്കാൻ വയ്ക്കു?) എന്ന് മറ്റാരു പ്രകരണത്തിൽ ഒഴിവിതനെ ഇത്രും കുറിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നു.

രാഘവാലികയുടെ കോത്യുടെ പാട്ടം

(രാജ്ഞിയം-വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതയിൽ)

ഇ. പി. രാജഗോപാലൻ

വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതയുടെ രാജ്ഞിയം എന്നല്ല ഈ പ്രബന്ധം തനിലെ പ്രമേയം. ഇന്ന് അരാജ്ഞിയമായി ഒന്നുമില്ല. അത് നാഗരികതയുടെ വികാസത്തിന്റെ തെളിവാണ്. ചരിത്രം ചത്തിരിക്കുന്നു എന്ന ആശാ സവചനമാണ് യമാർമ്മത്തിൽ ചത്തിരിക്കുന്നത്. ശുദ്ധകലയെന്ന് പുകളുള്ള സംഗിതത്തെച്ചാല്ലി പൊളിറ്റിക്കൽ ഇക്കോൺമി ഓഫ് മുസിക്ക് എന്നൊരു അവിശ്വാസ ഗ്രന്ഥം പിരിന്നിരിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സാമൂഹികതയെപ്പറ്റിയും ഒന്നുണ്ടായിട്ടുണ്ടെതെ. പറയുന്നത് വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതയുടെ രാജ്ഞിയം ഒരു വലിയ വിഷയമാണ് എന്നാണ്. പ്രത്യുക്ഷ സംരൂപങ്ങളിലോ കവിതയുടെ പരുവസാനത്തിലെ ദിശയിലോ മാത്രമല്ല കവിതയുടെ രാജ്ഞിയം. കവിതയുടെ ഘടന മുഴുകെ രാജ്ഞിയവു വഹാരമായി കാണാവുന്നതാണ്. പ്രമേയാംഗങ്ങൾ മാത്രമല്ല, ശൈലിയുടെ ഓരോ ചെറിയ ഏകകം പോലും രാജ്ഞിയനാണ്മായി വായിക്കാവുന്നതാണ്. ഏഴുപത്തിനാലുകൊല്ലം ജീവിക്കുകയും ഏരെക്കാലം കവിതയെ ജനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്ത ഒരാളുടെ രാജ്ഞിയം നിർണ്ണയിക്കുക എളുപ്പപ്പണിയല്ല. ആധ്യാത്മികതയുടെ ആളായിരുന്നു വൈലോപ്പിള്ളിയെക്കിൽ കാര്യം എളുപ്പമായിരുന്നേനെ. ആധ്യാത്മികതയുടെ രാജ്ഞിയം ചിട്ടപ്പെടുത്തിവെച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പാക്കേജ് ആണ്. വൈലോപ്പിള്ളി ആധ്യാത്മികതയുടെ ഉപാസന നടത്തിയ കവിയല്ല. “ആധ്യാത്മികം എന്നു പറയുന്ന മേഖലയിൽ ഏരെക്കുറെ ഏറ്റവും കവിതകൾ ഒഴിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു.... ഇഞ്ചുരസാക്ഷാത്കാരരത്നപ്പറ്റി എന്ന ഉത്കണ്ഠപ്പറാട്ടിൾ” എന്നാണ് കവിയുടെ പറച്ചിൽ. ഭാതികജീവിതത്തിന്റെ വൈവിധ്യങ്ങളിൽ അമുഖ വൈരുധ്യങ്ങളിൽ മുഴുകുകയായിരുന്നു വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിജീവിതം. ഇതിലും ചിട്ടയില്ലായിരുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ തന്ത്രിന്റെ താകമല്ല വൈലോപ്പിള്ളിക്ക് മഷിപ്പാത്രം. അശാന്തയും ആക്സം സ്ഥിരതയും മാറ്റവും സഭാവഞ്ഛായിരിക്കുവേ തന്നെ, ഒരു തരം സ്ഥിരത, തുടർച്ച പ്രകൃതമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന, ആധ്യാത്മികതയുടെ അടിസ്ഥാനമാനമായിരിക്കുന്ന, മനുഷ്യസങ്കല്പപത്തിലേയ്ക്കാണ് വൈലോപ്പിള്ളിപ്പുന്നീട്. മാനവികത എന്ന വ്യവഹാരത്തിലുള്ള ചില സ്ഥിരാശയങ്ങൾ കവിതാഭാഗങ്ങൾ വെച്ചുഭാഹരിച്ചും “1930-നുശേഷം കേരളത്തിലെങ്ങോളിമിങ്ങോളം വീശിയടിച്ച കർഷകസമരങ്ങളും സാമ്രാജ്യത്വവിരുദ്ധ പ്രക്ഷോഭങ്ങളുമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയ്ക്ക് പുരോഗമനസ്താവം നൽകിയതെന്ന്” നിരീക്ഷിച്ചും (ഇതെല്ലാം പ്രധാനമാണ്) അവസാനിപ്പിക്കാവുന്നതല്ല വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതയുടെ രാജ്ഞിയസമീക്ഷ. രാജ്ഞിയം വർഗങ്ങൾ, രാജ്ഞിങ്ങൾ, മറ്റ് സാമൂഹ്യകുട്ടായ്മകൾ എന്നീവ

യുടെ ബന്ധങ്ങളുമായി കണ്ണൂറിച്ചേരുന്ന പ്രവർത്തനമാണ്. അത് ഒരു കുടായികാരത്തിന്റെ പിടിച്ചേടുകൾ, നിലനിർത്തൽ, ഉപയോഗിക്കാൻ എന്നിവയിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. വർഗവന്യങ്ങൾക്ക് നിഭാനം സാമ്പത്തികനിലയാണ്. അതുകൊണ്ട് രാഷ്ട്രീയമാകുന്ന മേൽത്തട്ടിന്റെ അടി തറയും സാമ്പത്തികനിലയാണ്. എന്നാലിതിന്റെ അർമ്മം രാഷ്ട്രീയം സാമ്പത്തികനിലയുടെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ യാന്ത്രികമായ ഫലം ആണെന്ന നല്ല. സമൂഹത്തിന്റെ ഭൗതികജീവിതത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങളെ ശരിയായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ രാഷ്ട്രീയം ഒരു മാറ്റൽക്കൂട്ടിയായിത്തീരുന്നുള്ളൂ. സാമൂഹിക വികാസത്തിന്റെ നിയമങ്ങളുടെ അറിവിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് രാഷ്ട്രീയം നില്ക്കുന്നത്. പക്ഷേ, വ്യക്തിപരതയ്ക്കും രാഷ്ട്രീയമുണ്ട്. എഴുപ്പ് തനിൽ ശരിയായി നിർവ്വചിക്കാവുന്ന തല്ലി രാഷ്ട്രീയം. വർഗനിലപാട് എന്നതിന്റെ പര്യായം മാത്രമല്ല രാഷ്ട്രീയം. അതിനാൽ ഒരു കവിതാസമുച്ചയത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയം സമഗ്രാർമ്മത്തിൽ കണ്ണെത്തുക എഴുപ്പുമല്ല. കവിത ഭാഷയ്ക്കുള്ളിലെ ഭാഷയാശാൻ ഉദ്യമിക്കുന്ന കലാരൂപമാണ് എന്നതിനാൽ ഭാഷയുടെ സവിശേഷരാഷ്ട്രീയവും കവിതയുടെ രാഷ്ട്രീയം എന്ന ആശാനക്കുചന്തയിൽ പെടുത്താതെ പറില്ല.

‘രാഷ്ട്രീയം-ബൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതയിൽ’ എന്നാകുമ്പോൾ എന്നാണ് സഹകര്യം? എഴുത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയത്തെവിട്ട്, രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ എഴുത്തിനെ അനേകിക്കാൻ ഇരുചരയാരുവിഷയം ഒരാളെ പ്രേരിപ്പിച്ചേക്കാം. രാഷ്ട്രീയത്തിന് ഒന്ത് വിതാനങ്ങൾ ഉണ്ട് - അനുഭവവും ആവ്യാനവും. ആവ്യാനമായി അറിയുന്ന രാഷ്ട്രീയം, അനുഭവിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയം. രാഷ്ട്രീയം എന്ന കമയും, രാഷ്ട്രീയം എന്ന ജീവിതവും. രാഷ്ട്രീയം എന്ന ആവ്യാനമുണ്ടുകൂടിത്തുറാറായ ഒരു ഘടനയാണ്. അത് വസ്തുതകളുടെ പരമ്പരയുടെ ലഭിതമായ പ്രതിനിധിയാനമോ സാഭവങ്ങളിൽ സ്വന്തെയുള്ള ഒരു ഘടനയുടെ വെളിപ്പുടുത്തലോ ആല്ല. അതിന്റെ രൂപവത്കരണത്തിലും സാമൂഹ്യശക്തികൾ സ്വാധിനം ചെലുത്തുന്നു. രാഷ്ട്രീയം എന്ന ആവ്യാനത്തോടു നമുക്ക് കുറച്ച് അകന്നുനിന്നേ പ്രതികരിക്കാനാവു. അതായത് നമുക്ക് പ്രസിദ്ധമായ ‘സമചിത്തത്’യോടെ പ്രതികരിക്കാനാവും. കാരണം ഒരു ആവ്യാനത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നയാളിന് ആ ഘടനയെ പുർണ്ണമായും വിഘടിപ്പിക്കാൻ താല്പര്യമുണ്ടാവില്ല. അതയാളുടെ ഏതെങ്കിലുംമൊരു ആന്തരികാവശ്യത്തെ നിറവേറ്റുന്നതിനാലാണ് സ്വീകരിക്കുന്നതുതന്നെന്ന. അല്ല, വിഘടിപ്പിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചാൽതന്നെ വളരെ ചെറിയ അളവിലേ അത് സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അതിനാൽ രാഷ്ട്രീയത്തെ ആവ്യാനമായി സ്വീകരിക്കുന്ന കവികൾ അതേപുളി മനനം ചെയ്ത്, സഹസ്രയത്തിനുതന്നെ സന്തുലനവോടെ, സന്തുലനവോധനയോടെ, എന്നുണ്ടോടുകൂടിയും ഒരു സ്വന്തം കാര്യമാണ്. അനുഭവം ബോധത്തിന്റെ നിരുദ്ധേ ഷക്രമായ ഉള്ളടക്കമെല്ലാം പുറംലോകത്ത് മനുഷ്യൻ നടത്തുന്ന പ്രായോഗികകർമ്മമാണ്. അതായത് ഒരാൾ പുറംലോകവുമായി ബന്ധപ്പെടുകയും ആ ബന്ധം മുണ്ടാട്ടുമുണ്ടാവുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ് അനുഭവമുണ്ടാ

കുന്നത്. അത് താരതമേന സ്വതന്ത്രമായ ഒരു മേഖലയാണ്. അതിൻ്റെ വിശകലനത്തിലും സുകൾപ്പിലും അമവാ അനുഭവത്തിന്റെ ആവ്യാസ വത്കരണത്തിലാണ് പ്രത്യയശാസ്ത്രം പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. അനുഭവ തെളക്കുറിച്ചുതുന്നോൾ കവികൾ പാരമ്പര്യം വലിയ പ്രശ്നമാക്കണമെന്നില്ല, കാവ്യസംഗ്രഹത്തെ സംബന്ധിച്ച് വ്യവസ്ഥാപിതവും വ്യവസ്ഥാ നുകുലവുമായ ധാരണകൾ പ്രധാനമല്ല. രാജ്ഞിയാനുഭവത്തോടുള്ള പ്രതികരണം കവിയുടെ സൃഷ്ടിപരതയുമായി മാത്രം ബന്ധമുള്ള ഓന്നല്ല. സമൂഹത്തിലെ ഒരംഗം എന്ന നിലയിലാണ് കവിത ഇതു സന്ദർഭത്തിൽ പുറപ്പെടുന്നത്. പ്രതികരണവാൺ ചിലപ്പോൾ പ്രതികാരവാൺ ചിലതിട്ട, വാസന, അദ്യാസം എന്നിവയെ കീഴ്പെടുത്തുന്ന ഘട്ടമായി പ്പോലും ഇത് മാറിയേക്കാം. അർമ്മപ്പരിശീലനം അരോഗ്യവുമായ ഭാന്ത് എന്ന് വിളിക്കാവുന്ന തരത്തിലാം അനുഭവിക്കുന്ന രാജ്ഞിയം ഉണ്ടാക്കുന്ന കവിതകൾ. ശുഖസംഗ്രഹംബോധകാർ, വ്യവസ്ഥാനുകൂലികൾ ചെന്നയുടേയും വായനയുടേയും സർഗ്ഗമായി മാത്രം കവിതയെ കാണുന്നവർ - ഇവർക്ക് ഇളവക കവിതകളെ പ്രചാരണക്കവിതകൾ എന്നും വിളിക്കാം. ഇതു കവിതകൾ വേറൊരു ഗണമാണ് എന്ന അർമ്മ ത്തിൽ സ്വീകാര്യമാണ് ആ വിളി. മറ്റാരർമ്മം അവ നല്ല കവിതയല്ല എന്നാണ്. കവിതയുടെ ഭാഷാപരമായ ധർമ്മത്തെക്കുറിച്ച് തങ്ങൾ പുലർത്തുന്ന ഒരു ധാരണയുമായി ചേർന്നുപോകുന്നില്ല ഇതു കവിതകൾ - ഇതാണ് വിവക്ഷിതം. ഇതു കവിതകളെക്കൂടി മുൻ ഉപാധികളില്ലാതെ വായിക്കാവുന്ന മട്ടിൽ തങ്ങളുടെ കാവ്യബോധത്തിന്റെ അഞ്ചേരേലി പൊളിച്ചുമാറ്റുകയാണ് ഇത്തരം വായനക്കാർ ചെയ്യേണ്ടത്. ഒന്നുകടത്തിപ്പറി ഞ്ഞാൽ കവിതയിൽ പ്രചാരണം സ്വാഭാവികമാണ് എന്നുംബരും. എത്രു കവിതയും പ്രചാരണക്കവിതയാണ്. കവിത ഭാഷയും ഭാഷ അർമ്മവുമാ കയാൽ കവിതയ്ക്ക് ഏതെങ്കിലും പ്രചരിപ്പിക്കാതെ ‘ശുഖകല’യായി നിലക്കാൻ പറ്റില്ല.

വൈലോപ്പിള്ളി രാജ്ഞിയാവ്യാനത്തെ വികസിപ്പിച്ചും, രാജ്ഞിയ ത്തിന്റെ അനുഭവത്തെ നിർവ്വചിച്ചും എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഈ ഒന്ത് തരത്തി ലാണ് രാജ്ഞിയം എന്ന അശയതുപവും പ്രയോഗരുപവും വൈലോപ്പി ഇന്തിയൻ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്.

ഒന്നാമത്തേതിന് ഉദാഹരണം ‘ലെനിൻ’ ‘മകരക്കായ്ത്തി’ൽ ഇത് ഉൾപ്പെടുന്നു. താൻ സോവിയറ്റ് യൂനിയനിൽ പോയത് കവി അനുസ്മ രിക്കുന്നുണ്ട്. എക്കിലും ഇവിടെ രാജ്ഞിയം അനുഭവമല്ല. ലെനിൻ അപഭാനങ്ങൾ, സോവിയറ്റ് യൂനിയനിലെ കാഴ്ചകൾ - ഇതെല്ലാം ആവ്യാന അജ്ഞാണ്. കവിയുടെ വിദേശസന്ദർശനം, യാമാർമ്മമാണ് - എക്കിലും അത് കവിത അവതരിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു തന്ത്രം മാത്രം എന്നു വിചാരിച്ചാലും കൂഴപ്പമില്ല. ലെനിനെനക്കുറിച്ച് സാമാന്യമായി നിലനിൽക്കുന്ന ആവ്യാനങ്ങളിൽ ചിലത് കവിതയ്ക്കായി സാവിധാനം ചെയ്യുകയാണ് കവി. ലെനിൻപ്രതിമയുടെ വർണ്ണനയിൽ തുടങ്ങുന്നു ഇതു ആവ്യാനോ

പ്രയോഗം പ്രതിമയുടെ വിശേഷങ്ങളെ പ്രമേയവർക്കരിക്കുന്നുണ്ട് കവി. “ക്ഷേഖവെവഗസങ്ങളാ” എന്ന ഉയർന്ന കവിജീളിനിൽ കാരണം, നോട്ടം ചട്ടു വാളാത്തതിലേയ്ക്കാണ്; ധർമ്മനിഷ്ഠുരമായ പുത്തിനെന്നയാണ് മാറിടം ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്. പ്രതിമയുടെ ചലനമില്ലായ്മയെ സാമാജ്യത്രാത്ത ഉലച്ച ഇടിവെട്ട് എന്ന ചലനവുമായി ചേർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സ്ഥിര പ്രേരി ആവ്യാനമാണ് കവിതയുടെ തര. അതിനാൽ കവിതയ്ക്ക് എഴുപ്പ് തിരിൽ “സംസ്കാരഭദ്രമായി” മുന്നോറാൻ കഴിയുന്നു. നാട്ടിലെ കാഴ്ചകളും മറുനാട്ടിലെ കാഴ്ചകളും ചേർത്തുവെച്ചും, എത്തിഹ്യവും ചരിത്രവും കലർത്തിയും, അടുത്തുള്ളവയെ അകലെയുള്ളവയുമായി ഇണക്കിയും, പഴയകാലത്തെ നടപ്പുകാലവുമായി താരതമ്യം ചെയ്തും മഹാബലിയെ ലെനിനാക്കി മാറ്റിയും, യാമാർമ്മത്തേയും ഭാവനയേയും യോജിപ്പിച്ചും ആധ്യാത്മികാവ്യാനഗ്രകളങ്ങളെ ഭൗതികചരിത്ര ഘട്ടത്തിന്റെ വർഷന തിനിനായി ഉപയോഗിച്ചും, കവിതാ രചനയെ കൃഷിയുടെ ആവ്യാനവുമായി ചേർത്തും കവിത പുർത്തിയാകുന്നു. ‘ലെനിൻ, ലെനിൻ’ എന്നത് പുവിളിയായിത്തീരുന്നതാണ് ഇതിന്റെ ഒഴുമാക്കൽ. ലെനിൻ എന്ന രാഖ്ഷീയവിഷയത്തെ വൈയക്തികരിക്കുന്നത് (ലെനിൻ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യം) സാമുഹികത എന്നീ തലങ്ങളിൽ കവിത വികസിപ്പിക്കുന്നു. ഈ കാര്യങ്ങളെ സ്വന്തം നാട്ടിലെ എത്തിഹ്യവും, ചരിത്രം, ആദ്ദോശം, വർത്തമാന സാമുഹ്യാവസ്ഥ എന്നിവയുമായും കാവുരചന എന്ന പ്രയോഗവുമായും ഇണക്കി, ലെനിൻ എന്ന രാഖ്ഷീയാവ്യാനത്തിൽ മനമായി / ലിനമായി മാത്രം അടങ്കിയിട്ടുള്ള പല ആശയങ്ങളേയും ഒരു കവിതയിലെ ധനികൾ വായിച്ചെടുക്കുന്നതുപോലെ വളർത്തിക്കാണ്ഡുവരാൻ ഈ കവിതയ്ക്ക് കഴിയുന്നു. ലെനിൻ എന്ന രാഖ്ഷീയാവ്യാനത്തെ അടിസ്ഥാനമായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് തുടങ്ങുന്നതാണ് കവിത - അവസാനിക്കുന്നേം ഫേയ്ക്കും ആ ആവ്യാനം തന്നെ വളർന്നതായി നമുക്ക് ബോധ്യപ്പെടുന്നു. ഉപദാനങ്ങളേയും പ്രമേയപരമായി വികസിപ്പിക്കുന്ന കഴിവിനെന്നയാണ് സർഗ്ഗാത്മകത എന്ന് വിളിക്കേണ്ടത്. അപ്പോഴും അടിസ്ഥാനമായ ആവ്യാനത്തിൽ കാര്യമായ അഴിച്ചുപണിയലുകൾ നടത്തിയിട്ടില്ലെന്ന് കാണണം. അതിന്റെ പിൻപറ്റൽ തന്നെയാണ് നടന്നിട്ടുള്ളത്. പാണിത്യത്തിന്റെ അശ്വക്കിൽ വായിച്ചുറിവിന്റെ മുലകങ്ങളാണ് ഈ കവിതയിൽ ആറു എന്നും അറിയേണ്ടതുണ്ട്. ലെനിൻ - രൂപവും സമരകമയും, വസിഷ്ഠകമ, നന്ദിനിപ്പശുവിന്റെ കമ, കുബേരന്റെയും പുഷ്പകവിമാനത്തിന്റെയും കമ, സോവിയറ്റ് പ്രകൃതിയുടെ വർഷന, മഹാബലിയുടെ പുരാവസ്താവിലും വായിച്ചുറിവാണ്. രാഖ്ഷീയത്തിന്റെടക്കമുള്ള ആവ്യാനങ്ങളെക്കാണ്ഡുള്ള നിർമ്മിതിയാണ് കവിത. അതിനാൽ അത് ‘സംസ്കാരദ്വൈ’മായിത്തീരുന്നു; പല തലങ്ങളിലുള്ള വായനക്കാർക്കും ‘അസ്വാദ്യമായവിഭവ’മായി തീരുന്നു, അത് ആധുനികതയെ ഇന്ത്യക്കാരനും ഒപ്പം കേരളിയന്മായ ഒരു കവി ഉൾക്കൊണ്ട് വളർത്തുന്നതിന്റെ തെളിവായി തീരുന്നു. വിദേശിയമായ ഓനിനെ ഉൾക്കൊള്ളേണ്ടത് ഉൾരണ്ടികളുടെയാദ്ദനികതയാലേയല്ല; അലങ്കരണത്തിന്റെ കാര്യക്രമതാലേ അല്ല, സ്വന്തം

ജീവിതസംസ്കാരങ്ങിന്റെ സ്വീകരണത്തുനാളുപയോഗിച്ചാണ് നാടൻ ദേശങ്ങൾ. വിദേശാധ്യാനത്തിനിന്ന് സ്വന്താ ആധ്യാത്മിക അശ്വർക്ക് അമവാ ജീവിതാവധ്യാശ്വർക്ക് വേണ്ട അംശങ്ങൾ മാത്രമാണ് സ്വീകരിക്കേണ്ടത് - ഈ തത്വങ്ങളുടെ നിർവ്വഹണം ഈ കവിതയിൽ നാം കാണുന്നു. ഇത് വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ മാത്രം സിദ്ധിയല്ല. കേരളീയതയിലും ഭാരതീയതയിലും പാണ്ഡിത്യവും വിശ്വാസവുമുള്ള കവികൾ പൊതുവേ ഈരയാരു സമീപനം തന്നെയാവും ഒരു വിദേശിയെ രാഷ്ട്രീയാവധ്യാനത്തോട് ഘടുക്കുക. രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ഈ കാവ്യപ്രസ്താവത്കരണം ഒരു ഗൈറിം കൂടിയാണ് എന്നാണ് പറയുന്നത്. ഈ കളികൾ ആദരണയിൽമായ നിയമങ്ങൾ ഉണ്ട്. നിയമങ്ങൾ നന്നായി അനുസരിക്കുകയിൽ നല്ല കവിത ഉണ്ടാക്കാം. വൈലോപ്പിള്ളി അനുസരിച്ചു, നല്ല കവിത ഫീന് പലരാലും പറയിപ്പിച്ചു. അതായത് ലെനിന്റെ രാഷ്ട്രീയം, ആധ്യാത്മം എന്ന നിലവിൽ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്ന വിപ്പവാത്മകതയെയും സക്രിംഗം യെയും കവിതയുടെ രൂപം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ കണക്കാക്കാതെ പാര സരൂപസിലമായ കവനരുപത്തിലേക്ക് അതിനെ ലയിപ്പിക്കാനാണ് 'ലെനിൻ' എന്ന കവതയിലെ ശ്രദ്ധം. ദൃശ്യവും സ്വീകരണമായ ഒരാവധ്യാനമായി രാഷ്ട്രീയത്തെ മാനിക്കുന്നതിനാലാണ് ഈ രൂപം സ്വീകരിക്കാൻ കഴിയുന്നത്.

ഇങ്ങനെയല്ലാതെയും രാഷ്ട്രീയത്തിൽ കവിതയിൽ പ്രവർത്തിക്കാവുന്നതാണ്. രാഷ്ട്രീയാ വിദുതസ്ഥമായ ആധ്യാത്മാനമായി നിലക്കുന്നതിന് പകരം, താൻകുട്ടി ഉൾപ്പെടുന്ന അനുഭവമായിത്തീരുന്നുവെന്ന് കവികൾ ബോധ്യപ്പെട്ടുനോണ്ടാണ് വേറൊരുക്കവിത സാധ്യമാകുന്നത്. "പട്ടം പറഞ്ഞൽ" എന്ന ചെറിയ കവിതയിൽ ബന്ധാണ് വിഷയം. ബന്ധ് "രാഷ്ട്രീയക്കാറ്റിൽ ശതി ശണിച്ചാരോരോ പാർട്ടി തൻ പട്ടം പറഞ്ഞലാല്ലോ" എന്നും "നുലുകൾ ചുറ്റിയിരിക്കുന്നു നമ്മുടെ കാലിലും കൈകയിലുമെന്നുമാതോ" എന്നും അവസാനിക്കുന്നു കവിത. ബന്ധിന്റെതായ "നിന്ന്തബ്യ"തയെ പട്ടം പറഞ്ഞലിന്റെ ചലനാത്മകതയുമായി ചേർക്കുന്നത് കൗതുകകൾ മെക്കിലും, ബന്ധിന്റെ കൃത്യമായ കാരണമൊഴിവാക്കിയിരിക്കുന്നു കവിതയിൽ. ഒരു ഉഗ്രനാം മാന്ത്രികൾ മന്ത്രവടിവിൽ നിന്നെത്തെ മയക്കത്തിൽ പിഞ്ഞാണി എന്നു പറഞ്ഞ് നിന്മാധവത്കരിച്ചും സുരൂപ്രകാശത്തിനും കാറ്റിനും പുക്കൾക്കും ബന്ധില്ല എന്ന് കാലപനികമായാരു ചിരിച്ചിരിച്ചും തുപ്പതനാവുകയാണ് കവി. പ്രകൃതിവർണ്ണനയുടേയും "പേശലു കൈക്കൊരകാലത്തിന്റെ കൈതവമറ്റ കളിവ്"ത്തിന്റെ വിചാരത്തിന്റെയും സുവാവരണാത്തിനും വരണാത്തിനുംളിൽ തങ്ങുകയാണ് കവി. ഇവിടെ ബന്ധ് പ്രത്യക്ഷാനുഭവമാണ്. അതിനെ പ്രമേയപരമായി വളർത്താൻ കവി ഒരുക്കേണ്ടി. പകരാണതിനെ ഭാവനാത്മകമായി വികസിപ്പിക്കുകയാണ്. ബന്ധിനെ രാഷ്ട്രീയമായിക്കാണാൻ കവി ഒരുക്കം കുടുന്നില്ല. സുരക്ഷിതത്വം ജീവിതത്വം മയമായി ഏടുക്കുന്ന മധ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ തന്ത്ര പ്രതികരണമാണ് എല്ലാ രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളേയും ഒരുപോലെയാക്കുന്ന കാവധ്യാവസാനം. രാഷ്ട്രീ

യത്തെ ആവ്യാനമായോ അനുഭവമായോ കാണാൻ കൂട്ടാക്കാതെ, അതേ കുറിച്ചുള്ള അലസപ്രസ്താവത്തിൽ തൃപ്പതിയചയുകയാണ് കവി. സനി ഗ്രാമായ, പൊതുബോധത്തിനിണിഞ്ഞുനു, മധ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ നിലപാ ടിൽനിന്മാരി, രാഷ്ട്രീയത്തെ അനുഭവമായി അറിയുന്ന കവിതകളാണ് അടിയന്തിരം എന്ന പൊതു തലക്കെട്ടാട 'മകരക്കായ്ത്തി'ൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്ന പതിനൊന്ന് രചനകൾ. ഓ.വി. വിജയൻ്റെ ചെറുകമാസ മാഹാരമായ "എ നീംഡരാത്രിയുടെ ഓർമ്മയ്ക്കായ്"പോലെ, 1975-77 കാലത്തെ ദേശീയ അടിയന്തരാവസ്ഥയോടുള്ള പ്രതികരണങ്ങളാണിവ. എഴുതപ്പെട്ടത് 1975 മുതൽ 79വരെ യുള്ള കാലത്ത്. പ്രമേയപരമായ പടിപടിയായുള്ള വളർച്ച ഇവയിൽ കാണാം. കവി പറയുന്നു: "ഈ പതിനൊന്ന് അടിയന്തിരക്കവിതകളിലുടെ കണ്ണാടിക്കുന്നവർക്ക് ഞാൻ ആദ്യം പുതിയ ഈ നിയന്ത്രണത്തെ അനുകൂലിച്ച് ആശംസിച്ചതായും പിന്നീടു സാവധാനം 'ശൈവസ്വ'ന്തിലുടെയും മറ്റും എന്ന അവബോധ തിരിക്കേണ്ട സൂചി മെല്ലംത്തിരിഞ്ഞു 'മാവേലിനാടുവാണിടുംകാല'ത്തിലും മറ്റും എത്തിയതായും കാണാം. അത് എരുപ്പ് ഹൃദയ സത്യമാണ്. ആദ്യത്തെ കവിതയായ "പൊട്ടിപുറത്ത്, ശൈവോത്തി അക്കത്തി"ലെ "അമ്മയിതാ പാടുകയാണെന്നശ്രദ്ധം വരവേല്പാൺ" എന്ന വരിയിൽ അന്നത്തെ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ ചിത്രം വ്യക്തമാണ്. അമ്മയുടെ പ്രവൃത്തികളുടെ മഹത്താം വർണ്ണിക്കുകയാണ് കവിത. അമ്മ ചവറിച്ചുമാറ്റു ബോർഡ് തുണിചെയ്യാൻ ഞങ്ങളുമ്പുണി ചെയ്യുകയാണ് എന്നും പറയുന്നു. ഇവിടെയും രാഷ്ട്രീയം അനുഭവമായിട്ടില്ല. ആവ്യാനത്തോടുള്ള സമചിത്തത്തെയാടയുള്ള പ്രതികരണമാണ് ഈ കവിതയും. അടിയന്തരാവസ്ഥയുടെ തുടക്കത്തിൽ നടന്ന പ്രചാരണത്തിൽ അനുകൂലിയായി മാറിയ ആളാണ് കവി. 'ശൈവസ്വ'ന്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യമാകുന്ന പശുക്കുട്ടിയെ "എല്ലുംതോലു"മാകി "കൊന്നിടപോലെ"യാക്കിയത് കവിയും വായനക്കാരനുമായും "നമ്മൾ" ആണ് എന്ന പറയുന്നു. രക്ഷകസ്ഥാനത്തിനുത്തിരിക്കുന്ന അമ്മയെ കവിത പുറത്താക്കിയ മട്ടാണ്. ഇവിടെ ഒവക്കാരിക്കരിവും ഏറുന്നു - കവിയുടെ ഒറപ്പിച്ചിലാണ് കവിതയിൽ ഏറെയും. 'കുരങ്ങുരാമനി'ൽ പാരമ്പര്യവിരുദ്ധമായ കവിത രൂപം കൊള്ളുകയായി. അധികാരി രാഷ്ട്രീയത്തിലെ ജനദ്രോഹിതയും രാജാരാജാരെ ഇതിൽ തുറന്നു കാട്ടുന്നു. അവരെ പരിഹാസിക്കുന്നു. ജനങ്ങളുടെ ഇപ്പോൾ ക്രിക്കറ്റും ഇവിടെ ഇടം കിട്ടുന്നു. പുരാവസ്തുത്തെത്തെ അടിമരിച്ചുപയോഗിക്കുകയാണ് 'മാവേലിനാടുവാണിടും കാലം' ഇവിടെ മാവേലി ഏകശാസകനും വിഷ്ണു ജനാധിപത്യവാദിയുമാണ്. അടിയന്തരാവസ്ഥയിലെ അധികാരി രസരൂപം ജനമനസ്ത്വിൽ മുൻപ് ഏങ്ങനെയായിരുന്നുവെന്ന് കാണിക്കാൻ കൂടിയാണ് ഈ വേഷമാറ്റം. 'കാർട്ടൂൺകവിത'കളിൽ രോഷപരിഹാസ അശ്ര കൂടുതൽ മുറുകുന്നു. 'വിഷ്ണുക്കണ്ണ'യിൽ "അരിയവെള്ളുരിക്കണി വേണ്ടും സ്ഥാനത്താരു കിശോരക്കേൾ മുത്തേഹം" വെയ്ക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയദുഷ്ടിനോടുള്ള സകടം കലർന്ന പ്രതിഷേധമുണ്ട്. ഇവിടെയും അമ്മയുണ്ട് - ഈരയുടെ അമ്മ. ബാക്കികവിതകളിൽ അടിയന്തരാവസ്ഥയ്ക്ക്

ഗ്രേഷമുള്ള നാളുകളിലിരുന്ന് അതിലെ അനീതിയെ വിചാരണ ചെയ്യുകയാണ്. രാശ്ച്ചിയം ആവുന്നതിൽനിന്ന് വിട്ട് അനുഭവമാവുമോൾ (അന്ന്) സാദ്ധ്യികരണം എന്നതാകെ മറന്ന് ആവർത്തിക്കെൽപോലും പ്രസക്തമായിത്തിരുന്നു (രണ്ട്) പരിഷ്കൃത കവിതാരിതിയോട് എററുകുറി മുഴുവനായും വിചാരണ, നാടുചൊല്ലിന്റെയും നാടൻപാടിന്റെയും നാടൻകളികളുടെയും മാതൃകകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു (മുന്ന്) അനുബന്ധങ്ങൾ ശത്രിന്റെ ലജിതരുപത്തിൽ രാശ്ച്ചിയാനുഭവത്തെ ഏഴുതിവെക്കുന്നു. (നാല്) രോഷപരിഹാസാഞ്ചർ ഭാവങ്ങളായിത്തിരുന്നു (അഞ്ച്) പ്രമേയത്തിലെ വിശകലനം, വികാസം എന്നിവയ്ക്കുപുറം പ്രമേയാവതരണവും പ്രതികരണവും മുഖ്യമായിത്തിരുന്നു (ആറ്) വർഗ്ഗപരമായ സന്ദിഗ്ധതകൾ ഇല്ലാതാവുന്നു.

അനുഭവിക്കുന്ന രാശ്ച്ചിയത്തിനോടുള്ള പ്രതികരണത്തിന് കാവുനിർമ്മാണത്തിന്റെ "മഹാമാതൃകകൾ" പോരാതവരുന്നു. ജൈവവും മാധ്യമസഭാവം (ഇത് കവിതയാണ് എന്ന ഭാവം) കഴിയുന്നതെ അടക്കിപ്പിടിക്കുന്നതുമായ രൂപത്തിലാണ് മിക്കവാറും അടിയന്തിരക്കവിതകൾ. രാശ്ച്ചിയത്തിന്റെ എതിരനുഭവങ്ങളിൽ നില്ക്കുമോൾ കവിതയ്ക്ക് "സംസ്കാരദേദ്യ"മല്ലാത്ത രൂപവും നൽകാൻ കവികൾ മടിയില്ല. കവിതഭാഷാപരമായ ഒരു ഉദാത്തരൂപമാണെന്ന ധാരണ തത്കാലം ഉപേക്ഷിക്കുന്നു എന്ന മട്ടിലാണ് ഈ സ്വഭാവിക പ്രതികരണങ്ങൾ. അതായത് വായിൽ തോന്തിയത് കോതയ്ക്ക് പാട് എന്ന കീഴിഞ്ഞസൗജരൂഷാസ്ത്രത്തിന്റെ മഹത്ത്വമറിയുകയാണ് കവി. സെൻഷർഷിപ്പിന്റെ നാളുകളിൽ സയം സെൻഷർ ചെയ്യാൻ താൻ തയ്യാറാല്ലെ എന്ന പ്രതീതി ജനിപ്പിക്കുന്നവയാണ് ഈ കവിതകൾ. ഇവിടെ കവിതയുടെ സ്ഥിരമുല്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വരേണ്ടുമോധം ഉഭരിവെക്കുന്നു. സമകാലികമാകാത്തതിന് സാർവകാലികമാവാനും പ്രയാസമാണ് എന്ന മോധം പകരമണിയുന്നു. പാരുഷ്യത്തെ കാവുന്നിയമമാക്കുന്ന കവി ഏറെയും വിദുഷകരിൽ അല്ലെങ്കിൽ വെളിച്ചപ്പടിന്റെ നില സീകരിക്കുന്നു.

“വിദ്യുതെദ്ദേശ്യനുള്ളുകൾചുഴും
സത്യസൗജരൂഗോപുരാ പുകെ
തള്ളിയേറുമെൻ കാതിലെഡാരു-
കളളുനാറും തെറിയുടെ പുരം”

എന്ന ‘കുടിരെയാഴിക്കൽ’ ഭാഗത്ത് രണ്ട് ഭാഷാനിലകൾ ഉണ്ടോ. ദോഷാമത്തെ മാനുഭാഷയിൽനിന്ന് രണ്ടാമത്തെത്തിലേയ്ക്കുള്ള യാത്ര, എം.എൻ. വിജയൻ പറഞ്ഞതുപോലെ, കുത്തെനയുള്ള ഇറക്കമാണ്. ആ ദിശയാണ് ആവുന്നമായ രാശ്ച്ചിയത്തിൽ നിന്ന് അനുഭവമായ രാശ്ച്ചിയത്തിലേയ്ക്കുള്ള കാവുമാർഗ്ഗത്തിനുള്ളത്. ഈ ഇറക്കം കാവുമുല്യത്തിന്റെ ഇറക്കമാണോ? ആണ് എന്നു പറയുന്നവർ പറയാതെ പറയുന്നതിരാണ്: കവിത രാശ്ച്ചിയാനുഭവത്തോട് വികാരാ കൊള്ളാതെ അടങ്കിയിരാണോ.

കിളിയും മനുഷ്യനും

എൻ. പ്രഭാകരൻ

കവിതയുടെ പ്രമേയം ഉപരിപ്പുവമായി ശ്രദ്ധിക്കുന്നിടത്തോ ഉക്കി വൈചിത്ര്യങ്ങളിലും അലക്കാരങ്ങളിലും അഭിരമിക്കുന്നിടത്തോ അവസാനിക്കുന്ന വായന വസ്യവും ധാർമ്മാസ്ഥിതികവുമാണ്. വായനാനുഭവം അർമ്മപ്രശ്നങ്ങളുമാക്കുന്നത് കവിതയിലെ ഏറ്റവും പ്രസക്തമായ വൈചാരിക വൈക്കാരികാലിക ജീവിതാനുഭവങ്ങളും ആശയഗതികളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു സംഖാദം അതിന്റെ തുടർച്ചയായി നടക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണ്. വായനക്കാരൻ / വായനക്കാരി ഏകാന്തത്തിൽ നിർവഹിക്കുന്ന ഈ സംഖാദത്തിന്റെ കുറേക്കുടി ക്രമബലവും വിപുലീകൃതവുമായ രൂപമായിരിക്കുന്ന നിരുപ്പണം. ഒരു കൃതിയുടെ അർമ്മവും ധനിയും കൂതി ഏല്ലാവായനക്കാർക്കുമായി ജനിപ്പിക്കുന്ന തെന്ന് തെറ്റായി ധരിക്കപ്പെട്ടുന്ന അനുഭവത്തിന്കളുടെ വിവരങ്ങളുമെല്ലാം നിരുപ്പണത്തിന്റെ ധർമ്മം. കവിതയേയും ജീവിതത്തേയും സംബന്ധിക്കുന്ന പുതിയ സംഖാദമണ്ഡലങ്ങളിലേക്ക് വായനയെ നയിക്കുമ്പോഴേ നിരുപ്പണത്തിന് നിതീകരണമുള്ളു.

വൈവോപ്പിള്ളിയുടെ ‘കിളിയും മനുഷ്യനും’ എന്ന കവിതയിൽ മുന്നു കമാപാത്രങ്ങളാണുള്ളത്. തിരഞ്ഞെടുപ്പിലും ജീവിത സാഹചര്യങ്ങൾ കാരണം നാടുവിട്ടുപോവാതൊരുജോലിയും ഒരു ശ്രാവണ യുവാവും അയാൾ തന്റെ സുഹൃത്തായ കവിയും. നാടകീയസംഗതാപ്രാനരിതിയിലുള്ള കവിതയിൽ സംസാരിക്കുന്നത് യുവാവാണ്. തെരുവിൽ കാക്ക മെടുന്ന അവസ്ഥയിൽ നിന്ന് കണ്ണടക്കത്തെ ചിറകുകൾ കുത്രിക്കപ്പെട്ട കിളിയെ അയാൾ കുറച്ചുകാലം കത്തിരും പാലുമെല്ലാം നൽകി ഓമനിച്ചു വളർത്തി. ഇപ്പോൾ താൻ നാടുവിട്ടുപോവുന്ന ശ്രദ്ധിതികൾ അതിനെ സ്വന്നഹിച്ചുവളർത്തും എന്ന ഉറപ്പുള്ള മരുഭാരാൾക്ക് രേക്കമാറണം. കിളിയുടെ ചിറകിൽ പുതിയ തുവലുകൾ വളർന്നു പാകമാവുമ്പോൾ, വസന്നം വിരുന്നിനിലവെച്ചു വിളിക്കുമ്പോൾ അതിനെ തുറന്നു വിടണമെന്നതാണ് യുവാവിന്റെ അഭ്യർത്ഥന. സമുദ്രത്തിന് മാറിനിർക്കുന്ന പോലെ മലനാട്ടിന് പുണ്യയിലോ വന്നത്തിലോ ആ കിളി പറന്നുമറയാനാക്കണമെന്ന കാരുണ്യപുശ്രണമായ ആശയം മാത്രമേ അയാൾക്കുള്ളു.

“കുടുതൽ സ്വതന്ത്രമാമെന്നാത്മാവപ്പോൾ, ഏൻ്റെ നാടുപണ്ണേക്കാൾ പച്ചയായ മിന്നും സകലപ്പത്തിൽ”
എന്ന് അയാൾ പറയുന്നു.

ലളിതമായ ഭാഷ, സകീരണതകളില്ലാത്ത കമാവസ്തു, ആർക്കും മിളുപ്പം തിരിച്ചറിയാവുന്നതും അനുഭാവമുണ്ടാക്കുന്നതുമായ ജീവിതാന്തരീക്ഷം, കമാപാത്രത്തിന്റെ ഹൃദയവിശാലത, അയാളുടെ ആശയാശുദ്ധി മഹനിയത എന്നീ കാര്യങ്ങളാണ് ആദ്യവായനയിൽ ഒരാളെ ഈ കവിതയോടുപ്പെട്ടു നിർത്തുന്നത്. മാനസികമായ ഉണർവ്വും ആർജ്ജവവും പകരുന്ന ചില വാദങ്ങൾ ചിത്രങ്ങളും

“മുടിക, ഇളങ്കും മുവംമുടികളുടെ, സ്വയം പേടിയാൽ വിരുപമായ ത്രഘനത കരശീകളും”

എന്നിങ്ങനെന്നയുള്ള വരികളിൽ എഴിയുന്നതുപോലുള്ള മനുഷ്യർഹ്യ ദയ പരിസ്ഥാമങ്ങളുടെ അണാനത്തിന്റെ സാന്നിധ്യവുമെല്ലാം ഈ കവിതയോട് അടുപ്പം വളർത്തുന്ന ഘടകങ്ങളാണ്.

കവിതയിലെ പദ്ധവർണ്ണകൾിൽ കവിതയിലെ മനുഷ്യരൻ്തെ പ്രതിച്ഛായ തന്നെയാബാം എന്ന കവി അടിക്കുറിപ്പിൽ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഈ ബന്ധത്തിന്റെ എല്ലാ വിശദാംശങ്ങളിലേക്കും ദറവായനയിൽ തന്നെ വായ നക്കാർ മനസ്സുതുറക്കണമെന്നില്ല. ആ വിശദാംശങ്ങൾ വ്യക്തമാവു പോൾ കവിതയുടെ ഇതിവ്യുതത്തിലെ കാലികവും സാമുഹ്യവുമായ ഘടകങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ എഴിച്ചം കൈവരും.

കവിതയിലെ മനുഷ്യൻ ഭ്രാഹ്മണനാണ്. ചാതുർവർണ്ണവ്യവസ്ഥ യനുസരിച്ച് ഏറ്റവും മുല്യവത്തായ ധർമ്മ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന, സാമുഹ്യ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും ആദരണിയമായ സ്ഥാനത്തു നിൽക്കുന്ന ഏറ്റവും മികച്ച നിറമുള്ള (ഭ്രാഹ്മണൻ കപിലവനിറവും ക്ഷത്രിയൻ അരുണനി റവും വൈഷ്ണവൻ പീതനിറവും ശുദ്ധന് കൃഷ്ണനിറവും എന്ന വിഷണു പുരാണം) ആശി. അയാളുടെ പ്രതിച്ഛായ തന്നെയായ കിളി പദ്ധവർണ്ണ കലിഞ്ഞാണ്. പക്ഷികളുടെ ലോകത്ത് ഏറ്റവും ഉയർന്ന സ്ഥാനത്തു നിൽക്കുന്നവർ; ശാരിക.

ഇല്ലത്തു ജനിക്കുകയും വേദാദ്യാസനം നടത്തുകയും ചെയ്തെങ്കിലും ജീവിക്കാൻവേണ്ടി തെരുവിലിരുന്നെങ്കിവന്നവനാണ് കവിതയിലെ മനുഷ്യൻ. പദ്ധവർണ്ണകിളിയാണെന്നകിലും തെരുവിൽ കാക്കേഡുന്ന അവസ്ഥയിൽ എത്തിയവളാണ് കിളി. കലാഹ്നദയമുള്ളവനെങ്കിലും കാല തതിനേന്നത് കോലം മാറി കമകളിയിൽ സ്വന്തിവേഷം കെട്ടിയും പിന്നെ യന്ത്രപ്ലാനിക്കാരനായും ഭേദവരായുമൊക്കെ അപമാനകരമായ സാഹ ചരുങ്ങളിൽ ജീവിക്കേണ്ടിവന്നയാളാണ് കവിതയിലെ മനുഷ്യൻ. അയാളുടെ സ്വത്തത്തിന് സ്വാത്രന്ത്ര്യത്തിന്റെ വിശാലാകാശത്തിൽ ഒരിക്കലും പറന്നു നടക്കാനാവുന്നില്ല. പിടിച്ച അന്നു തന്നെ ചീരകിന്റെ താരി തർത്തലെ നൂളുപ്പെട്ട കിളിക്കും തന്റെ ആകാശം നശ്ചപ്പെടുന്നു.

മുന്നുവണ്ണങ്ങളുള്ള ‘കിളിയും മനുഷ്യനും’ എന്ന കവിതയുടെ റണ്ടാം ബന്ധത്തിലാണ് കവിതയിലെ മനുഷ്യൻ തന്നെ ജീവിത പരിസരങ്ങളും കുറിച്ച് വിശദമായി സംസാരിക്കുന്നത്. നിത്യമുക നായ അച്ചൻ, അവഗരയ അമ്മമാർ (അച്ചൻ ഓനിലയികം വേജിക്കിച്ചു എന്ന കവി അടിക്കുറിപ്പു നൽകുന്നുണ്ട്) ചുരുട്ടിയ മുഖ്യപോലുള്ള ഏട്ടൻ, ഒരണ്ടായ്ക്കുപുറും വാങ്ങാനില്ലാത്ത ഭാരിദ്വം - ഇതാണ് വീടിലെ സ്ഥിതി. ഈ സ്ഥിതി തന്നെയാണ് എന്നെങ്കിലും വരുമാനമുണ്ടാവുന്ന തൊഴിൽ തെറി ജീവിതത്തിന്റെ പല കൈവഴികളിലും അലയാൻ അയാളെ നിർബ്ബ സ്ഥിതനാക്കിയത്. ഒരു തൊഴിലിലും അയാൾക്ക് സംതൃപ്തിയും സമാധാനവും കണ്ണഭന്നാവുന്നില്ല. നിരുപദ്വനമായ പുന്നതകവായനക്കുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം പോലും തൊഴിലിനിടയിൽ കൈവരുന്നില്ല എന്ന ഘട്ടരെ തതിയപ്പോഴാണ് അയാൾ താൻ ഒടുവിൽ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ദ്രോവർ പണിയും ഉപേക്ഷിച്ച് ഓൺകാലത്ത് ഒരു പ്രേതത്തെപ്പോലെ സ്വന്നം

വിട്ടിലെത്തുന്നത്. വിട്ടുകാരാണെങ്കിൽ അയാൾക്ക് കിട്ടാനിടയുള്ള സ്ത്രീയന്തരിൽ കല്ലുവെച്ച് അയാളെക്കാണ്ട് എത്രയുംവേഗം വേജി കഴിപ്പിക്കാനാണ് നോക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെ തിരിയുന്നാട്ടത്തല്ലാം അയാൾ ലോകത്തിൻ്റെ കൃതചാരം മാത്രം കാണുന്നു. അതിനിടയിൽ

മാനവമുന്നേറ്റത്തിൽ മുന്നാരോ, വഴിക്കൈന്തു
ഹീനകൃത്യവും ചെയ്യാൻ കൈകയറപ്പില്ലാത്തവർ
എന്ന് പുരോഗമനക്കാരെയും അയാൾ കുറപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

ഇങ്ങനെ, ഏവിടെയും ആശാസത്തിനുള്ള വക കാണാതെയും ഒരു അമാർമ്മ മനുഷ്യനെ താൻ ഒരിക്കലും കണ്ടിരുന്നു വരം എന്ന ആശ ക്രയാടെയുമാണ് അയാൾ നാടുവിടുന്നത്. അപ്പോഴും,

വിരിയാൻ, പ്രപഞ്ചത്തെ ദുഃഖത്തിൽ, സ്നേഹത്തിലു-
മരിയാനാണാൾപ്പി, തൊക്കെയുമെന്തെല്ലോ!
മരിക്കില്ല ഞാൻ, മരവികയുമിരുന്നിലെ
മനുഷ്യൻ മേമേൽ ഭാവനിർഭരം വളർന്നാവു

എന്നാണ് അയാൾ പറയുന്നത്. ഈ വരികളിലുള്ള ആവേശദിന മായ ലോകസ്നേഹം പഴയമട്ടിൽ വലിയ ഒരു ഉത്തേജനമായി ഈന്നു ഭവപ്പെടിരുന്നും അതിന്റെ മുട്ടാവാക്കുസമാനമായ ചട്ടവത്തയും വാചാ ലതയും ഇപ്പോഴും വായനക്കാർക്ക് ആർജ്ജവത്തിന്റെ ചില നിമിഷങ്ങൾ നൽകാതിരിക്കില്ല.

തന്റെ സഹംര്യക്കുരുന്നിനെ കവിയുടെ കരുതിൽ ഏല്പിക്കുന്നോൾ കവിതയിലെ മനുഷ്യൻ പറയുന്നു:

രാവിലീ വെളിച്ചത്തിൽ തെളിവി, ലിപ്പിലിയിൽ
താവിന നാനാവർണ്ണ നീരാളപ്പകിടുകൾ

താൻ ജീവിക്കുന്ന കാലം സഹംര്യത്തെ തിരിച്ചിറിയാനും ആസ്വദി ക്കാനും ആവിഷ്കരിക്കാനും അനുകൂലമായ ഓന്നില്ലെന്ന അറിവാണ് അയാൾ ഇവിടെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. അത്തരമൊരു കാലം വരുന്നതു വരെ കിളിയെ സുക്ഷിക്കാനും സംരക്ഷിക്കാനുമാണ് അയാൾ കവിയുടെ സഹായം തേടുന്നത്. പ്രതികുലമായ കാലത്തിലും സഹംര്യത്തിന്റെ സംരക്ഷകരായിരിക്കാൻ കവികൾക്ക് കഴിയുമെന്ന വിശ്വാസമാണ് അയാൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്.

കവിതയിലെ മനുഷ്യൻ്റെ ആകെക്കുടിയുള്ള ജീവിതാവസ്ഥയുടെ പ്രതീകമായി അരുക്കുന്ന കിളി അയാളുടെ കലാഭിമുഖ്യത്തിനും ഉയർന്ന മാനവികതാബോധത്തിനും പ്രത്യേകമായി പ്രതിനിധിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയാം. കിളി ഉൾപ്പെടെയുള്ള പല പക്ഷികളും കവിതയിൽ സർഗ്ഗാത്മകസ്വാത്രന്ത്യത്തിന്റെ ചിഹ്നമെന്ന നിലയിൽ പ്രത്യേകശപ്പെടുക എന്നത് നമ്മുടെ മാത്രം അനുഭവമല്ല. സ്നേഹത്തിന്റെയും സ്വാത്രന്ത്യത്തിന്റെയും നിയന്ത്രണങ്ങളില്ലാത്ത ആത്മാവിഷ്കാരത്തിന്റെയുമെല്ലാം പ്രതീകങ്ങളായി പല കാല്പനിക രചനകളിലും അവ കൊണ്ടാംപൂട്ടിടുണ്ട്.

‘കിളിയും മനുഷ്യനും’ എന്ന കവിതയിലെ കിളി കാല്പനിക ഭാവ നയുടെ ചിഹ്നം മാത്രമായ കലാകാരന്റെ സ്വത്വം എങ്ങനെയായിരിക്കു

ഓമെന്നതിനേക്കുറിച്ചുള്ള കാല്പനികരുടെ സങ്കല്പത്തെ വെളിപ്പെട്ടു തഥാനുള്ള ഉപാധിയായിക്കുടിയാൻ കവിതയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ‘എത്ര മേഖലയേഹിച്ചാലും ഇണങ്ങാൻ പണി’ എന്ന് ഓന്നാം വണ്ണ തതിലും ‘അവളെള്ളംകഴിക്കു, സ്വാത്രന്ത്രക്കനിതേടും പവിഴക്കൊക്കി നുംബളിൽ രേകവിരൽ കുരുങ്ങാതെ’ എന്ന് മുന്നാം വണ്ണംതിലും കിളിയുടെ പ്രകൃതം വിശദകരിക്കപ്പെട്ടുന്നുണ്ട്. കാല്പനികരുടെ സങ്കല്പത്തിലെ അടഭർഗ കലാകാരരണ്ട് സത്രവും ഇങ്ങനെ ഒന്നിനോടും ഇണങ്ങാതെ ഒന്നിനും വഴങ്ങാതെ തരുൾ സത്രവും എതിർ നിൽക്കുന്ന എത്തിനെയും കൊത്തിമുറിക്കാൻ സദാ ജാഗരുകമായി നിൽക്കുന്ന ഓന്നാണ്.

കാല്പനികതയും കാല്പനിക വിരുദ്ധമനോഭാവവും ഇടകലരുന്ന താണ് മൊത്തത്തിൽ വെവലോപ്പിള്ളിയുടെ കാവ്യപ്രപബ്ലം. കുടിയോഴിക്കൽ ഉൾപ്പെടെയുള്ള വെവലോപ്പിള്ളിയുടെ പല പ്രവ്യാതരചനകളിലും ഇവ തമ്മിലുള്ള സംഘർഷം വളരെ വ്യക്തമായി ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു കാര്യം തീർച്ചയാണ്. കാല്പനികതയോടുള്ള സമീപനത്തിൽ എൻ.വിയോ ഇടയ്ക്കുന്ന ഏകക്കൊട്ട കർക്കിശമായ നിലപാട് വെവലോപ്പിള്ളിക്ക് സ്വീകാര്യമായിരുന്നില്ല. ‘സങ്കല്പങ്ങളെ അവ എത്ര മനോഹരമായിരുന്നാലും അനിയന്ത്രിതമായി പിന്തുടരുവാൻ ശാസ്ത്രീയമായ സത്രബോധം തന്നെ അനുവദിക്കാറില്ല’ എന്ന് വെവലോപ്പിള്ളി പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും താനൊരു ‘സഹംര്യാത്മക കവിമാത്ര’മാണെന്ന് വിജം പറഞ്ഞ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള നിർബന്ധംബുദ്ധി അദ്ദേഹം കാണിക്കുന്നുണ്ട്. ‘സഹംര്യാത്മകം’ എന്നതിന് വിശദലഭമായ അർമ്മം കല്പവിക്കണമെന്ന കവിയുടെ നിർദ്ദേശം നമുക്ക് സ്വീകരിക്കാമെങ്കിലും ആ പ്രയോഗത്തിന്റെ സാധ്യരണവും സങ്കുചിതവുമായ അർമ്മവും പ്രസക്തമായിത്തന്നെ തുടരും.

1959ലാണ് വെവലോപ്പിള്ളി ‘കിളിയും മനുഷ്യനും’ എഴുതിയത്. ഈ കാലമാവുമോഴേക്കും മലയാളകവിതയിൽ കാല്പനികതാവിരോധത്തിന്റെ ഒരു ധാര ശക്തമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കവിത ജീവിതാവിഷ്കാരവും ജീവിതവിമർശനവും ആയിരിക്കണമെന്ന പുരോഗമനപക്ഷക്കാരുടെ നീക്കുപോകില്ലാത്ത നിലപാട് നേരത്തേതന്നെ കവിതകൾ സത്രതാവനയുടെ ആകാശവിശാലതകൾ നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടെന്തിനും രൂപുണ്ണാം. അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും എൻ.വി.യൈപ്പോലുള്ള അമാർക്കസിയരെക്കിലും അകാല്പനികരായ കവികളുടെ രചനകളിലും പൊതുവെ കാല്പനികതയുടെ നില പരുങ്ങലിലായ ഘട്ടം തന്നെയാണ്. ചിറകുകൾ കത്രിക്കപ്പെട്ട കാക്കമേടുന്ന അവസ്ഥയിൽ തെരുവിൽ കിടക്കുന്ന കിളിയുടെ അവസ്ഥയിലും ആവിഷ്കൃതമായിരിക്കുന്നത്. ആ കിളിയെ വീണ്ടും ഓമനിച്ചുവളർത്തി സ്വാത്രന്ത്രത്തിലേക്കു തുറന്നുവിടാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വമാണ് കവിയുടെ കഴുതിൽ എല്പന്തപ്പെട്ടുന്നത്. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ ആ ബ്രാഹ്മണയുവാവിന്റെ ആഗ്രഹത്തിനു പിന്നിലെ ആശയം പ്രതിലോമപരം കുടിയാണെന്ന് വ്യക്തമാവുന്നു.

കിളി നമ്മുടെ കാവ്യപരാവര്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിട്ടേതാളം സ്വാത്രന്ത്രത്തിന്റെതന്നെതന്നെത്തിലേറെ ആത്മിയതയുടെ ചിഹ്നമാണ്. (മലയാള

ത്തിലെ പ്രാചീന കവിതാ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ) മതപരവും ധാർമ്മികവുമായ കാര്യങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്തിട്ടുള്ള മുഖ്യശാഖ കിളിപ്പുട്ട് (പ്രസ്ഥാന മാണഡ്ലോ.) കവിതയിലെ യുവാവ് കിളി കവിയുടെ സംരക്ഷണത്തിൽ വളർന്ന് സ്വാത്രന്ത്യം നേടുവേശം വാനിൽ അർക്കനെ കുപ്പിക്കാണ്ട് പറന്നുതുടങ്ങണം എന്നാണാഗ്രഹിക്കുന്നത്. ആത്മീയാ ചാരണങ്ങളുടെ വ്യവസ്ഥയിൽ കൃത്യമായി ഉൾച്ചേരുന്നുകൊണ്ടായിരിക്കണം കിളിയുടെ ഭാവിജീവിതം എന്ന് യുവാവ് ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടന്നെന്നും.

പാരമ്പര്യസിദ്ധമായ ആത്മ മീയ ചിഹ്നമുല്യത്തിനുപുറമെ ഇങ്ങനെ ദയാരാവരണം കുട്ടി തന്റെപ്പട്ടംകിളി ഈ കവിതയുടെ പ്രത്യേക പ്രകരണത്തിൽ ജാതീയമായ ഒന്നന്ത്യത്തിന്റെ അടയാളം കുടിയായാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്ന് നാം നേരത്തെ കണ്ണടക്കിണ്ടു. കാലം മാറുകയും കിളി പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന സാഹിത്യസകല്പവും ആശയലോകവും ആടക്കമിക്കപ്പെടുകയും പരിഹാസിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന അവസ്ഥ വന്നുചേരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുവരെ ഘട്ടത്തിലാണ് കിളിയെ പരിരക്ഷിക്കാനുള്ള ചുമതല കവിയെ ഏലപ്പിക്കുന്നത്. കാലം പുറത്തുള്ളുന്ന സാംസ്കാരിക നിലപാടുകളുടെയും ആശയങ്ങളുടെയും ജീവിത സമീപനങ്ങളുടെയും സുക്ഷിപ്പേക്കുന്നു. നിലയിൽ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിവരുന്ന ഒരു ഗതികേട് പലപ്പോഴും കവിതകുണ്ട്. ‘കിളിയും മനുഷ്യനും’ എന്ന കവിതയുടെ ഇതിവ്യുത്തം നമ്മുടെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന വസ്തുതകളിലാണ് അതാണ്.

കവിതയിലെ യുവാവിൻ്റെ ദൈന്യത്തിനുള്ള ഒരു കാരണം അധ്യാളുടെ പരമാത്മിദമായ ശാർഹികചുറുപാടുകളാണ്. മറ്റാന് അധ്യാളുടെ ജീവിതയത്തന്നെങ്ങളെയല്ലാം തെരിച്ചുകളയുന്ന ബാഹ്യസാഹചര്യങ്ങളും ഒരു ജനതയുടെ ജീവിതത്തിന് ആധാരമായി വർത്തിക്കുന്ന സാമ്പത്തിക ഘടനയും സാമൂഹ്യഘടനയും മാറുവേശം ആ സമൂഹത്തിലെ ഏല്ലാ വിഭാഗം ജനങ്ങൾക്കും ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള ദുരന്നുവെങ്ങളാണില്ലെങ്കിൽ കടന്നുപോവേണ്ടിവരും. മാറ്റങ്ങളിൽ ചിലത് ചില തലങ്ങളിൽ അനുകൂലവും, മറ്റുചില തലങ്ങളിൽ പ്രതികുലവുമായിരിക്കും. ചിലത് ചിലർക്ക് ഉയർച്ചയ്ക്കുള്ള വഴി തുറക്കുവേശം മറ്റു പലർക്കും തകർച്ചകൾ കാരണമായിത്തീരാം. ഈ തരത്തിലുള്ള കീഴ്മേൽ മറിച്ചില്ലുകളും അപ്രതിക്ഷിത ദുതവ്യതിയാനങ്ങളും സംഭവിക്കാതെ ഒരു സമൂഹത്തിനും മുന്നോട്ടുപോകാനാവില്ല.

ബൈഡിഷ്കാർ നമ്മുടെ സമ്പദ്ധതനയിൽ ശക്തമായ ഇടപെടലും കൾ നടത്തിത്തുടങ്ങിയ കാലം മുതൽക്കേ ഇവിടെത്തെ ഏല്ലാ വിഭാഗം ജനങ്ങളും പരമ്പരാഗത തൊഴിലുകൾക്കു പകരം പുതിയ ജീവിതമാർഗ്ഗങ്ങൾ കുണ്ടാക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കപ്പെട്ടുടുടങ്ങിയിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര കാലഘട്ടത്തിൽ ഇത് പ്രേരണയെന്ന അവസ്ഥയിട്ട് ജീവിതത്തിലെ ഒരാവശ്യവും പലരെ സംബന്ധിച്ചിട്ടേതാളവും അനിവാര്യതയും ആയി തീർന്നു. പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്ന് ഒരുമിക്കതലങ്ങളിലും മോചനം നേടാതെ ജീവിതം മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോവാനാവില്ല എന്ന അവസ്ഥ ആരംഭത്തിൽ തിരിച്ചയായും അങ്ങങ്ങൾക്കും ദുഃഖരമായി അനുഭവപ്പെടും. മാറിവരുന്ന കാലം ആവശ്യപ്പെട്ടുന്ന തരത്തിലുള്ള അതിജീവനത്തെ

അംഗർ ശീലിച്ചുതുടങ്ങുമ്പെരു ജീവിതം തിർത്തും കൂദപുർണ്ണമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇത് എല്ലാ വിഭാഗം ജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളവും ഒന്നുപോലെ സത്യമായിരിക്കും. പക്ഷേ, ജാതിക്കാണേഡാ, പദവിക്കാണേഡാ, സമ്പത്തുകാണേഡാ ഉന്നതങ്ങളിൽ നിന്നവരുടെ പതനം മാത്രമേ സാഹിത്യത്തിൽ വിഷയമായിത്തിരിന്നുള്ളൂ. അങ്ങനെ അല്ലാതുള്ള ചില കൃതികളും ഉണ്ടായി എന്നത് സത്യമാണ്. എക്കിലും ചാതുർവർണ്ണവും വസ്തുക്കൾ പുറത്ത് നിൽക്കുന്നവരുടെ, അവരിൽത്തനെന്ന ഏറ്റവും അധികാക്കുതരായവരുടെ ജീവിതത്തിന് നമ്മുടെ സാഹിത്യംലോകത്ത് ആരാല്ലും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാത്ത നേന്ന ചെറിയ ഒരിടം മാത്രമേ നാളിതുവരെ കിട്ടിയുള്ളൂ എന്നതാണ് വാസ്തവം. ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നുവോ സാഹിത്യം ജാതിമതരാജ്യിയ പരിഗണനകൾക്കുള്ളാം അപൂർത്ത ദേശകാലങ്ങൾക്കിൽത്തമായി നിലവെകാളുള്ളന്ന് നേന്നാണ് എന്ന വാദം ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന് സാഹിത്യലോകത്ത് നിലവിലുള്ള യാമാർമ്മങ്ങളെ മുഴുവൻ തമസ്കരിക്കാൻ ചിലർ ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. തങ്ങളുടെ വാദത്തിലെ അധ്യക്തിക്കുത്തു സ്വയം ബോധ്യപ്പെടാൻ അവൻ ചില ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരാക്കണംതോൻ്ന് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്നുകൊണ്ടാണ് കേരളത്തിലെ ജനസംഖ്യയിൽ ഗണ്യമായ ഒരു വിഭാഗമായ പട്ടികജാതി പട്ടികവർഗ്ഗങ്ങളിൽനിന്ന് പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്ന ഒരുംതുകാരൻപോലും സമീപകാലംവരെ ഉണ്ടാവാതിരുന്നത്? ഒരു ജനവർഗ്ഗമെന്ന നിലയിൽത്തനെന്ന് അവൻ സർഗ്ഗവൈവേം തീരെ ഇല്ലാതവരവാണോ? ഉദാത്തമായ ഏറ്റവയികാരങ്ങൾക്കും അനുഭൂതികൾക്കും കെൽപില്ലാതവരാണോ?

ജാതീയമായി ഏറ്റവും അടിത്തട്ടിൽ കിടക്കുന്നവരും, ഓരോ ചരിത്രസംഖ്യിയിലും പുതിയകാലത്തിലേക്ക് ജീവിതത്തെ പറിച്ചുനടക്കുന്നതിന്റെ ഭാതികവും ആത്മയിലുമായ ആധികളും ഉത്കണ്ഠംകളും അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലത് മാത്രം ആത്മം നാമമാത്രമായ തോതിലേ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ ഇടംനേടിയുള്ളൂ. ഇത് എന്നുകൊണ്ട് സംഭവിച്ചു? കാലഘോഷാതിമായ മഹത്വം അവകാശപ്പെടാവുന്ന വികാരങ്ങളും അനുഭൂതികളും ആശയങ്ങളുമെല്ലാം മേൽജാതിക്കാർക്കുമാത്രമായി സംവരണം ചെയ്യപ്പെട്ടതാണോ? കീഴാളർക്ക് ഇവക യാതൊന്നും അവകാശപ്പെടാവും ഇല്ലാതെ പോയതിന് അല്ലെങ്കിൽ തങ്ങളുടെമാത്രമായ അനുഭവങ്ങളുമായി ഏഴുതിരെഞ്ഞ പോകത്തിലേക്ക് അവർക്ക് കടന്നുവരാൻ കഴിയാതെ പോയതിന് അവർത്തനയാണ് ഉത്തരവാദികൾ എന്ന് അല്പപരമം കിലും ചരിത്രബോധമുള്ള ആർക്കൈക്കിലും പറയാനാവുമോ? പാലാട്ടുകോമൺ വീരചരിത്രം പാടിക്കാണ്ക് പുണ്യങ്ങൾക്ക് തേവുന്ന വേട്ടുവ ദശതിമാരെ നോക്കി

അരുരാണ് വീറോടു പോരാട്ടമിരിഞ്ഞ
പോരാളിമാർക്കളെ പാടിപുക്ക്കുവാൻ?

എന്ന് 1936ൽ തന്ന ചോദ്യിച്ചു (കവിത: പടയാളികൾ - കന്നിക്കാഡായ്ത്ത്) ഒരു കവിയെ ഓർമ്മിക്കുന്നേബാൾ ഇവക ചോദ്യങ്ങളും പ്രസക്തമാണെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു.

ഇരുട്ടിലെ താമര

“പെണ്ണും പുലിയും” എന്ന കവിത (വൈലോപ്പിള്ളി)യിലുടെ തുലാസ്സിന്റെ താഴ്ന്ന തട്ടിലേയ്ക്ക് ഒരുപ്പേശണം.

കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ

1964ന് നടുക്കെവിടെയോ. ഏതേന്തിനെയെല്ലാം പോക്ക് എന്ന തോന്നലുമായി ഏററു നടന്ന്, ഒടുവിൽ അല്പപം വൈകി, മഹാരാജാസ് കോളേജിൽ വിദ്യാർമ്മിയായിച്ചേരുന്ന്, മുന്നാം വർഷം ബി.എ.യ്‌ക്ക് പറി കുന്ന കാലം. തുമ്പുരിൽനിന്ന് ഒരു ട്രാൻസ്പോർട്ട് ബസ്സിൽ എറിണാകു ഇതേയെല്ലാം. ഇടതുവശരെതെ ഇരട്ടുമ്പൂറിൽ ഒറ്റയ്ക്കിരിക്കുമ്പോൾ, കല്ലു റിൽവേച്ച് ബസ്സിൽ കയറിവരുന്നു - സാക്ഷാൽ മഹാകവി വൈലോപ്പിള്ളി. ചാടിയെണ്ണിറു. ഇരട്ടുമ്പൂറിലെ ‘ജനത്തുമ്പൂറ്’ മഹാകവിക്ക് നല്കി, അടുത്തിരുന്നു. പിന്നീട് ബസ്സിന്റെ ചക്രങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ തൊട്ടില്ല.

ചാലക്കുടിപ്പാടം മഹാകവി പുറത്തെയ്ക്ക് വിരൽച്ചുണ്ടി : “രാമകൃഷ്ണൻ കണ്ണാൻ, ആ വെള്ളം പരന്പാടത്? അത് താമരയാൻ.” കല്ലുടുക്കാതെ കുറച്ചുനേരം ഇരുന്ന്, അദ്ദേഹം തുടർന്നു : “തിവാടിൽ കവി പിറന്നപോലെ”

ഈ ‘തിവാടിൽപ്പിറന്ന കവി’യെ ഞാൻ ഏറെക്കാലം ഉള്ളിലുരുക്കി നടന്നു. എൻപതുകളിലെപ്പോഴോ, തണ്ടരുത് വായനക്കാർക്ക് കൊടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു, ‘താമര’ എന്ന ഒരു ചെറുകവിതയിൽ. എന്നിട്ടും ഇപ്പോഴും ഉള്ളിൽ കൊണ്ടുനടക്കുന്നു.

വഴിതെറ്റരുതല്ലോ. താമരയുടെ സുന്ദരത നന്ന് തന്നെ - കടന്നുപോകുന്നവന് കാണാൻ. പക്ഷേ, പാടത്തിന്റെ ഉടമയ്ക്കോ? ഒരുനുറി വെച്ച് പത്തായി ചന്തച്ചു, കത്രിരായി തലകുനിച്ചാലേ, പത്തായം നിറയു. ആ നുറി വെച്ചുകൊണ്ടിത്ത് താമരവിത്തുമുളച്ചാലോ? തിവാടിനു താണ്ടാവേണ്ട വൻ കവിതയെഴുതിനടന്നാലെത്തെ മലം തന്നെ.

ഈ താമരയിലെ സൗന്ദര്യവും വിശപ്പിന് അനും എന്ന സത്യവും തമിലുള്ള സമന്വയമാണ് വൈലോപ്പിള്ളികവിതയുടെ അടിക്കല്ല്.

‘താമരയും കവിതയും’ എന്ന ഒരു രചനയിൽ,

“കടവിൽ കുടം താഴ്ത്തി

നോക്കിനില്ക്കയോം സപ്പനം

വിടരും ക്രോന്തയൽ-

പക്കതെക്കുമാരിയാൾ” (ഓൺപ്രാട്ടുകാൻ - പേ: 114-115)

എന്ന് താമരയുടെ ശ്രാമീണ ശാലീനതയെ കണ്ണമുന്നിൽ നിർത്തി ക്രാണിച്ചുതന്ന ശ്രേഷ്ഠം, തൊട്ടപ്പുറത്ത്,

“കണ്ണുഞ്ഞാൻവഴി, കല്പപം

വാഴനാരുമാപ്പുവും

കൊണ്ടുവിൽക്കുവാൻപോകും

ശ്രാമീണകുമാരിയെ”

എന വിശ്വിരേ സത്യമുവവും ചേർത്തുവെച്ച്, കവി, മാറിനി
മക്കുന്നു. അങ്ങനെ മാറിനിൽക്കുന്നതിനുമുൻപ്,

"നന്നു വില്പന, പക്ഷ
നല്ലിനേ, നാല്ലുനവു-
മെൻ്റു ഗാനവുംനിർന്ന
നീറിൽ നിന്നനടരനെകിൽ!"

എന്, അടിയിൽ കൈക്കെയാപ്പുവെവയ്ക്കാനും കുടി ശ്രദ്ധിക്കുന്നു എന
താണ് വെവലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിവ്യക്തിത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഒഴുവേ.

"താണുനാമാദി മാനുഷരോളം
വിണ്ണു ഞങ്ങൾ, ഹാ! വെന്നിതുനിങ്ങൾ
കുറ്മാർക്കിതിൽ? പോംവഴി, പക്ഷ,
മരൊരുവിധമായിരുന്നെങ്കിൽ!" (കുടിരെയാഴിക്കൽ)

എന് പിന്നീട്ടിന് മേലാപ്പുവെച്ചിട്ടും ഉണ്ടല്ലോ. പോംവഴി മറ്റൊ
രൂവിധമാവുകവയ്ക്കു എന സത്യത്തിലുനിച്ചവിടി നില്ക്കുന്നേം, ആയി
രൂപൊന്നുകിൽ എന ഒരു സകല്പ സഹനരൂത്തിലേയ്ക്ക് ആ സുനവ്യും
എൻ്റെ ഗാനവും നീറനന്നീറിൽ നിത്യമായി നില്ക്കാനുള്ളതല്ല, പരിച്ചു
വിറ്റ് വിശപ്പടക്കാനുള്ളതാണ് എന നേരിലുന്നുനേം ഈ സഹനരൂം
വില്പനച്ചുരക്കാക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ എന ഒരു സപ്പനമേഖലയിലേയ്ക്ക്
കൈകയുയർത്തുന്ന തിലാണ് വെവലോപ്പിള്ളിയുടെ വൃത്തിരിക്കത്തെ.
"സത്യവും സഹനരൂവും തമ്മിലുള്ള പരിണയമാണ് കവിത" എന്നു കുറി
ചുവെവച്ചപ്പോൾ ("എൻ്റെ കവിത"- "വിത്തും കൈകൈക്കൊട്ടും" പേജ്-24)
വെവലോപ്പിള്ളി, തന്റെ ഈ ദർശനത്തിന് വാക്കേകൾ നൽകുകയായി
രുന്നു. "പുള്ളിമാനിന്റെ പിരികെ പുലിയേയും വസന്നവായുവിൽ വസുരി
രോഗാണുക്കളേയും ദർശകകാതിരിക്കാൻ" തനിക്ക് സാധ്യമല്ല. പ്രകൃതി
യുടെ ഹൃദയത്തിലും മുവത്തും അതിരു വാസല്പവും അസ്ഥമായ കുറ
തയ്ക്കും' അദ്ദേഹം കാണുന്നു. അമ്മിണ്ണപ്പാലിന്റെ മാധുര്യത്താടാപ്പം,
പുതനയേയും ഓർക്കാതിരിക്കാനടേക്കത്തിനുവയ്ക്കു.

"മാത്യവക്ഷസ്സി പച്ച-
കച്ചണിമുലയെയാനു
പുതനയുടേതെന്നു
കണ്ണുണ്ണാൻ നടുങ്ങിപ്പോയ്"
("കേരളകവി" - വിത്തുംകൈകൈക്കൊട്ടും)

'വിദ്യുതെന്നു ചുഡ്യുകൾ ചുഡ്യും സത്യസഹനരൂഗാം
പുരത്തിലും, 'തള്ളിയേറുമെൻ കാതിലോരുറക്കളുന്നാറും തെറിയുടെ
പൂരം' (കുടിരെയാഴിക്കൽ)

ചാലക്കുടിപ്പാടത്തെ താമര, തറവാട്ടിൽ കവി പിന്നപോലെയാവു
ന്നതിന്റെ അകംപൊരുൾ തേടുനേഡി നാം വെവലോപ്പിള്ളിയുടെ അടി
വേറിലെത്തുന്നു.

ഈ അടിവേരാകട്ട, ആംഗനിറണ്ണിയിട്ടുള്ളത്, തനി ശ്രാമിണമായ
കാർഷിക സംസ്കൃതിയുടെ വളക്കുറുള്ള അടിമല്ലിലാണ്. നുറുമേം

വിളയിച്ച് കൊയ്ത്, കച്ചവടം നടത്തി ലാഭമെടുക്കുക എന്നത് ഈ കർഷക സംസ്കൃതികനും. കാലാകാലങ്ങളിൽ കനു പുട്ടുക; വിത്തി രക്കി, വൈള്ളം തേവി, കളപറിച്ച്, കതിരുകാത്ത്, കൊയ്തുകേടുക; ആരു ദേഹം മുറ്റത്ത് കുടുക്കി, മെതിച്ചുള്ളന്, കളം നിറയ്ക്കുക - ഇതിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന ആഫ്രാദവും സംതൃപ്തിയും മാത്രം സ്വന്മാരെയ്ക്കിയും വികുക - ഇതാണ് ആ സംസ്കൃതിയുടെ വിശ്വാശി.

"മധുരാംഗിയാം കൈര-
ജിക്കിവ കണിയാവാം,
മകരപ്പാനാരുന്നു
മന്ത്ജുകിച്ചടിയാവാം;
ടടുനാളിവകേടി-
ല്ലാതിരുനോയ്ക്കാം, ഇതി-
ലോകവെച്ചീയത്തന്തിൻ
രസമേ മമനേടു!"

("വേന്തപ്പുചുകൾ"- കുരുവികൾ - പേ-30)
എന്ന്, ഈ സംസ്കൃതിയെ കവി സംശാനം ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കാവാ ഹിച്ചിട്ടുണ്ട്; സ്വന്നം കവിതയുടെ ആത്മാവിൽ തൊട്ടുകാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ഉർന്മാടൻ സംതൃപ്തിയുടെ സുന്ദരതയ്ക്കുമുണ്ട് ഒരു മറുവശം.

വേനലിൽ വറിത്തിരു-
മെൻ കിണറ്റിന ഞാന-
ഖാനഗീലത്താൽ കൊണ്ടു
കമിച്ചത്തി തടങ്ങളിൽ
എനിച്ചേരുന്നാ? ഈ കേരളകേദാരത്തിന്,
"മരുബിൽകലുമില്ല-
മാതിരിതെഴുകുവാൻ
തിരുവാതിരഞ്ഞാറു-
വേലയിൽ വാനിസ്പൈതി-
പ്പാരുളായുതിരുന
പീയുഷകണം...."

തന്നെ വേണം. ഈ അമൃതബിന്ദുവിനെ തന്റെ കവി വ്യക്തിത്വത്തി ലേയ്ക്ക് തന്റെ കവിതയിലേയ്ക്ക് അന്വയിച്ച് കാണിച്ചുതനിട്ടുണ്ട് വെവലോപ്പിള്ളി. ("അമൃതബിന്ദു"- കുരുവികൾ പേ - 27) ഈ കേദാര സംസ്കൃതിയാണ് തന്റെ കാവ്യസംസ്കൃതി എന്നുതന്നെ പൊരുൾ. "ഞാൻ കേരളത്തിലൊരു നാട്കിൻപുറത്തു ജനിച്ചുവളർന്നതാണ് എൻ്റെ കവിതയുടെ ഏറ്റവും വലിയ ഭാഗം" എന്ന് ചുണ്ടിക്കാണിച്ചുശേഷം വെവലോപ്പിള്ളി എഴുതുന്നു : "അന്ന്, ഇളംപൊയത്തിൽ, ഞാൻ കണ്ണ നാട്കിൻപുറം നാൾതോറും നിറങ്ങളുടേയും നാദങ്ങളുടേയും ഗന്ധങ്ങളുടേയും നവാനവങ്ങളായ അർഭതങ്ങൾ ഉംഘലാടനം ചെയ്യുന്ന, അമ്മയെ പ്പോലെ സ്നേഹം നിറഞ്ഞ, ഒരു കൊച്ചുലോകമായിരുന്നു. ഇന്നും അതിഞ്ചു മധുരമുഖങ്ങളാണ് 'എൻ്റെ കവിതയുടെ ഏറ്റവും ഇടക്കളെ കൈകമുതൽ'. ("എൻ്റെ കവിത"- വിത്തുംകൈകേണ്ടും) ഈ ശ്രാമിനമായ ആർജ്ജവം പ്രകൃതിയിലെ സകല ചരാചരങ്ങളേയും കവിയുടെ കുടപ്പി പ്ലുകളാക്കുന്നു. അമവാ അവയിലോരാനിലും കവി തന്റെ പ്രതിപ്പി അയ്യോ ഭാവാംശങ്ങളോ കാണുന്നു.

"മാമരക്കാനിൽച്ചുരു-

ണ്ണാരു വള്ളിപോൽ പണ്ണ

മാതൃഗ്രഭത്തിനുള്ളിൽ-

പ്പാലെ...."

("കുട്ടിത്തേവാങ്" -കുരുവികൾ -70)

മയഞ്ഞുന അ കുട്ടിത്തേവാങ്കിൽപ്പോലും ആത്മാംശം കാണുന ഉർക്കണ്ണ് കവികൾ തുറന്നുകിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. പ്രകൂതിയുമായുള്ള ഈ ആത്മത്തേക്കും അനുഭവിക്കാൻ വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ഒട്ടരെ കവിതകളിൽ നുണ്ണാണ്ടി റഞ്ഞാം.

ഈയിൽ ഏറെ ശ്രദ്ധയം വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കാക്കയാണ്. "ഉറ്റ തോഴരാണെന്നു മെനിക്കീകരിപ്പുന്നാർ" എന്ന തുറന്ന പ്രസ്താവനയ്ക്കു പുറത്ത്, വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ പക്ഷിയാണ് കാക്ക.

കുരിരുട്ടിൻ്റെ കിടാത്തി, യെന്നാൽ

സുരൂപ്രകാശത്തിനുറ്റോഴി,

ചീതകൾക്കാത്തി വലിക്കുകില്ല-

മേറ്റവും വൃത്തിവെടിപ്പുഴുനോൾ,

("കാക്ക"- കനിക്കായ്ത്ത് - 79)

ആണ് കവിയുടെ കാക്ക.

"പാടികളിക്കെട്ട് നാലുരക്കടിൽ

മാടത്ത, തത്ത, കുയിൽ, പിറാക്കൾ

ഉൾപ്പെട്ടെന്നും ഗേഹലക്ഷ്മി-

ക്കൈപ്പൂഴും കാക്കയോടെനുണ്ടായം!" (കാക്ക)

എന്നാഴുതിക്കഴിഞ്ഞതശേഷം, "ഗുഹപെശരയുതിഞ്ഞേ ഉറ്റ സവിയാണ് കാക്ക" എന്നുകുടി അടിക്കുന്നപ്പിൽ വിശദികരിച്ചേ വൈലോപ്പിള്ളിക്ക് മതി വരു. കാക്കയുടെ 'കു...കു...'പോലും അദ്ദേഹത്തിഞ്ഞേ കാതിൽ 'താര നാദ'മാണ്. മധുമധുരമായ കുവലാണ്. "കുവലിലാരേമധുകലർത്തി?" എന്നേ കവി വിസ്മയിക്കു. 'കാക്ക'യെന കവിത അവസാനിക്കുന്നോൾ,

"താമസപിണ്യത്തിനുള്ളിലാരോ

താമരപുവുവിടർത്തിനിർത്തി?"

എന്ന്, ഭാവസുരഭിലമായ പ്രതീകമായി കാക്ക വികസിച്ചുനി അക്കുന്നു.

ഈ കാക്കയെ, "കളളിക്കാക്കച്ചി" എന്ന ഇടയ്ക്കു വിളിക്കാനും വൈലോപ്പിള്ളിക്ക് മടിയില്ല ('കാക്കച്ചി' - മിനാമിനി-19) എന്നാൽ, അവി ദേയും, നൈയുരുളക്കാടുക്കാൻ കൈയുയർത്തുന്നോൾ, കാച്ചിയ പപ്പടം കട്ടുകൊണ്ട് പറന്നുപോകുന്ന കാക്കയോട് കവികൾ ദയവേ തോന്നു : "വാ പിളർന്നു കരയും പുന്നാരചച്ചറുകുണ്ടുമായ ചോറിനുനീ വന്നിവി ദക്കാക്കും - നേരമെനിക്കുള്ളിലിയുന്നു." ശാർഹിസ്യ മഹാദുരന്തരത അടക്കിപ്പിടിച്ചു അശായ വികാരവിസ്മോടമായി അനുഭവപ്പെടുത്തുന്ന "കാക്കകൾ" (കുരുവികൾ- പേ. 41) ഏറെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ട രചനയാണ്.

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിന്വേണ്ടം, സുരൂപ്രകാശത്തിനുറ്റോ തോഴിയായ ഇ കുരിരുട്ടിൻ്റെ കിടാത്തിയെ മുൻനിർത്തി പെണ്ണും പുലിയും ഇ വേർക്കാൻ. ഇക്കവിതയിലെ ഒരു മുവുക്കമാപാത്രമാണ് കാക്ക.

ബാലകവിത എന്ന് ഉള്ളിൽക്കണ്ണാൻ വൈലോപ്പിള്ളി ‘പെണ്ണും പുലിയും’ മിനഞ്ഞടച്ചതിട്ടുള്ളത് എന്നതാണ് ഏറെ ശ്രദ്ധയം.

“കാ...കാ...കാ...കാ...”

കാക്കവെളുപ്പിനു കരയുന്നു.”

എന്നു കൗതുകം കൊണ്ടുനില്കുന്ന ഒരു കുഞ്ഞിരെ മനസ്സ്, വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ മഹാകവിപ്രതിഭയിലെ പൊൻകസവാണ്. ഈ കസവിലെ ഇഴമുപ്പുള്ള നുലാണ് “പെണ്ണും പുലിയും”. കേട്ടിരിക്കുന്ന തരത്തിൽ കമ്പറണ്ടു മലിപ്പിക്കാൻ ഈ കമ്പ പറയുന്ന കൊച്ചേട്ട് നുള്ള പാടവം നേരണ്ടെത്തന്നെ വിജിക്കോണിട്ടുള്ളതാണ്ണോ. ഇവിടപുരിയുന്നതോ ഏറെപ്പറിഞ്ഞു പതിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു നാടൻ കമയും. നന്നാചെറുപ്പത്തിൽ, നിറുപ്പുയാമങ്ങളിൽ ഏതോ ഒരമുമ്മയുടെ മധ്യര കണ്ഠത്തിൽനിന്നു വാർന്നുവിണ വടക്കൻ പാട്ടുകളുടെ ചന്തവും ചുണ യുമുള്ള ഈണത്തിലാണ് തന്റെ കാവുകൗതുകം കല്ലുമിച്ചിച്ചത് എന്ന വൈലോപ്പിള്ളി പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിലെ തെളിമലയാളമകിലും കവിതയിൽ പകർത്താൻ താൻ ശ്രമിച്ചുപോന്നിട്ടുണ്ട് എന്നും അദ്ദേഹം ഏഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ‘പെണ്ണും പുലിയും മെന്ന കവിതയിലെ ‘പുളിയില നേർക്കെ മുണ്ണുമടക്കി പുവുനിറച്ചാളമാജു’ എന്നതാണ് തനിക്കിഷ്ടപ്പെട്ട ഭാഷാ രിതി എന്നു കുട്ടി തുടർന്നു തൊടുത്തുവെയ്ക്കുമ്പോൾ ഈ കവിത യുടെ രചനയിൽ കവി ചെലുത്തിയിട്ടുള്ള ശ്രദ്ധയും താല്പര്യവും ഗൗര വവും അനുഹ്യമാണ്. താനീ രചനയിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള താഴ സംഖിയാനത്തിന്റെ ആര്ജവവും ലാവണ്യവും കുട്ടി ശ്രദ്ധിക്കുക. വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ മുന്തിയ രചനകളിൽ ചിലതെക്കിലും - പന്തങ്ങൾ, കുപ്പണ്ണാ ഷ്മി, കരിതിലാംപീച്ചികൾ, കടൽക്കാകകൾ, ചേറുപുഴ, പടകളത്തിലെ പുസ്ത, ഓണക്കളിക്കാർ, മുത്തച്ചെരുൾ വെണ്ണലു തുടങ്ങിയ പല മുഴുവൻ കത്തിരുകളും - ഈതെ താളത്തിലാണ് എന്നും ശ്രദ്ധിക്കുക - ഭാവാനു രോധമായി ഉളന്നല്ലെങ്കളിൽ സുക്ഷ്മങ്ങളായ വൃത്തിയാനങ്ങളുണ്ടാകുമെ കിലും കേവലമായ ഒരു ബാലകവിത എന്ന വസ്തുതയ്ക്കപ്പുറിത് സാമു ഹിക്കജീവിതത്തിലെ അടിസ്ഥാന ശിലകളായ സത്യയർമ്മാൻ മുല്യങ്ങളി ലേയ്ക്കും മനുഷ്യസന്ധാരിക്കുന്ന കാതലായ സന്നഹിവാസല്പരാഡി വികാരങ്ങളേയ്ക്കും ഒക്കെ കന്തത വേരോടു ഇക്കവിതയിൽ അനുഭവിച്ച നിയാം; എല്ലാറ്റിനുമടക്കയിൽ സമസ്ത ജീവജാലങ്ങളെയും ഉൾവഹിച്ച നിങ്കുന്ന പ്രപഞ്ചം എന്ന വലിയ തൊവാടിനെക്കുറിച്ചുള്ള തീരശ്ശേഖരവും

“താമസമെന്തിനിയമ്മാജു, കണ്ണ് താമരയല്ലി തുറന്നോജു.”

എന്ന് അമ്മാജുവിനെ സ്വന്തം കർത്തവ്യവേബാധത്തിലേയ്ക്ക് വിജിച്ചുണർത്തുന്നതുതന്നെ, ആ കാക്കയാണ്. കാലത്ത് തനിക്കെന്നും പ്രാത ലോരുക്കുന്ന അമ്മാജുവിന് കൊടുക്കാനുള്ള ഒരു പുതുചെപ്പകപ്പുവും കൊണ്ണാൻ, ആ കുരിരുട്ടിന്റെ കിടാത്തിയുടെ വരവ്. മാത്രമല്ല, അവളുടെ തന്റെ തലയിൽ ചുട്ടിക്കാണുകകുടി വേണു.

‘പെൺ കുണ്ണേത,

നിന്മാട്ടി പുവിതുചുടിക്കണ്ണാ

ലെമ്മാട്ടി രണ്ടിനുസാഹല്ലു’

തുടർന്ന്, അമ്മാളുവിനെ കാട്ടിൽ, ചെമ്പകമരപ്പോടിലേയ്ക്ക് കുടി കൊണ്ടുപോവുന്നതും അവർത്തനെ. ഇതിന്പുറം കവിതയുടെ കീഴാംഗത്ത് കാക്ക നേരിട്ടിപ്പെടുന്നില്ല. പെല്ലും പുലിയും ആഞ്ഞളമാരും നാത്തുന്മാരും കണ്ണിട്ടും കണ്ണിലെന്നു പറയുന്ന, അമവാ കണ്ണിട്ടോടിഡിയാ ഭിക്കുന്ന ആളുകളും ഒക്കെ അരങ്ങുതകർക്കുന്നിടൽ തനിക്കെന്ത് കാര്യം എന്ന് കാക്ക മാറി നില്ക്കുന്നു. മനുഷ്യരെ സ്വന്നഹിക്കുമ്പോഴും സ്വന്നം സ്വാതന്ത്ര്യം സംരക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്നവർക്കെന്നിയാം.

“ചീതകൾ കൊത്തിവലിക്കുകില്ലും

മേറ്റവും വൃത്തിവെടുപ്പുണ്ടോൾ,

കാക്കനീ എങ്ങെള്ളു സ്വന്നഹിക്കില്ലും

കാക്കണാം സ്വാതന്ത്ര്യമെന്നിവോൾ”

(“കാക്ക” കനിക്കൊയ്ത്ത്-79)

ഈ ചെമ്പകപ്പുവും കൊത്തിയെടുത്ത് എറിനാൾ അമ്മാളുവിൻ്റെ അടുത്തെല്ലായ്ക്ക് ചെല്ലേണ്ടതില്ല എന്നും അവർ തിരിച്ചറിക്കാം. ചെമ്പകം ഏവിടെയും പുക്കാതിരുന്നാലും ചെമ്പകഗസ്യമുതിരുന്ന തലത്തിലേയ്ക്ക് അവർ വളരുകയാണെല്ലാ.

“ചെമ്പകമെങ്ങും പുക്കായ്ക്കില്ലുമാ-

ച്ചാരുസുഗസ്യമുതിരപ്പവള്ളു”

എന്നാൽ, ചെമ്പകമരത്തിൽ നാലുവസന്നം വിരിഞ്ഞുകൊഴിഞ്ഞ്, അമ്മാളു വിവാഹപ്രാധാന്യത്തുമോശേയ്ക്ക് ഈ കാക്ക തന്റെ പേരക്കു സ്വന്നാഞ്ഞുടെ കുടി പുടമുറി നടത്തിക്കൊണ്ട്, തന്റെ സജീവ സാന്നിധ്യം വിളിച്ചറിയിക്കുന്നത് കാണാതിരുന്നുകൂടാ. ആദ്ദോഽമായിത്തന്നെന്നാണവർ അതു നടത്തുന്നതും.

“പെരിയ വിരുന്നാടുകാക്ക കഴിച്ചി

പേരക്കുണ്ടിൻ കല്യാണം”

വേണ്ടപ്പട്ടവരെയാക്കെ വിളിച്ചുതന്നെന്നാവണം അവർ ‘പെരിയ വിരുന്ന്’ ഉറുക്കിയത്. സ്വന്നം സ്വാതന്ത്ര്യം പാലിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ അവർ, ‘മനുഷ്യ’രുടെ കമയിൽ ഇടപെടുന്നത് നോക്കു. അമ്മാളുവിൻ്റെ കല്യാണത്തിന് ആഞ്ഞളമാർ, ‘ഇവളെന്നാരോമൽ കുണ്ണതാണെല്ലാ’ എന്ന് വാത്സല്യം പുണ്ണ പുലിയെ ക്ഷണിക്കുന്നില്ല. ഇവളെ,

“...നന്നിനു പോന്നാരു പുരുഷനു നൽകേണം.

ഓമര്ജ്ജപ്പുടമുറികല്യാണത്തിനു-

മോർമ്മിച്ചുരെന വിളിക്കേണം.

ഇല്ലാനാൽവെന്നാഞ്ഞേരുതായി-

ക്കൊള്ളും ഞാനിപ്പുണ്ണക്കാടിയെ”

എന്ന് അവർ ഒടും വളച്ചുകെട്ടില്ലാതെ തന്നെ മുൻകുട്ടിപ്പറിഞ്ഞിരുന്നിട്ടും, അവർ, പുലിയെ താഞ്ഞളുടെ വേണ്ടപ്പട്ടവരുടെ പട്ടികയിൽ പെട്ട തനിയിരുന്നില്ല. ഈ കൃത്യവിലോപത്തിന്, ധർമച്ചയ്ക്കിൽ പശ്ചാത്തല മായി, കാക്ക നടത്തിയ ‘പെരിയ വിരുന്ന്’ വെച്ചുനോക്കു. ആഞ്ഞളമാർ അവരെ ക്ഷണിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, തന്റെ ആരോമൽ കുണ്ണതിന് ചെമ്പകപ്പു ക്കുൾക്കൊണ്ടുതന്നെ വരണ്ണമാല്യമൊരുക്കി, ആ സുരൂപ്രകാശത്തിനുറ

തോഴി വന്നെത്തുമായിരുന്നു. അമവാ, ചെമ്പകപ്പുവും കൊത്തി മുറ്റത്തെ പുളിമരത്തിൽ വന്നിരുന്ന് വിളിച്ചിട്ടും അമ്മാളും കല്യാണത്തിരക്കിൽ കേൾക്കാതെ പോയതാവുമോ? വളർച്ച മനുഷ്യന് പ്രകൃതിയിൽനിന്നുള്ള അകർച്ചയുമാണാല്ലോ.

ചുവക്കുട്ടിലെ പുലിക്കുണ്ടുങ്ങളോട് നിരഞ്ഞവാസംല്പൂര്ണാണ് അമ്മാ ജുവിൽ ചുരുന്നത്.

“ചെറിയ കിടാങ്ങളെ വാരിയെടുത്തവർ
ചെന്നുവിട്ടിൽ”

എന്ന ശുതിയ ശ്രേഷ്ഠം വൈവോപ്പിള്ളി പ്രയോഗിക്കുന്ന പദം ‘താലോലം’ എന്നാണ്. മറ്റുവിടെ കയറി നില്ക്കുമ്പോഴും ഇപ്പോൾ ഇത്രയും നിറഞ്ഞ ജനസാഹ്യം അനുഭവിച്ചിരക്കാനിടയില്ല. ഉള്ളിക്കളെ കുളിപ്പിച്ച് കണ്ണുചുതിച്ച് ‘മാമുട്ടി’ ഉറക്കി, പുലിമടയിൽ തിരികെക്കൊണ്ടാക്കിയ അവർക്ക് സമാനമായ വാസംല്പുവും പരിചരണവും തന്നെയാണ് പുലിയമുള്ളുന്നത്.

“നിർമലവാസംല്പുത്താലുട്ടിയ
നീയെൻ മക്കർക്കേട്ടുത്തി”

എന്ന അവരെ തെന്തേ മുത്തമകളായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു പുലിയമു. പെൻകോട്ടിനാരും മുംബുമാരുമായ ആഞ്ഞളമാർക്ക് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാത്തതാണ് ഈ വികാരം. “പുലിപോയ പുലി കടക്കേട്” എന്നു പറയാൻ അവർക്ക് തെല്ലും ശക്തിയില്ല. വാക്കുപാലിക്കാത്തതിൽ തെല്ലാരിടയിളക്കം ഏഴാമാഞ്ഞളയ്ക്കേ ഉണ്ടായുള്ളൂ. തെന്തേ തെറ്റിന് അയാൾ പ്രതിവിധിചെയ്തത് കൊട്ടാപ്പടിയടച്ചും കൊഡനാനയു കാവൽനിർത്തിയും ഒക്കയാണ്. മരിച്ചു, അയാൾ ചുവക്കുട്ടിൽ ചെന്നുനിന്ന്, അമ്മാളുവിശ്രീ കല്യാണക്കാരും വിളിച്ചുപറഞ്ഞ് ‘പുലിയെ’ ക്ഷണിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ക്രമാഗതിയെന്നാവുമായിരുന്നു? വാക്കുപാലിക്കാതെ മനുഷ്യരെന്തെന്നും പ്രദയശുന്ധതയും ഒരു തട്ടിൽ; മറ്റുതട്ടിൽ പുലിയമ്മയുടെ സ്വന്നഹവാസംല്പുരജും സത്യദിക്ഷയും. ഏത് അമ്മാളുമാർ പുലിമടക്കിൽ കിഴച്ചുകുട്ടേണ്ടിവന്നാലും, ഈ തുലാസ്താൻ്റെ തട്ടുകൾ സന്തുലിതമാക്കപ്പെടുകയില്ല. പുലിയമ്മയുടെ തട്ട് താണുതനെ നില്ക്കുമ്പോൾ, ‘പെണ്ണും പുലിയും’ മഹത്തായ കവിതയാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

എതിലും എതിലും ഭളിത് പാഠം വായിച്ചെടുക്കുക എന്നതാണാല്ലോ കാലതരംഗം. ഈ തലത്തിൽ ചതുരതയോടെ ചികഞ്ഞു നോക്കാവുന്ന ചപനയാണോ ‘പെണ്ണും പുലിയും?’ ശ്രമിക്കാവുന്നതാണ്. ഇപ്പോൾ കവിത തുടങ്ങുന്നത് “കാട്ടിയുഷണല്ലാരു മെലാഞ്ചിക്കൈ” എന്ന്, മെലാഞ്ചിയിട്ടു തുട്ടപ്പിച്ച കൈയിരെ മംഗല്യത്തോടെയാണ്. ആദിയിൽ, ഈ, ‘കാട്ടിയുഷണല്ലാരുചെണ്ണോരക്കൈ’ എന്നായിരുന്നു. ഏതോ നിരുപകരെന്തെന്നിതമായ വാക്കുകൾക്കുശ്രേഷ്ഠം, ചെണ്ണോരക്കൈ മയിലാഞ്ചിക്കൈ ആക്കുകയായിരുന്നു. അതിനുസരിച്ചുള്ള മറ്റു മാറ്റങ്ങളും വരുത്തുകയായിരുന്നു കവി എന്ന് വായിച്ചതോർക്കുന്നു. കാവ്യാനുഭവത്തിൽ ഉള്ളുനുന്ന എന്നിക്ക് ആ അനേകം അനുഭവത്തിൽ താല്പര്യമില്ല. അത് പി.എച്ച്.ഡി. വിദ്യാർഥികളുടെ അനും.

അരനുറാണ്ടിലെ ആഗയ സംഖ്യകങ്ങൾ

മാൺതുപോകുന്ന മുല്യവോധം;
പരിമിതമായ പ്രതിജ്ഞാവാദത്

സി. ശ്രദ്ധകുമാർ

പുതിയ നുറാണ്ടിലേയ്ക്കും സഹസ്രാബ്ദത്തിലേയ്ക്കും കാലഭട്ടു തുവേവയ്ക്കാൻ ലോകം തയ്യാറായി നില്ക്കുകയാണ്. അപ്പോൾ പ്രതീക്ഷാനിർഭരമായ ആ ഭാവിയെ പറ്റി ആലോചിക്കുന്നതിനുപകരം കഴിഞ്ഞ കാലത്തേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നതിൽ ചെറിയൊപ്പാകതയില്ലോ? തോന്നായ്ക്കയില്ല. ‘കോളനിവാച്ചപ്രയക്കുശേഷം’ എന്ന ഇത് പൊതു ശ്രീമംഗകം തന്നെ ‘സാതന്ത്ര്യാലഘ്നിക്കുശേഷം’ എന്നാക്കാമായിരുന്നില്ലോ എന്നൊരു ചിന്തയും വന്നു. കമ്മുകുടി ആലോചിച്ചപ്പോൾ കോളനിവാച്ചപ്രയില്ലെങ്കിൽ ഇത് ഉണ്ട് അർത്ഥഗർഭമാണെന്നു തോന്നി. കഴിഞ്ഞ അര ഗതാബ്ദത്തിലെ നമ്മുടെ സാതന്ത്ര്യാനന്തര ജീവിതത്തെ പറ്റിയെങ്കിൽ ഒരു സുചന അതിലില്ലോ? അപ്പോൾ ആ വഴിക്കുതന്നെ ഇത് അനേകണം നിങ്ങളുന്നതിൽ തെറ്റില്ലെല്ലോ?

1498 ആഗസ്റ്റ് മാസത്തിലാണ് വാസ്കോഡി ശാമ കാപ്പാട് കടപ്പുറത്ത് കപ്പലിറങ്കിയതെന്ന് ചരിത്രം പറയുന്നു. 450 വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം 1947 ആഗസ്റ്റിൽ ഇന്ത്യ കൊജോണിയൽ ഭരണത്തിൽ നിന്നു വിമുക്തമായി സാതന്ത്ര്യം നേടുന്നു. ഈ നാനുറ്റിയപത്രു വർഷങ്ങളിൽ ആദ്യം കച്ചവടമായും പിന്നീട് അധിനിവേശമായും ഇന്ത്യ വിദേശാധിപത്യത്തിൽ കഴിഞ്ഞു. 450 വർഷങ്ങളുടെ ‘വിദേശിയത്’ അനുഭവിച്ച ഒരു സമൂഹം തിന്ന് 50 വർഷങ്ങൾ കൊണ്ട് അത് പുരണമായി തുടച്ചുമാറ്റാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? 1947 ആഗസ്റ്റ് 14ാം തിരുത്തി അർഭവാതിയിൽ ലഭിച്ച ആ സാതന്ത്ര്യം ഒരു പുതിയ സുരോധയത്തിലേയ്ക്കു നയിച്ചുവോ? വ്യക്തമായ ഒരു സാമ്പത്തിക ശില്പം രൂപകല്പന ചെയ്യാനും വാർത്തയുടുക്കാനും മതിയായ ഒരു ദർശനവും പ്രായോഗിക ബുദ്ധിയും നമുക്ക് ഈ അരനുറാണ്ടിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ? ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങളാണ് അടുത്ത സഹസ്രാബ്ദത്തിലേയ്ക്കു കടക്കാൻ തയ്യാറായിരിക്കുന്ന ഇത് സമയത്ത് നമ്മുടെ മനസ്സിൽ കയറിവരുന്നത്.

ആദർശനിർഭരമായ ഒരു സാതന്ത്ര്യ സമരമായിരുന്നു ഇന്ത്യയുടെത്. ഗാന്ധിജിയുടെ ധാർമ്മികനേതൃത്വം ഈ സമരത്തിനു വ്യക്തമായ ഒരു ദർശനം നല്കിയിരുന്നു. സ്വപ്നമായ ഒരു സാമുഹ്യ സാമ്പത്തിക

അജ്ഞന്റ സ്വാത്രന്ത്ര്യ സമരകാലത്തുതന്നെ നമ്മുടെ ദേശീയ നേതൃത്വം തയ്യാറാക്കിയിരുന്നു. അതാണ് നമ്മുടെ സ്വാത്രന്ത്ര്യ സമരത്തെ ആദ്ധ്യാക്കയില്ലാതെയും ഏഷ്യയില്ലാതെയും മറ്റൊരു ജനകീയ പ്രക്ഷോഭണാഞ്ചളിൽ നിന്നു വേർത്തിരിച്ചുനിർത്തിയത്. നമ്മുടെത് വെറും പ്രക്ഷോഭണമായിരുന്നില്ല. ഒരു നവോത്ഥാനസകലപം അതിലുണ്ടായിരുന്നു. ജനാധിപത്യമുല്യ അങ്ങളിലും സാമൂഹ്യനീതിയിലും ആധാരമാക്കിയ ഒരു ദിശാബന്ധം.

ഈന് അസ്വത്തുവർഷങ്ങൾക്കുശേഷം നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഉയർന്നുവരുന്നത് ഒരു ചോദ്യമാണ് "എവിടെയാണ് നമുക്ക് വഴിതെറിയൽ?"

ഈ നുറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനമാസങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ സാമൂഹ്യ സാമ്പത്തിക ജീവിതത്തെ സ്വപർശിച്ച അഥവാ പ്രവണതകൾ കാണാം.

1. സ്വാത്രന്ത്ര്യാനന്തര ഭാരതത്തിൽ നമ്മുടെ സാമൂഹ്യസാമ്പത്തിക നയ അള്ളുടെ ആധാരഗ്രിലയായ് നാം കണ്ടത് ഗാന്ധിജിയുടെ വിചാര ധാരയും നേപ്പറ്റുവിൻ്റെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് ദർശനവുമായിരുന്നു. ഈ നുറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിൽ രണ്ടും നാം രക്കവെടിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.
2. കുടുതൽ കുടുതൽ പാശ്ചാത്യമായ ഒരു ജീവിതഗൈലിഡോടുള്ള ആരാധനയും അഭിനിവേശവും നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ നഘ്നാരു ഭാഗം ജനതയിൽ ഏറിവരുന്നുണ്ട്. ഇതിനെ പുത്തൻ 'കൊള്ളാണി തലിസ്'മെന്നും സാംസ്കാരികമായ അടിമന്ത്രമെന്നും പറയുന്നു.
3. ഇതിലും മാരകമാണ് ശാസ്ത്രീയചിന്ത എന്ന മറവിൽ പാശ്ചാത്യ ശവേഷണങ്ങളിൽ പലതും നമ്മുടെ ദൈഷ്യസ്ഥിക ലോകത്തിൽ ചെലുത്തുന്ന സ്വാധീനം. ഇതിനെ 'ആശയങ്ങളുടെ അധിനിവേശം' എന്നുവിവരിക്കാം.
4. ഇന് 50 വർഷങ്ങളുടെ മിക്കവാറും പാശ്ചാത്യമായ ഒരു വികസന ഗൈലിയുടെ ഫലമായി ഇന്ത്യ സാമൂഹ്യമായും സാമ്പത്തികമായും വിജേക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഭാരതത്തിലെ ഒരു നൃനപക്ഷം അടുത്ത മാസങ്ങളിൽ പുതിയ സഹസ്രാസ്പദത്തിലേയ്ക്കു കടക്കുമ്പോൾ സ്വഹൃദാരിപക്ഷം ജനങ്ങളും ഇരുപതാം നുറ്റാണ്ടിലേയ്ക്കുതന്നെ കടന്നിട്ടുണ്ടാവില്ല.
5. പോസ്റ്റ് കൊള്ളാണിയൽ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും ശക്തമായ പ്രതി ഭാസം ആഗോളവല്കർണ്മാണ്. ആഗോളവല്കർണ്മത്തിന്റെ അടി സ്ഥാനഭാവം ടെക്നോളജിയാണ്. ടെക്നോളജിയെ വെറും സാങ്കേതിക വിദ്യയായാണ് നാം കാണുന്നത്. ടെക്നോളജിയുടെ മാനു ഷികവും സാമൂഹ്യവുമായ വശങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാനും അതിനെ ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ ജീവിത നിലവാരം ഉയർത്താനും ഉള്ള ഒരുപക്രണമാക്കാനും നമുക്കുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

കഴിഞ്ഞ അരനുറ്റാണ്ടിലെ അന്തർധാരകളെ മനസ്സിലാക്കാൻ ഇത് അഞ്ചുപ്രവാൺതകളും അല്പപംകുടി വിശദമായി പരിശോധിക്കേണ്ടി യിരിക്കുന്നു.

സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര ഭാരതത്തിലെ ഭരണസംവിധാനത്തിൽ ഗാന്ധി ജിയുടെ ചിന്ത വലിയൊരു സാധിനമായിരുന്നല്ലോ. ഭാരതീയനെ ബാധിക്കുന്ന എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റിയും അഗാധമായി ചിന്തിച്ചു ഒരാളാണ് ഗാന്ധിജി. അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ‘ഉപ്പ്’ തൊട്ട് എന്നുപറയുന്നു. അദ്ദേഹ ത്വിന്റെ സാമ്പത്തിക വിചാരം ഉള്ളിനിന്നുന്നത് സമൂഹത്തിന്റെ വക്കത്ത് നില്ക്കുന്നു, ഗാന്ധിജി Last man എന്നു പരാമർശിച്ചു ആ ദരിദ്ര നാരായണനിലാണ്. വികസന പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ അന്തിമലക്ഷ്യമായി ഗാന്ധി ജി കണ്ടത് ഈ വലിയ ലോകത്തിലെ ആ ചെറിയ മനുഷ്യനെയാണ്. ഒന്നാലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഗാന്ധിയൻ സാമ്പത്തിക വിചാരം നാല്യാരശിലകളിലാണ് നില്ക്കുന്നത് എന്നുകാണാം.

1. വികസന പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ കേന്ദ്രം നഗരങ്ങളിൽ നിന്നു ഗ്രാമങ്ങളിലേയ്ക്കുമാറ്റുക
2. വ്യവസായങ്ങളിൽനിന്നു കൂഷിയിലേക്കു ശൈലിക്കുക.
3. വൻകിട വ്യവസായങ്ങളിൽ നിന്നു ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളിലേയ്ക്കു ശൈലിമാറ്റുക.
4. യന്ത്രവല്കരണത്തിനുപകരം മാനവശേഷിയിൽ ആധാരമാക്കിയ ഒരു സംസ്കാരം വളർത്തിയെടുക്കുക.

വികസനത്തപ്പറ്റിയുള്ള പാശ്ചാത്യമായ സകലപത്തിൽ നിന്ന് എത്ര വിദുരമാണിതെന്നു നോക്കുക.

ടെക്നോളജിയോടുള്ള ഗാന്ധിയുടെ സമീപനം ഇവിടെ വ്യക്തമാണ്. ടെക്നോളജിയെ അദ്ദേഹം ഉപഭോഗ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമായാണ് കണ്ടത്. ടെക്നോളജിയോടുള്ള നെഹർവുവിന്റെ സമീപനം കൂടുതൽ ബ്‍ധുഹത്തായിരുന്നു. വലിയ വലിയ ജലസേചന പദ്ധതികൾ, ഉരുക്കുശാലകൾ, എല്ലാശുഖീകരണ ശാലകൾ ഇവയെല്ലാക്കെന്നാണ് അദ്ദേഹം ടെക്നോളജിയുടെ പ്രതീകങ്ങളായി കണ്ടത്. ‘ആധുനിക ഭാരതത്തിന്റെ അവലും’ എന്നാണ് അവരെ നെഹർവു സഹൃദയത്രത്തോടെ വിശേഷിപ്പിച്ചത്. ഇന്ത്യയുടെ ദരിദ്രലക്ഷങ്ങളുടെ ആരാധനാലയങ്ങൾ തന്നെ യാധാണ് അദ്ദേഹം അവരെ കാണാത്. അങ്ങനെ ഗാന്ധിയിയുടെ ചിന്തയും നെഹർവുവിന്റെ സോഷ്യലിസ്റ്റും ഒരുക്കാരുത്തിൽ യോജിച്ചു. സാമൂഹ്യസാമ്പത്തിക പരിവർത്തനങ്ങളുടെ അന്തിമലക്ഷ്യം ജനകോടികളുടെ ഉദ്ദേശമാണ്. രണ്ടുപേരും ഉപഭോഗ സംസ്കാരത്തിനെതിരായ നിലപാടു സ്വീകരിച്ചു. ഇവ അർമ്മത്തിൽ ഇവ രണ്ടു സമീപനങ്ങളും പരസ്പരം പുരുഷങ്ങളായിരുന്നു. കോളനിവാഴ്ചയ്ക്കു ശേഷമുണ്ടായി

രൂന, വ്യക്തവും സ്പഷ്ടവുമായ ഈ രണ്ടു ദർശനങ്ങളാണ് നാം ഈന് കൈവെടിന്തിരിക്കുന്നത്.

അതേ സമയം സ്വാത്രന്ത്ര്യലഭ്യിക്കുണ്ടോഷം അരനുറാണ്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടും പാശ്ചാത്യമായ ഒരു ജീവിതഗതിയൊടുള്ള ആഭിമുഖ്യവും അനുകരണ ഫേഡിം ഏറിവരുന്നതായാണ് കാണുന്നത്. രാജ്ഞിയമായ അധികാരത്തിൽ പത്രം അവസാനിച്ചുവെക്കിലും സാംസ്കാരികമായ അടിമത്തം പലതരം ലങ്ഘിലും തുടരുകയാണ്. ആദർശോന്മുഖമായ ഒരു യുവതലമുറി സ്വാത്രന്ത്ര്യസമരകാലത്ത് ഇവിടെ വളർന്നുവന്നിരുന്നു. ഗാന്ധിജിയും നെഹ്റുവും അവർക്കാവേശമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ യുവതലമുറിയ്ക്ക് ആദ്ദേഹം പകരുന്നത് മുന്നു കാര്യങ്ങളാണ് - കമ്പ്യൂട്ടർ, കൈക്കറ്റ്, സ്മാർട്ട് ഫോൺ മാർക്കറ്റ്. കമ്പ്യൂട്ടർ പഠിച്ച് അമേരിക്കയിലെതാനുള്ള എളുപ്പവഴിയാണ് അവരുടെ അപ്പന്നമമാർക്കും അതാണാവശ്യം. അതാണാവർക്ക് സാമൂഹ്യമാനുത നേടിക്കൊടുക്കുന്നത്. ഈന് അമേരിക്കയിൽ താമസിക്കുന്ന 10 ലക്ഷം ഭാരതീയരിൽ 8.5 ലക്ഷംപേരും ഇന്ത്യൻ പൗരത്വം തിരസ്കരിച്ച് അമേരിക്കൻ പാസ്പോർട്ടും അവിടെ സ്ഥിരമായി താമസിക്കാനുള്ള അവകാശവും വാങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇതിന് പ്രധാനകാരണമായി അവർ പറയുന്നത് അമേരിക്കൻ പാസ്പോർട്ടിൽ ലോകത്തെങ്ങും സബ്ജെക്റ്റാനുള്ള വിസ കിട്ടാൻ എളുപ്പമാണെന്നതേ. മാത്രം പൗരത്വവും വിലപ്പെട്ട പെപ്പറ്റുകമാണെന്നാണ് നാം യാണി ചുവന്നിരുന്നത്. ഈന്തെ ഒരു വിസയ്ക്കുവേണ്ടി വലിച്ചേരിയാൻ നമുക്ക് സാധിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പ്രക്രിയാളം എത്ര ചുരുങ്ഗിയിരിക്കുന്നു. ഈ വിദേശ ഭാരതീയരിൽ നാല്ലാരു ഭാഗം ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാത്തിനെന്നും കടുത്ത ഭാഷയിൽ വിമർശിക്കുന്നു. പലർക്കും ഇന്ത്യയിൽ വരാൻ ദേശമാണെന്നേ. ഇവിടുതൽ അനാരിക്ഷ മലിനീകരണം കാരണം പലരും വിമാനത്തിൽനിന്നു ഇരഞ്ഞുന്നതുതന്നെ കൃതിൽ ഒരു കുപ്പി മിനറൽ വാട്ടുമായാണ്. ഇവിടുതൽ വെള്ളത്തെ വിശ്രസിക്കുകവയ്ക്കുന്നതും മാത്രം അഭ്യരം നടത്തിവന്നിരുന്ന ഒരു ചെറിയ ഹയർസെക്കണ്ടറി സ്കൂൾ. അവിടെചെന്നപ്പോൾ കണ്ണത് ചെറയും യുണിഫോറവും ധരിച്ച് ആകുള്ളുകൂട്ടിക്കൾ തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ സാംസരിച്ച് കൂല്ലിൽ നിന്ന് ഇരഞ്ഞപ്പോകുന്ന കാഴ്ചയാണ്. ആ മീനച്ചുടിൽ ആ വസ്ത്രവിധാനവും കഴുത്തിലെ ആ കുരുക്കും ആ കുട്ടികളെ മാത്രമല്ല നമ്മുടെ സാംസ്കാരികവും

വളരെ വർഷങ്ങൾക്കുണ്ടോഷം ഇയ്യിടെ ഞാൻ എരെറ്റ് നാട്ടിൻപുറത്ത് പോകാനിടയായി. ചെന്നപ്പോൾ അവിടുതൽ ആ പഴയ പള്ളിക്കുടവും നെന്നുപോയി കാണാമെന്നു വിചാരിച്ചു. മലയാള മാല്യമത്തിൽ മാത്രം അഭ്യരം നടത്തിവന്നിരുന്ന ഒരു ചെറിയ ഹയർസെക്കണ്ടറി സ്കൂൾ. അവിടെചെന്നപ്പോൾ കണ്ണത് ചെറയും യുണിഫോറവും ധരിച്ച് ആകുള്ളുകൂട്ടിക്കൾ തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ സാംസരിച്ച് കൂല്ലിൽ നിന്ന് ഇരഞ്ഞപ്പോകുന്ന കാഴ്ചയാണ്. ആ മീനച്ചുടിൽ ആ വസ്ത്രവിധാനവും കഴുത്തിലെ ആ കുരുക്കും ആ കുട്ടികളെ മാത്രമല്ല നമ്മുടെ സാംസ്കാരികവും

തെരയുമാണ് ശ്രാസം മുട്ടിക്കുന്നതെന്നുതോന്തി. ഈ പടിഞ്ഞാറൻ ഭേദം സാധാരണകാരിൽ മാത്രമല്ല കണ്ണുവരുന്നത്. ഇള്ളിട ഡൽഹിയിലെ ഒരു സാമൂഹ്യഗവേഷണകേന്ദ്രം രാജ്യത്തിലെ ഉന്നത സ്ഥാനിയരായ രാഖ്ഷീയ നേതാക്കളുടെയും ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെയും ജീവിതഗൈലി തെപ്പറ്റി ഒരു സർവ്വേ നടത്തി. അപ്പോൾ കണ്ണത് സർവ്വേയിൽ ഉൾപ്പെട്ടു തതിയ 500 ഉന്നതരിൽ 340 പേരുടെയും കുട്ടികൾ വിഭേദത്തു പറിക്കു കയ്യോ അവിടെ ജോലിചെയ്യുകയോ ആണ് എന്നാണ്. പലപ്പോഴും സാധാരണ ഏവദ്യ ചികിത്സയ്ക്കുപോലും ഈ പ്രമുഖൻ പടിഞ്ഞാറൻ രാജ്യ അള്ളിലെ ആശുപത്രികളിലാണ് എത്തിച്ചേരാർ.

വിഭവസമുദ്ദേശം സ്വയം പര്യാപ്തവുമായ സമ്പന്നരുടെ ഒരു സമാനരസമുഹം ഇവിടെ വളർന്നുവരുന്നു. ഈ പ്രവണതയ്ക്ക് ആകം കുടുകയാണ്, നമ്മുടെ പരസ്യ സംസ്കാരവും നമ്മുടെ ഇലക്ട്രോണിക് മാധ്യമങ്ങളും. മുതൽ കുടുതൽ വിശദീകരിക്കേണ്ടതില്ലെല്ലാം.

എന്നാൽ ഈതിലും മാരകമായ ഒരു പടിഞ്ഞാറൻ സാധാരണമാണുടെ ബൈഷണിക ലോകത്ത് നിശ്ചയമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. 'ആശയങ്ങളുടെ ആധിപത്യം' എന്ന് നമ്മുക്കിടിനെ വിവരിക്കാം. ഇക്കഴിഞ്ഞ ആഗസ്റ്റ് 15ാം തീയതി ഇന്ത്യ 52ാം സംസ്കാരത്തിനും ആശോഷിച്ച വേളയിൽ വളരെ സുപ്രധാനമാണെങ്കിലും നിഷ്കളക്കുമെന്ന് തോന്തിയ ഒരു വാർത്ത നമ്മുടെ പത്രങ്ങളിൽ വന്നിരുന്നു. ഭാരതത്തിലെ ജനസംഖ്യ 100 കോടിയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു. സാധാരണ രിതിയിൽ ആരും തെറ്റിഡി കികാറ്റ ഒരു വാർത്ത. ഈത്തുയിലെ ജനസംഖ്യ രണ്ടായിരാമാണ്ണോടെ ഏതാണ്ട് 100 കോടിയിൽ എത്തുമെന്ന് സർക്കാരിന്കും ബന്ധപ്പെട്ട സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും അറിയാമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈപ്പോൾ ഈ വാർത്ത പുറത്തുവന്നത് നമ്മുടെ ഒരുദ്ദേശ്യിക കേന്ദ്രങ്ങളിൽ നിന്നൊരുണ്ടില്ല. അമേരിക്കയിലെ World Watch Institute എന്ന പ്രസന്നതമായ ഗവേഷണകേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നൊരുണ്ടില്ല. World Watch Institute അമേരിക്കയിലെ താമാസമിതിക ചിന്തയുടെ ആസ്ഥാനമാണെന്ന കാര്യം പ്രസിദ്ധമാണ്. ഈ സ്ഥാപനവും അതിരേക്ക് വക്താവായ Lester Brown ഉം ഈത്തുയിലെ എല്ലാ സാമ്പത്തിക സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങളെയും ഇവിടുത്തെ അമിതമായ ഒന്നം സംഖ്യാ വർദ്ധനയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈത്തുയിലെ ആരിസ്ട്രേറ്റീവിലേക്കുയും തൊഴിലിലേക്കുയും തുമ്പയുടെയും പരിസ്ഥിതി ദുരിവിനിയോഗത്തിരേയും പ്രധാനകാരണം ഈ ജനസംഖ്യാ പെരുപ്പുമായി Lester Brown സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടു കുറെക്കാലമായി.

"2000 മാണ്ഡാറെ ഈത്തുയിലെ ജനസംഖ്യ അവിടുത്തെ കാർഷിക വിഭവങ്ങളെയും ധാരുസമ്പത്തുകളെയും മറികടക്കും. ഈ സമയത്ത് ഈത്തുയിൽ പട്ടിണിമരണങ്ങൾ വളരെ സാധാരണമാകും" എന്നിങ്ങനെ
കവനക്കുമ്പാ

യുജ്ഞ ഒരു മാൽത്യൂസിയൻ (Malthusian) പ്രവചനം അദ്ദേഹം കുറച്ചു വർഷങ്ങൾക്കുമുന്പ് നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നിൽ ഒരു താഴീതും "ഈ സ്ഥിതി വിശേഷം രാജ്യീയമായ അരാജകത്തിലേയ്ക്കും സാമൂഹ്യ മായ സംഘടനങ്ങളിലേയ്ക്കും കലാപങ്ങളിലേയ്ക്കും ഇന്ത്യയെ നയിക്കും. ഈ നൃംഖിന്റെ അവസാനത്തോടെ ഇന്ത്യ പൊതുസ്ഥിതാഭിനാശം സാഹചര്യമാണുള്ളത്."

അങ്ങനെയുള്ള പൊതുസ്ഥിതാഭിനാശം ശമ്പളമാനും നമ്മളാറും ഇതു വരെ കേട്ടിട്ടില്ല. ഇന്ത്യയുടെ ജനസംഖ്യാപ്രവർത്തനത്തെ കുടുതൽ നിശ്ചപ്പ ക്ഷരായ സാമ്പത്തിക സാമൂഹ്യ ചിന്തകൾ ശാസ്ത്രീയമായും സമചി ത്തത്യോടെയും അപഗ്രാമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ആകെയുള്ള ജനസംഖ്യയേക്കാളേറു അവിടുത്തെ വിഭവങ്ങളും സ്വകരുണ്ടും ആരാൺ കുടുതൽ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. അരാണ് ഈ ഗുണങ്ങോക്കരകൾ എന്ന സുപ്രധാനമായ വരും പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്നവർ കാണുന്നു. ഈ വരും പരിഗണിക്കുമ്പോൾ ലോകത്താകെയുള്ള 600 കോടി ജനങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ധനികരായ 20% ജനങ്ങളാണ് മൊത്തം വിഭവങ്ങളുടെയും ഉഖരജത്തിന്റെയും 80%വും ഉപയോഗിക്കുന്നതനു കാണാം. ഏറ്റവും താഴീകിടയിലുള്ള 20%ന് വെറും 1.5% വിഭവങ്ങളേ കിട്ടുന്നുള്ളു. ഇന്ത്യ തിലും ഇതുതന്നെന്നയാണ് സ്ഥിതി. രാജ്യത്തിന്റെ വിഭവങ്ങളുടെയും പുരോഗതിയുടെ ഫലങ്ങളുടെയും സിംഹാശഖയും കൈകലാക്കിയിൽക്കുന്ന ഈ സമനവർഗ്ഗമാണ്, ഇവിടുത്തെ ജനസംഖ്യാ പ്രവർത്തനത്തെ ഉള്ളി വിർപ്പിക്കുന്നത്. എന്നു മാത്രമല്ല ഭാരിദ്വേഷം നിരക്ഷരതയും ഏറിയ രാജ്യങ്ങളിലും സമൂഹങ്ങളിലുമാണ് ജനസംഖ്യാപരമുഖ്യം കുടുതൽ രൂക്ഷമായി കാണുന്നത് എന്ന ശാസ്ത്രീയമായ അറിവു കൂടി നമുക്കി നുണ്ട്. അപ്പോൾ പട്ടിണിയും ഭാരിദ്വേഷം ജനസംഖ്യാപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഫലമല്ല. ഒരു വലിയ ആളവോളം അത് ഒരു കാരണംതന്നെന്നയാണെന്നു പറയാം. ഇതൊക്കെ World Watch Instituteനും Lester Brownനും അറിയാത്തതല്ല. എന്നാൽ കഴിഞ്ഞ വർഷത്തെ എൻ.വി. സ്മാരക പ്രഭാഷണത്തിൽ ഡോക്ടർ ആർ.വി.ജി. മേനോൻ പറയുന്നതുപോലെ "അവരുടെ കയ്യിൽ ശാസ്ത്രവും സാങ്കേതിക വിദ്യയും ചുണ്ണാത്തിനുള്ള പുതിയ ആര്യമായിമാറുന്നു. അതുതന്നെന്നയാണ് യാമാർമ്മം. എന്നിട്ടും നമ്മുടെ പാഠം പുസ്തകങ്ങളും കൂടാനുമുറിക്കും ഇന്ത്യയിലെ ജനസംഖ്യാ പ്രവർത്തനത്തെ പറ്റി പറയുമ്പോൾ ഈ പാശ്ചാത്യമായ കാഴ്ചപ്പാടുതന്നെന്നയാണ് കുട്ടികളെ പറഞ്ഞുപറിപ്പിക്കുന്നത്.

ഈയശണികമായ ഈ പാരതസ്വയംത്തിന്റെ മറ്റാരു പതിപ്പ് വൃഷ്ടിവന്ത് സിംഗ് എന്ന പ്രസംഗതനായ എഴുത്തുകാരൻ ഇംഗ്ലീഷ് നടത്തിയ ഒരു പ്രസ്താവനയിൽ കാണാം. ഭാരതീയ സാഹിത്യങ്ങളിൽ

ഒന്നിലും നിലവാരമുള്ള ഒരു കൃതിയും സ്വാത്രത്യലസ്റ്റിക്കുശേഷമുണ്ടായിട്ടില്ല. ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും നല്ല കൃതികൾല്ലാം ഇൻഡോ - അന്ധ്യാരൻ സാഹിത്യത്തിലാണ് ചപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് എന്നിങ്ങനെന അദ്ദേഹം പറയുകയുണ്ടായി. പഞ്ചാബി സാഹിത്യത്തിലും സിക്കുസമുദായത്തിൽന്ന് ചരിത്രത്തിലും അവഗാഹമായ പാണ്ഡിത്യമുള്ള ഒരു സാഹിത്യകാരനാണ്. ഈത് പറഞ്ഞതെന്നു നോക്കുക. മാർക്കറ്റിനെ നോക്കിയുള്ള ഒരു പ്രസ്താവന മാത്രമായി ഇതിനെ കരുതാം.

പാശ്ചാത്യമായ ജീവിതശൈലിയും ചിന്തയും അതു സ്വീജ്ഞിക്കുന്ന ഉപഭോഗ സംസ്കാരവും നമ്മുടെ സമുച്ചെത്ത ഇന്ന് രണ്ടായി പിളർത്തിയിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവിടെയാണ് നമ്മൾ വഴിതെറ്റിയത്. ശാസ്യിയിൽനിന്നും നെഹർഗുവിൽനിന്നും നമ്മൾ എത്രെും മാറിനടന്നിരിക്കുന്നുനുനോക്കുക. ഈ 50 വർഷങ്ങളിൽ സാമൂഹ്യയാമാർമ്മങ്ങളെ സ്വർശിക്കാതെ ഒരു വികസനശൈലിയാണ് നാം വളർത്തിയെടുത്തിരിക്കുന്നത്. എന്നാണ് ഈ യാമാർമ്മങ്ങൾ?

ഇന്ത്യ അടുത്ത നൂറ്റാണ്ടിലേക്ക് നടന്നുകയറുന്നത് 300 ദശലക്ഷം നിരക്ഷരെയും മുതുകിലേറ്റിക്കൊണ്ടാണ്. ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ നിരക്ഷരുടെ സമുദാം. ഇന്ത്യയിൽ ഭാരിഡ്യ രേഖയ്ക്കു താഴെ നിലക്കുന്നവരുടെ സംഖ്യ ഇന്ന് 37 കോടിയാണ്. ഈത് ഇന്ത്യ സത്രന്ത മായ 1947 ലെ ആകെ ജനസംഖ്യയെക്കാൾ കുടുതലാണ്. ഇന്ത്യയിലെ 6 ലക്ഷം ശ്രമണങ്ങളിൽ പകുതിയിലും കുടിവെള്ളം കിട്ടുന്നില്ല. ഇന്ത്യ റിലെ ഏഴുപത്തു ശതമാനം ജനങ്ങൾക്കും അംഗീകൃതമായ ചികിത്സാ സഹകര്യങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നില്ല. കൽക്കട്ടയിലെയും ബോംബെയിലെയും ജനസംഖ്യയിൽ 10% അവിടുത്തെ തെരുവുകളിലാണ് സ്ഥിരമായി ജീവിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ വികസനരംഗത്തെ ഏറ്റവും വലിയ പോരായ്മ കഴിഞ്ഞ 50 വർഷങ്ങളിൽ വേംബ്രേ സാമ്പത്തിക പുരോഗതി ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്ന തിനേക്കാളേറോ ആ പുരോഗതിയുടെ ഫലങ്ങൾ ഇന്ത്യയിലെ ദരിദ്രക്കൊക്കെള്ളക്കിരിക്കിച്ചുണ്ടില്ല എന്നതാണ്.

ഈ പുത്തൻ കൊള്ളാണിയലിസത്തിന്റെ ഏറ്റവും ദുവിലത്തെ കണ്ണി ആഗോളവല്ക്കരണത്തിന്റെ പേരിൽ വന്നിരിക്കുന്ന സാമ്പത്തിക പരിഷകാരണങ്ങളാണ്. എന്നാൽ 'എ ലോകം' എന്നു പറയുന്നത് 'എ വിപണി' എന്ന അർമ്മത്തിലാണ്. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ ഉല്പന്നങ്ങൾ ദരിദ്രരാജ്യങ്ങളിലെ വിപണികളിലെത്തിക്കുക.

മാൽക്കം മഗ്ഗരിഡ്ജ് (Malcolm Muggeridge) കുറച്ചു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പെഴുതി "ഈ ലോകത്തെ ഏകീകരിക്കുന്നത് ദൈവമല്ല. അമേരിക്കൻ ഫ്രെംസ് പ്രസ്താവാണ്. ഇന്ന് മുന്നാം ലോകത്ത് കുമിഞ്ഞു കുടുന്നത് ബഹുകവനക്കാമുണ്ട്

രാഷ്ട്ര കമ്പനികളുടെ ഉല്പന്നങ്ങളാണ്. പകരം നമുക്കാണ്ടേഞ്ചുയയ്ക്കാ നുള്ള ഏക വിവേം നമ്മുടെ മാനവശേഷിയാണെല്ലാം. അപ്പോൾ Emigration നിയമങ്ങളും നിയന്ത്രണങ്ങളും വരുന്നു. അതായത് ആഗോ ഇവല്കരണം എന്നു പറയുന്നത് സാധനങ്ങളുടിയാണ് മനുഷ്യരെ പറ്റിയെല്ല.

കോളനിവാഴ്ചയ്ക്കുശേഷമുള്ള ഭാരതത്തിന്റെ ഒരേക്കദേശ ചിത്രമാണ് ഇവിടെ കണ്ടത്. ഈ സ്ഥിതി മാറ്റാനാവില്ലെങ്കിലും ചോദിക്കാം. ഈ നൃറാണ്ടിലെ പരിവർത്തനങ്ങളുടെ സ്ഥായീഭാവം ടെക്നോളജിയുടെ അഭ്യന്തര പുർവ്വമായ വളർച്ചയാണ്. പക്ഷേ ടെക്നോളജിയെ നാം വെറും സാങ്കേതിക വിദ്യയായാണ് കാണുന്നത്. ടെക്നോളജിയുടെ മാനുഷികവും സാമൂഹികവുമായ വശം പലപ്പോഴും നാം കാണുന്നില്ല. അതിന്റെ ഫലം ടെക്നോളജിയെ വേണ്ട സ്ഥലത്ത് വേണ്ട രിതിയിൽ പ്രയോഗിക്കാൻ നമുക്ക് കഴിയുന്നില്ല. ഒരു വശത്തു പ്രിമീയും അശ്വിയും പോലെ യുള്ള മിസൈസലൂകൾ നമ്മൾ ആകാശത്തെക്കായയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ വിദ്യു ക്ഷേത്രി എല്ലായിടത്തും എത്തിക്കാൻ നമുക്കിനിയും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ കമ്പ്യൂട്ടർ വ്യവസായം വളർത്തിയെടുക്കുന്ന ഇന്ത്യയിൽ 300 ദശലക്ഷം നിർക്കശരരൂപങ്കൾ. ഇന്നത്തെ ഏറ്റവും വലിയ ചർച്ചാവിഷയം ഇൻ്റർക്കോഡും സാർട്ടേലറ്റർ ടെലിവിഷനും എത്രവേഗത്തിൽ എല്ലായിടത്തും എത്തിക്കാമെന്നാണ്. അല്ലാതെ ശുഖജലവും ആരോഗ്യസംരക്ഷണവും എല്ലാവർക്കും എങ്ങനെനു എത്തിക്കാമെന്നില്ല. 1982ൽ എഴുതിയ ഒരു ലേവന്തത്തിൽ ശ്രീ എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ പറയുകയുണ്ടായി. ഈ 35ാം സ്വാതന്ത്ര്യദിനത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പറിയുള്ള നമ്മുടെ പ്രതീക്ഷകളിൽ പലതും നിർവ്വഹണത്തെക്കാളേറു നിശ്ചലമായിത്തന്നെന്നാണ് നിൽക്കുന്നത്. ഇന്ന് ലോകത്ത് ഏറ്റവും പിന്നോട്ടം നിൽക്കുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങളിലെന്നായി ഇന്ത്യ തുടരുകയാണ്. പക്ഷേ ആയു നീകരണാം എന്നു പറഞ്ഞാൽ പാശ്ചാത്യവല്കരണം എന്നാണ് പലരും ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്. മുപ്പത്തിയഞ്ചു വർഷങ്ങൾൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും മനസ്സിൽ ആചാരങ്ങൾക്കുകൾ പൊട്ടിച്ചേരിയാണ് നമുക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് സമൂഹത്തോട് വേണ്ടതെ പ്രതിബുദ്ധതയുള്ള ഒരു ഭരണവും നയങ്ങളും നമുക്ക് കിട്ടിയിട്ടില്ല. ഈ 35ാം സ്വാതന്ത്ര്യദിനത്തിൽ നമുക്കെടുക്കാവുന്ന പ്രതിജ്ഞ ഇതാണ്. "മനസ്സിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം വിശദിച്ചുകൂടുക"

ഇതിലും ശക്തിയായി ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി എനിക്കുപറിയാനാവില്ല.

(1999 ഒക്ടോബർ 9, 10 തിയ്യതികളിൽ നടന്ന എൻ.വി. അനുസ്മരണ ഫോറത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ച പ്രസന്നം.)

കുനിഗ്രേറികവിതകൾ

പിജയകുമാർ കുനിഗ്രേറി

കുള്ളൻ ജീവിതം

കണ്ണ് പുട്ടി-

കനവാനു കണ്ണേൻ

കളഞ്ഞുപോയെൻ താങ്കോൽക്കുട്ടം

മുക്ക് അടച്ചു

കമക്കോളു കൊണ്ണേൻ

കളഞ്ഞുപോയെൻ താങ്കോൽക്കുട്ടം

കണ്ണും മുക്കും തുറക്കുവാ-

നൊരു കളള്താങ്കോൽ

തേടിയുള്ളുനിതെൻ കുള്ളൻ ജീവിതം!

മാതൃക

ഉത്തരാധുനികത-

യ്ക്കാദ്യമാതൃക

കുനിഗ്രേറി മലയാളത്തിലേതാ മേഘേ?

ഉത്തരാസ്യയംഭരണമല്ലേയോ-

യെൻ കടിഞ്ഞുൽ പൊട്ടാ

കടു പട്ട; പോട്ട!

കുനിഗ്രേറികവീതകൾ

വിജയകുമാർ കുനിഗ്രേറി

നീതിമാന്തി

ബുദ്ധികുർമ്മതയോടൊപ്പ് -
മെനിക്ക് കുർമ്മബുദ്ധിയുമേകിയ
ഉടയതപ്പരാൻ നീതിമാന്തി -
ഹല്ലേല്ലിയാ
ഹലാലയു
ഹവാല
ഹല്ലുവ!

കുറുമുന്നണി

സാത്താനും
ശയ്ത്താനും
കുട്ടിച്ചാത്താനും
കുറുമുന്നണി ഭരണം-
എൻ്റെ നാട്ടകത്ത്!
(മതമെല്ലാ വാഴവുതാക)
ശയ്ത്താനും
കുട്ടിച്ചാത്താനും
സാത്താനും
കുട്ടുകുഞ്ചി-
എൻ്റെ തട്ടകത്ത്!
(പട്ടിണിവിള നുർമേനി)

സ്തകാര്യം

സി.വി. ടോമിസ്റ്റ്

പുകയുന്നവാക്ക്
അലറുന്നതുഷ്ണം
പുലരാത്രരാത്രി
പിന്ന
വഴിതെറ്റിയെ—
നന്ദിയാതെ നീങ്ങുന്നജീവപ്രപഞ്ചം

ഇവയ്ക്കിടയില്ലോ
ആരുമരിയാതെ—
യൊരുതേങ്ങലായി
ഇതുവഴി
മിന്തൽ വേഗത്തിൽ
നീ കടന്നുപോവുന്നു

ഉടയാതെ
കാത്തുസുക്ഷിക്കുവതെങ്ങനെ
ഞാനീവിശ്വബിതന്മ മനം!

അശ്വതഹാമാര്യ

അസിം താനിമുട്ട്

നടവരവബത്തൻ പിതൃക്കൾക്കണ്ഠതുറി -
ചെരിയുന്നു: “ചൊടു പിഴയ്ക്കൊലാ, വേലി -
പുടർപ്പിലെന്നാഗം ചുഴുംമാണിക്കും.
ഉച്ചകാൽവച്ചുവിളയിലേ, ത്രക്കണി -
കനകുംനോൾ കുരത്തണുപ്പിലേ, കിനി -
വിയർപ്പാറ്റിക്കുളി,
ഹണ്ണയോടൊത്തല്ലപാ
വിയർത്തൊരുനിദ്ര.
വലത്തിരങ്ങുന്നോളിടത്തുകാൽത്തന്നാ -
തിരുക്കണം.... “മതി പഴയനെല്ലിക്കു !
ജലം കുടിക്കുന്നോ -
ഭിന്നിക്കുമെന്നല്ലോ -
തതിനില്ലബോധം
കെടുത്തുമുന്നാദാ.

വെറും മടവകൾ വലിച്ചുകാൽവച്ചും
നദിത്തടസ്സങ്ങൾ നന്നാതുപിനിട്ടും
പെരുംപുഴകളെ കലക്കിനീന്തിയും
വഴിവക്കിൽവാഴ്വു -
കുളങ്ങുപോയോരേ
കലക്കാലൈയെന്ന്
കുതിപ്പിനുത്തവം.

പുഴയുണക്കിയും മടവകൾവെട്ടി -
 നിരത്തിയും കുതികുതിക്കേട്ട; ലക്ഷ്യം
 കുലംപട്ടതുനീ നിറച്ചേവയുരും
 കവർനന്നടുക്കണം;
 പുരപ്പള്ളുകൾ
 പൊളിച്ചട്ടക്കിവൻ നിലകളിൽനിന്നും
 നിവർന്നുനോക്കണം:
 വഴിയിലെ വേലിപ്പടർപ്പിലെപ്പാബൈൻ
 കരശ്രതുരക്കതിൽ വിശനുചീറ്റുന്നു.
 വിതയ് കാതെ, പാടം -
 കിളയ് കാതെ വിള -
 വരുത്തെടുക്കും ഞാൻ !
 ചുവന്നമാരിയിൽ
 നന്നയുപോടിച്ചുലക്കാഴിഞ്ഞാരോ,
 വഴികളിൽ വിചുപ്പടയുകമുണ്ടി -
 സ്ഥമരണയിൽനിന്നു മറയുക, ശര -
 പ്രളയമാകുന്നു.

വരണ്ണവേരുകൾ വക്കത്തുമാറ്റിഞ്ഞാൻ
 നന്നതെ തായ്വേവിൻ നിന്നുകർന്നോരോ -
 തിലയിലും കോസ്റ്റമർത്തിപ്പച്ചപ്പും
 പരിച്ചട്ടക്കേട്ട,
 തടസ്സമാക്കാലാ
 തന്നലുകൾ വരും പഴങ്ങവൻ, സുര്യനെ -
 പൊരുതിവെന്നിടാൻ തുണാങ്ങളും കരി -
 ഞഞ്ഞരിയണം നിങ്ങൾ
 ചരിത്രമായ്സ്വസ്ഥം
 കഴിഞ്ഞുകുടുക.

വരുന്നപെപ്പത്തുക -
 മെന്നിക്കുമാത്രം, ഞാൻ -
 തുള്ളത്തുകേറ്റേ
 മുതുമുത്തച്ചറേ.

പിംഗാ

മായ ശ്രോപിയരാജ്

വർണ്ണങ്ങളുടെ
പുസ്തകത്തിൽ
നിനക്കായ് ഒരേറ്റിരാ...
ഒരു വാക്കും
കുറേ വ്യാവ്യാനങ്ങളുമായി
കൗമാരപാഠ
മഹത്തിൻ്റെ അതിരുകൾ കടന്ന്
സപ്പനവും സ്വാതന്ത്ര്യവും
വീടും വായനയും
എഴുത്തും കവർന്ന്
പുഴയോളം
നിശ്ചലത.
അക്ഷരങ്ങളുടെ
ആകാശവട്ടത്തിൽ
അർധാനർമ്മങ്ങളിൽ,
വാക്കുകളുടെ ഒരുക്കം
നക്ഷത്രം ഏകാത്മിയ
ഹൃദയത്തിലേയ്ക്ക്
ഒരുമശ
ഞാൻ,
ഞാൻ മാത്രമായി
ഒരു കാലം.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

പ്രതിമുഖങ്ങളില്ലാതെ
 നേർപാതിയും
 നല്ലപാതിയും
 ചമരണതാരുങ്ങുന്ന
 അരങ്ങ്.
 വേഷഭാഷഭാവങ്ങൾ
 പടച്ചുണ്ടാക്കി മാംഗല്യം.
 ഞാൻ നീയായും ഞാനായും
 അണിച്ചേർന്ന
 ഒരു കുർത്തനം.
 ആരോഹണാവരോഹണങ്ങളിൽ
 സ്വപനതാളത്തിൽ
 ഒരുപാട് പദങ്ങളിൽ
 പേരറിയാത്ത രാഗങ്ങൾ.
 ഒരിലയനക്കത്തിനുപോല്യും
 കാതോർക്കാനാവാത്ത
 ദാസത്യപാഠം.
 ഓനിൽതുടങ്ങി
 എതിരില്ലാതെ
 തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നവർക്കും
 മറുചോദ്യങ്ങളിൽ
 മുനയുള്ള
 വാക്കുവിചാരങ്ങളിൽ
 ഒളിഞ്ഞിരിപ്പവർക്കും
 പാംങ്ങൾ പറിക്കേണ്ടതില്ല.
 അഭ്യാസങ്ങൾ മാത്രം മതി.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

ഒടുവിൽ,
 നമുക്കായ്
 പ്രത്യാശയുടെ
 ഒരു കുണ്ഠനകാത്തിന്റെ
 കുണ്ഠതുതാരാട്ടിന്റെ
 കുണ്ഠമഴയുടെ
 ആമുഖങ്ങളില്ലാതെ
 ഒരു പാഠം.

പിറവി

ചേർക്കോട് സാമ്പിളി

പ്രസവമുറിയിൽ
 നിരവയരായി
 എൻ്റെ കുടുംബാസൃത്രണപ്പാളിച്ച്
 യേറ്റെതറ്റിച്ചതിനാൽ
 മറ്റായിത്തീർന്ന സിസേറിയൻ
 പുറത്ത്
 വേവലാതി പിണച്ച്
 ധൂതിയുലാത്രുന വിശ്വേഷാൽപ്പേതികൾ
 അതിനിടയിലേയ്ക്ക്
 കരയാതെത്രുറക്കുന
 ഏളുത്തചിൽ -
 ‘ആണും പെണ്ണുമല്ല,
 വെറുമൊരു മാംസപിണ്ടിയം’
 “മതി, ധാരാളം”
 - എന്ന ചെക്ക് ഒക്കപ്പെട്ടി.

“ക്ഷാർക്കിഞ്ചേ വീട്ടിൽ കവർച്ചു”, “പുഡകൾ”, “ആനവാൽ”,
 “കോഴിക്കോട്” തുടങ്ങി എൻ്റെയുടെ ശ്രദ്ധയങ്ങളായ
 ഇരുപതിൽപ്പരം കവിതകളുടെ സമാഹാരം -

“പുഡകൾ”
 എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ

വില: 30.00

പ്രസാധനം :
 മാത്യുമി, കോഴിക്കോട്

സമാഹരണം നിർവ്വഹിച്ചത് :
 എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരകട്ടേ

അനന്തൻകാട്

പി. കൈവൻ നമ്പുതിരി

കരിപുരണ്ണാരീ ഹൃദയത്തിൽവന്നു
കയറുവാനെന്നേ മടിക്കുന്നു കണ്ണാ.
കുറുരമു കരികലംകൊണ്ടങ്ങൾ
കമിച്ചത്തിപ്പിനിട്ടു തുറന്നുവിട്ടാരെ
തിരുമെയ്യിൽക്കരിപുരണ്ണും മഞ്ഞപ്പ്-
ടിരുണ്ണും പിലിക്കെട്ടശിഞ്ഞു മോടിവ-
നടിയഞ്ചേ തീർമ്മകമണ്ണലുതട്ടി-
മരിച്ചും ശംഖടുത്താളിപ്പിച്ചും താലം
വലിച്ചുപുച്ചിനിക്കുസ്വത്തികാട്ടുബോൾ
പുറംകയ്യാൽ നീക്കിയരുത്തനോതിയോ-
രഹംകാരം, പിന്നപ്പരിഭവിച്ചെങ്കു
പറഞ്ഞവാക്കുകൾ : ഇനിയെന്നുകാണാം
അനന്തൻകാട്ടിൽ - നൊന്നലയുകയാണി-
നന്നന്തൻ കാടേതനനറിയാതെ തപ്പി-
തടച്ചതും പാദങ്ങളിടറിയും കണ്ണിൽ
ഇരുളുകേറിയും; തിരുവന്നന്നകാ-
ടവിടെയാ, സ്ഥിതു പുരമല്ലോ, ജനം
നുരേഞ്ഞാഴുകുന്നപരുവഴി, കോൺക്രീ-
റ്റടവി, പൊള്ളുന വെയിൽ, ഇനിയെത്ര
നടക്കണം ശ്യാമവനത്തിൽ മഞ്ചാടി
പെറുക്കിയും കണ്ണാഖിരടയിൽപ്പുണി
നിറച്ചുമെൻകണ്ണൻ കളിക്കുനേടനേത-
യ്ക്കന്നന്തൻ കാട്ടിലേ, യ്ക്കൊരുനാളുങ്ങെയെ
പിടിച്ചുപുൽക്കുവാനന്നഞ്ചപ്പോൾക്കായിൽ
തടഞ്ഞ പിലിന്താൻ തിരുക്കിസുക്ഷിച്ച
ഹൃദയത്തിൽ കരിപുരണ്ണിക്കുന്നു.
കരപിടിച്ചാരിഹൃദയത്തിൽവന്നു
കയറുവാനെന്നേമടിക്കുന്നുകണ്ണാ
ഇവിടെയെൻ ഹൃത്തിൽക്കയറിവനെങ്കു
കുളിർന്നിറയ്ക്കുക, പൊരിയും പട്ടണ-
തടരുവിൽ വിഞ്ഞുന്നതിരക്കിനുള്ളിലോ-
രനന്നന്നകാടായിട്ടുമുതുപെയ്യുക.

യാത്രയാകുംമുന്ന്

രാംചോഹരൻ

ഒത്തിരിസ്സേപവും ചേർത്തെൻ്റെ ചുണ്ടിൽനീ-
യിറ്റിച്ചുന്നതുകുമീതിരിമകണാഞ്ഞെള്ള.
നെബിൽവീഴുന്നാരൈക്കെള്ളുനീർത്തുള്ളിതന്
പൊള്ളിക്കുമോർമയെ, നിൻ പ്രേമവായ്‌പിനെ.
എങ്ങനെ ഞാൻ മറക്കുന്നിതെന്നാമലേ
എല്ലാമുപേക്ഷിച്ചു പോവുകയല്ലിഞാൻ

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

ദുരെ ഞാൻ കേൾക്കുന്നനിക്കു പോകേണ്ടുന
വാഹനത്തിൻസ്വരം, പോകാതിരിക്കുവാ-
നാവിശ്വനിരക്കെൻ്റെ യാത്രയിൽ കുട്ടിനാ-
യാരുമില്ലാരുമില്ലകില്ലും കൈകളിൽ
ജിവിതപ്രാരംഭ്യ ഭാണ്ഡമില്ലകില്ലും.

നിസ്വനായ്ത്തിരണ്ണംപോവതിൻമുഖപന
നിഷ്കർഷയുള്ളതാണീ യാത്രയെക്കില്ലും
ആശിപ്പുഞ്ഞാനിനനരക്ഷണം, കൈക്കൊണ്ടു-
പോകുവാനായെക്കി, ലി മൺചിരാതിരെൻ്റെ
നെബില്ലറുന്നാരൈപ്പാൻ വെളിച്ചത്തിനെ.
അച്ചന്നേകിയോരാദ്യാക്ഷരങ്ങെള്ള
അമ്മിണ്ടത്തൻ ആർദ്ദഗധ്യത്തെ, മുത്തുളി-
യമു പറഞ്ഞ കമക്കൾരും നേരിനെ,

ഇത്തിരിതെന്നകുളിർ തന്നോക്കനുപോ-
 മീമഴതുള്ളിയെ, മല്ലിൻ മന്ത്രിനെ
 സർഗ്ഗത്തിൽനിന്നുവിരുന്നുവന്നിട്ടുമീ-
 പ്പാൻമണിത്തുംബിയെ, ഓൺനിലാവിനെ.
 മാവഴച്ചാറു മനക്കുന കൈകളാൽ
 മാടിവിളിക്കുവന്നാരെൻ കളിക്കുട്ടരെ.
 കല്ലിൻ്റെ കാൽക്കലിണിത്തുചേർന്നിട്ടവാൻ
 ജനമെടുത്തൊരീക്കുഷ്ണാത്തുള്ളസിയെ.
 ശ്രാമസ്തനരുവിശുദ്ധിയെ, പൂർവതീ,
 പ്ലാദങ്ങളായാരീത്തുസമലതിനെ
 ഏകാണ്ഡുപോകട്ടണ്ടാനിതൊട്ടാട്ടിലിൽ-സപ്തന-
 മുണ്ഡുകണ്ണചിയ്യിക്കിടക്കുമെന്നുള്ളിതൻ-
 ചുണ്ടിൽ വിരിയുവനാരോമനപ്പുണ്ണിതി-
 തെള്ളിനെ, കല്ലിൻ കളിവംവിടർത്തുന,
 കൗമാരകൗതുകത്തിൻ മയിൽപ്പുലിലിയെ,
 എത്രോ വളപ്പുട്ടു നീറ്റുവനാരോർമയെ,
 വീടാക്കണംഞെളെ, കിട്ടാക്കണംഞെളെ.
 ഏകാണ്ഡുപോകട്ട് ഞാനന്നിലെത്തുഷ്ണായെ,
 എൻ്റെ മോഹണംഞെളെ, എൻ്റെ യഗ്നിനെ
 എന്നിലേക്കെന്നുംമടങ്ങും നിശലിനെ
 ഏകാണ്ഡുപോകട്ട് ഞാനന്നിമണിവീണതൻ
 നെണ്ണിൽച്ചുവിയോർത്തിരിക്കും സ്വരങ്ങംഞെളെ

☆ ☆ · ☆ ☆ ☆

യാത്രയാവുണ്ടായും ബാക്കിയാവുന്നതീ-
 യാഗതൻ ബാക്കിപ്പത്രങ്ങളാണെങ്കിലും.
 എന്നാൽപ്പാത്രം നിനക്കേകിട്ടുന്നു ഞാ-
 നിനെന്നിങ്കേകുക്ക, നിൻ രാഗസ്തരഭം.

ദേശുകുന്നപുഴ

വി. പരമാവതി

വഴിയിലെക്കുറൻ
കർണ്ണാരകളി-
ലടിച്ചും, കീഴോട്ടു
കുതിച്ചുചാടിയും,
ജലഗ്രാഹങ്ങൾ
പരബ്രഹ്മിനിയും,
മഴവില്ലുകളെ
മിന്നത്തും, മുന്നോട്ടു
കിരിച്ചുപായുന്നു
കരകളെത്തട്ടി-
തതകർത്തിട്ടും പുഴ.
ഒഴുക്കട്ട്, കുത്തി-
യോഴുക്കട്ട്, ഐലാറ-
വിഹിനങ്ങൾ താണ്ടി,
സമതലങ്ങളിൽ
ജനപദങ്ങൾക്കു
കുളിരായി, ദാഹി-
ജലമായി, പുണ്യ-
സ്ഥലങ്ങായ്, സർഗ-
പട്ടതിലേയ്ക്കൊരു
വഴികാടിയായി,
സുശാന്തഗംഡീര
ജലപ്പരപ്പായി-
ട്ടോഴുകുന്നു പുഴ.

അതിവിദുരമാ-
മനനമാം മഹാ-
സമുദ്രത്തിൽചേരാ-
നൊഴുകുന്നു പുഴ
മനസ്സിനുള്ളിലാർ-
തതാഴുകുന്നുപുഴ

ഭ്രം

പി. നാരായണൻകുട്ടി

ജനാന്തരങ്ങളിൽക്കൂടി-
യെന്നിലേത്തിയ പുണ്യമേ
നേടുവാനിനിയെന്തുള്ള
നീയല്ലാതന്യമാംനിധി

ആരുമാരും വിളിക്കാതെ-
നാത്മാവിൽ കൂടിയേറിനീ
ആരും നേടാത്തസ്തഭാഗ്യം
നേടിയെനേ നിന്നപ്പുണ്ടാൻ

നിന്നൊക്കോരിയെടുത്തോമൻ-
ക്കവിളത്തുമിവെയ്ക്കവേ
വരണ്ടഹ്യദയത്തിക-
ലുണർന്നു സന്നേഹധാരകൾ!

കണ്ണിനുത്തവമായ്, എങ്ങൾ-
കുണ്ടൽൻ ഭദ്രപരമായ്
പഞ്ചമിത്തികളേ, നീവ-
നുംഡിച്ചു ശ്വാമരാത്രിയിൽ!

നിന്നെപ്പാടിയുറക്കീടാൻ
വനുരാക്കുയി, ലോമനേ
ചായുറങ്ങാൻ വിരിക്കുന്നു
പുക്കാലം മൃദുശയുകൾ!

കണ്ടിരിക്കുന്നു എഞ്ചിനൊ
പണ്ടതോ യുഗസന്ധ്യയിൽ
കണ്ണിമയ്ക്കാതെ നോക്കാനേ-
നോമനേ, നീയുമോർത്തുവോ?

മധുരസപ്പനമേ, നിന്നെ
മാറിൽച്ചേർത്തുമയങ്ങവേ
മഹിയിൽപ്പെയ്ത പുണ്യത്തി-
നാമ്യതംനുകരുന്നു എഞ്ചി!

കൊള്ളുത്തിവയ്ക്കുന്നുകാലം
കാറ്റിലാടാതെ എയ്ത്തിരി
കെടാതെനുമിതാതമാവിൽ
കത്തിനിൽക്കുകയേവരം!

നിന്നിലേപുർണ്ണമാവുന്നു
എങ്ങൾതൻ ജമാവുകം
നിയേ വെളിച്ചമീവാഴവിൻ
നിമ്മോനത പമങ്ങളിൽ

കൗതുകങ്ങളുണർത്തുന
കാവ്യഭാവനയല്ലിനീ
കണ്മണി! ജീവിതത്തിന്റെ
പൊൻവിഷ്ണുക്കണിയാവുക!

ഗംഗദങ്ഗൾ

എ.എ. റഫോകൻ, മലേഷ്യ

അകമാകെ ജീജത്താസ; ഹൃദയസകല്പങ്ങൾ;
അകലുഷാഹ്നാദം; പ്രഭാപ്രസരം;
സുവസന്തസസ്യാസുഗസ്യം പരിസരം;
അവർ പൊൽക്കിനാവിൽ പുളകവായ്പിൽ!
ജനലിലുടെ നൃശമത്തുതെനൽ; കനി-
കനത്തിലന്തിച്ചുവപ്പുയർന്നു;
അവളറിഞ്ഞില്ല തന്മാതരൻ സാന്നിധ്യം;
അവർ നെടുവിർപ്പാനിട്ടും വരേയ്ക്കും;
തൻ ചുണ്ടിലെത്തി, വിരിവതിൻ മുന്പ, താ
പിണ്ഡുപുമാട്ടുകൾ പിൻവലിഞ്ഞു..!

2

കുതികുതിച്ചതി കൂട്ടിത്തം, യുവതരത്തിൻ;
അതിർവരദോർക്കാപ്പുറത്തുയർന്നു!
ഇളമാൻ; കടവരിയാതപാവം, നോവ-
ലി, ഇക്കി പിതാക്കൾക്കു തളിരിൽ.
കടമകളോർത്താ ശൃംഗനാമൻ വ്യാകുല-
പ്പേടലായ് നിരന്തരം; നില്ലുഹായൻ;
പതിയെത്തിരയണം; പണങ്ങൾ തേടണം;
പതിവുകൾ പാലിക്കാനുണ്ടേകും.
മകളുടെ പിൽക്കാലം; ലക്ഷ്യമതൊന്നയാൾ-
കു, കലങ്ങളുമയലുമദേശം!

3

ഇടിയും പ്രതീക്ഷകൾ; തീരുപ്പും നിശാസം;-
കൊടിയ കൊല്ലുങ്ങളിന്ദ്യും കഴിഞ്ഞു.
കടലിനിരുകരയ്ക്കങ്ങുമിങ്ങും രണ്ടു-
തടവുകാരപ്പോലുദിവസതികൾ!
വിരഹത്തിൻ പെയ്തൊട്ടുണ്ണാകരിക്കാർവില്ല
വിരചിച്ചുയർത്തി ഹതാശരെന്നും!

അനാത്ത കത്തിൽ നിശലിച്ചുനിന്നതാ
 കൊന്നപ്പുന്താത്തിൻ സുഹാസമല്ല,
 എഴുതിയ മയും കലങ്ങിയങ്ങിങ്ങ്, ലി-
 ണ്ടിച്ചുകിയ കണ്ഠടമായിരുന്നു!
 അടിവരയിട്ടു പ്രിയചേർത്തഴുതിയ
 കടിതം തന്നുള്ള തുളച്ചുകീരി:
 ‘വരണം; അനിശ്ചിതം കാതുപെണ്വാഴ്വതു
 കരളും കരളും കരാളരുംപം
 തല്പരരെന്നാട്ടും; ഉന്നിതോപാധികൾ-
 കല്പവ്യമില്ലവെന്നാരെന്നും;
 അതിമോഹം പൊന്നിൽ; പണത്തിൽ; വകകളിൽ;
 മതി വരാതേബാബാണയിക്കേരും
 യുവകഹൃദയരന്പന്നന പംക്തിയി-
 ലവതാളം;-മാറ്റമിത, തൃശ്വരും.
 വിളനിപ്പിച്ചു, വിവേചനമില്ലായ്മ
 കള, വളമിട്ടു വളർത്തലായി!
 എവിടത്തായ്ക്കുന്നു ഭൗതികത്യാജ്ഞനക-
 തു, വിട വാടുന്നു സുനീതി; ധർമ്മം!

ഇരവു, ഷസ്ത്രസ്യയോടാസനമിന്നിയും
 തിരയുകയാണയാളുത്തരങ്ങൾ,
 വരിതിക്കി തള്ളിത്തിരകിത്തൻ ചിന്തയിൽ
 അതിശമു, ത്രക്കണ്ഠം, നിരാശ, ഏവരം!
 അവഗിതയായ നിത്യയാതനാധീനയായ
 അവഗ്രഹിച്ചേയ്ക്കുമോ, തന്മകളും?
 മറുകുറിപ്പുന്നു പ്രിയയ്ക്കയകാൻ? - വിണ്ണ-
 മറുതിയില്ലാക്കാട്ടും കോളിളുക്കം!
 കരജൈരിക്കും വിലാപകാവ്യത്തിനു
 സ്വരമിണക്കും വാനിലേതോ കവി
 എഴുതുവാനായിട്ടുത്തുപൊൻതുലിക
 വഴുതിവീണോ, കൊളളിമീസ്പിടണ്ണോ?

അപുഷ്പിതഃ ആത്മഃ

കെ. രാമകൃഷ്ണവാരീയർ

ശക്കനോമി ഒന്നെല വിസ്മർത്തു -

മച്യുതം നാമ മാതൃലമ്മ് ;

കമം സ യൈഹവനേ യോഗീ

ബദ്ധവേതി വദാമൃഹമ്.

ശ്രേതാരുണപ്രഭം ഗാത്രം

ഷട്പാദമിതമുന്നതമ്പ്;

ആക്ഷ്മാമവിലാൻ ശക്തം

വദനം ശാന്തസുന്ദരമ്.

നർമഭാഷണരെനപ്പുണ്ടും

സാഹിത്യാദിഷ്യ കൗതുകമ്;

സുദ്രവേഷവിധാനം ച

മാതൃലസ്യ വിശിഷ്ടതാ :

ജനൈഹേം ഫി വിനായാസ -

മഭിജാനാതി കോ ഫി തമ്;

യദിപ്രശ്നേകവാരം

പശ്വാത്തം നഹി വിസ്മരേത്.

മാലിനി നാമ ലാവണ്യ -

ശാലിനി തരുണീമൺ;

പ്രസ്യതാ കിം വദരൈത്യുവം

തസ്യാം സ്നിഹ്യതി മാതൃല:

മാലിന്യാ ജനക: ക്രുര -

സ്വദാവോ യസ്യകർണ്ണയോ:

ജനശുത്ത പ്രവിഷ്ടായാം

തേനോക്താ നിഷ്ഠുരാ ശിര:

സോഡ്യൂ ന ശക്തൊ ദുഷ്കീർത്തിം
മാതൃലോ മൃദുമാനസഃ:
കിമപ്പുനുക്ത്വാ കുത്രാപി
സ്വാഭിമാനി ഗതോ നിശി.

കാതരാ മിലിനി കിഞ്ചി -
ദപി ഭാഷിതുമക്ഷമാ
പതിതാ കദളി വിദ്യു -
തഥാധിതാ ഇവ ഭൂതലേ.

കാഷായവസ്ത്രം കാലായ
സാധാഹനന സമർപ്പിതമ്;
ദിനം ദബദ ഭസ്മലേപം
രജനി ച കമണ്ണലുമ്.

എത്ത സർവ്വേണ സാർധം സ
സന്ധാസീവ സദാടതി.
ലോകസ്യ സുവദ്യഃവേതു
തസ്യദ്യശ്ച്യാ നിരൻമകേ.

മനോഹതാ മാലിനി തു
മൃതാ തദനു വിസ്മൃതാ;
മൃതോ ന മാതൃല: കിന്തു
സർപ്പൈ: സോ ഫി ച വിസ്മൃത:

മാലിനി വേനോപാനേ
പ്രാംഗനേ ഭക്ഷിനേ ദിശി
തദീയമൃതദേഹസ്യ
സംസ്കാരോ യത്സമലേ കൃത:

തത്ര കാലക്രമാ ഭാദ്ര -
തരുരേകോ രുരോഹച;
വ്യക്ഷണ പ്രാപ്തരമൗനത്യം
ശാവാദല സമന്വിതമ്.

ആഗതാശ്വ ഗതാശ്വാപി
മധുമാസാ മുഹുർമുഹു:
ആദ്രോ യം കേവലം ഹന
കദാപി ന ഹി പുഷ്പിത:

മരായായാം പാദപസ്യാസ്യ
കൈഡനി നീർ കുമാരകാ?
തരോരപുഷ്പിതത്രേന
ബാലകാ വിസ്മിതാ ഭൂഗർഭ.

ശിശവോ ന ഹി ജാനനി
ചുടാസ്യാധ്യാ മഹീതലേ
ശുഖാത്മാ മന ഭാഗ്യാധ്യാ?
ശ്രേതേ തുഷ്ണീം രുദനിതി.

സ്വപ്നാനാം മുകുളാനാം ഹി
ദഹനേന വിനിർമ്മിതമ്
ബേം ഭൂമിരുഹാസ്യാസ്യ
പോഷണായ ബദ്ധവച.

കദാപി ശീതളം തോയ -
മസ്യ മുഖലെൻ ന ചുഷിതമ് ;
പരതു പിതാ തപ്താശു -
ധാരാ നിർഗജിതാ സദാ.

രണാലോർ യം കമം തർഹി
പുഷ്പഗാലി ദവിഷ്യതി?
അംഗം വൃക്ഷായ ഹോ ബാലാ
മാ കുപ്പുനു കദാചന.

എകദാ മാലിനീ ഗ്രഹേ
സാംഗ്യാസീ ക്ഷമിദാഗത :
ഭിക്ഷാം ഓഹിതി കമിതം
തുങ്ഗ ഗാദ്രേണ യോഗിനാ.

ദിർഘലശ്മശു ജാജുടം
കാഷായവസനം തമാ
ധാരയനം യതിശ്രേഷ്ഠം -
മഭിജാനാതി കോ ജനി?

ശുഷ്കപത്രസ്യരുപേണ
ബാഷ്പവബിന്ധൻ വിമോചയൻ
ഗൃഹദക്ഷിണപാർശ്വസമ -
ചുതോ ജജൈത്തു മുനിം സ്വഹൃദം.

നിത്യസത്യം മാർഗ്ഗയദ്ദ്യാം
ദീപ്താകഷിദ്ദ്യാം സ താപസ :
കേന്നോദ്ദേശന പരിതോ
നിർന്മൈഷം വ്യലോകയത് ?

കശ്യിദ്ദശാലോ ദബൗ ഭിക്ഷാം
തസ്രെമ വിഗതരാഗിണേ ;
നാമാനി മന്ത്രയൻ ഭിക്ഷു :
പ്രതിയാതോ ശൃംഗാരാത്.

ആദേശാ ദുരസ്ഥിതോ വക്രു -
മശക്തശ്വലിത്യം തമാ
ദലമർമ്മരശ്വേന
ഗംഗദാ കൃതവാനഹോ.

കവിതേനാസ്ഥിമാത്രേന
ശാഖാഹസ്തേന ഭുരൂഹ :
യോഗിനം പ്രതിഗ്രൂഹം
സ്ഥീയതാമിത്യസുചയത്.

ഹോ മഹാത്മൻ ഭവാൻ സ്വസ്യ
ദീർഘഹസ്താ ദയാമയ
ഉനമയ്മാനു ശൃംഗാരാതു
പാദപം ചിരദൃംഖിതമ്.

അൾപാല്പമഹി തീർമാംബു
ഭവദീയകമണ്ഡലോ :
സിച്യതാമസ്യവുക്ഷസ്യ
ശാഖാസ്യ കൃപയാമുനേ.

എവം തർഹ്യചിരാദേവ
ചുതോ | യം പുഷ്പിതോ ഭവേത് ;
തരബദവ നിഷ്പമലോ വുക്ഷാ
ജനസാഹല്യമാപനായാത്.

കംപ്യൂട്ടറും കവിതയും

മാട്ടേരി നീലകണ്ഠൻ

‘കംപ്യൂട്ടറും കവിതയും’ എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി സ്വന്തം അനുഭവ ത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു ചെറുലേവനമെഴുതിക്കുടെ എന്ന് പത്രാധിപർ ചോദിച്ചപ്പോൾ എന്നിക്ക് ആദ്യം അതല്ലപാ ചിന്മാക്കുശ്ശപ്പമുണ്ടാക്കി. പ്രത്യേകിച്ച് സ്വന്തം അനുഭവമെന്ന ഭാഗം. ഞാൻ വല്ലപ്പോഴും എഴുതുന്ന കവിതകൾ കംപ്യൂട്ടർ കവിതകളുടെക്കുടെ കുടുങ്ങലുംവയാശാന്നായിരിക്കുമോ അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ചത്? അങ്ങനെയാകാൻ വഴിയില്ലെന്ന് തീരുമാനിച്ച് ഉടനെതന്നെ സമാധാനിക്കുകയും ചെയ്തു. എൻ്റെ ചില കവിതകൾ അദ്ദേഹംതന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെല്ലാ!

എത്രാധാരാലും ഇങ്ങനെ ഒരു കുറിപ്പെഴുതാൻ തീരുമാനിച്ചു സ്ഥിതിക്ക്, തുടക്കത്തിൽത്തന്നെ പറയട്ട. കംപ്യൂട്ടറിന്റെ മുന്നിൽ ജീവതത്തിലെല്ലാം ഒരു നല്ല ഭാഗം ചെലവാക്കിയിട്ടുള്ളവനാണ് ഞാനെങ്കിലും കവിതകൾ എടപ്പു ചെയ്തതടക്കാൻ കംപ്യൂട്ടറുപയോഗിക്കാറുണ്ടെന്നതല്ലാതെ എൻ്റെ സ്വന്തം അനുഭവത്തിൽ കവിതയെയും കംപ്യൂട്ടറുകളെയും തമിൽ ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന കല്പികൾ എന്നുമില്ല. എന്നാൽ കംപ്യൂട്ടറിന്റെ കഴിവുകൾ അനുഭവിനും വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇന്ന് മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ അതഭൂതസിദ്ധികൾ കംപ്യൂട്ടറിന് എത്രതേതാളം ഏകവരും എന്നു ചിന്തിക്കുന്നത് എത്രാധാരാലും രസകരമായിരിക്കും. ആ അതഭൂതസിദ്ധികളുടെ ലിസ്റ്റിൽ കവിതാരചനയും ഉൾപ്പെടുമോ? പുതിയ നൂറ്റാണ്ടിൽ കവികൾ തൊഴിലില്ലാതാകുമോ?

ഈന് കംപ്യൂട്ടർ ചെയ്യാത്ത പണികൾ കുറവാണ്. മനുഷ്യൻ ഗണനക്കിയ എളുപ്പമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പകുതിയോടുത്ത് ജൂഡം നൽകി, എത്രാനും ദശകങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അവർണ്ണനായമാംവിധി വളർത്തിയെടുത്ത്, ഇന്ന് തന്റെ ജീവതത്തിന്റെ എല്ലാ തുറകളെയും അടിമുടി സ്വാധീനിക്കാൻ അനുവദിച്ചിരിക്കുന്ന യന്ത്രസന്നാനങ്ങളെയാണെല്ലാ നാം കംപ്യൂട്ടറുകളെന്നു വിജിക്കുന്നത്. ഇന്നിപ്പോൾ ഇൻ്റർനെറ്റും ഇ-മെയ്ലും ഒക്കെക്കുടി വന്നപ്പോൾ, മനുഷ്യരാഖിരെ മുഴുവനും ഒരു ചെറിയ അയൽപ്പക്കത്തേക്ക് ഒരുക്കുകയെന്ന അതഭൂതക്കുത്രവും കംപ്യൂട്ടർ നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു വീട്ടിലെ ഉപകരണങ്ങളല്ലാം കംപ്യൂട്ടർ വഴി നിയന്ത്രിക്കുന്ന സ്വന്വദായം നടപ്പിലാകാൻ അധികം താമസമില്ല. നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന പല ഉപകരണങ്ങളിലും ഇപ്പോൾത്തന്നെ കംപ്യൂട്ടറുകൾ എഴിച്ചിരിപ്പുണ്ട്.

പക്ഷേ, കംപ്യൂട്ടർ കവിത എഴുതുമോ? കംപ്യൂട്ടർ ചെല്ലുകളിക്കുമല്ലോ. ചില വീരമാരരെയാക്കേ തോല്പച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ടെല്ലാം. അപ്പോൾ ഒരു പക്ഷേ, കവിത എഴുതാനും കഴിയേണ്ടതാണ്, അല്ലോ? പക്ഷേ, മനുഷ്യമനസ്സിന് വിഭാവനം ചെയ്യാൻ പോലും വയ്ക്കാതെ വേഗതയോടെ കണക്കുകൂട്ടാൻ കംപ്യൂട്ടറിനുള്ള കഴിവുതന്നെയാണ് ചെല്ലുകളിയിൽ ജയിക്കാനും ഇതുവരെ പ്രധാനമായി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതാകവനക്കരമുണ്ട്

യത്, ഇരുക്കഷികളും അനേകാനും പ്രതികരിച്ചു നടത്തിയേക്കാവുന്ന കരുനിക്കെങ്ങളിൽ ഓരോനിംഗൾഡും വഴിപിടിച്ചു പോയാലുള്ള സാഖ്യ തക്കളെല്ലാം പരിശോധിച്ച് അതിൽ നല്ലത് തെരെണ്ടടുക്കുന്ന രിതി. കളി മുന്നോട്ടുപോകുമ്പോൾ ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന ശാഖോപശാഖകളുടെ എല്ലാം അതിനേക്കുമാണ്. പകേശ എന്നാടിയിടയിൽ അതെല്ലാം പരിശോധിക്കാൻ കഴിയുന്നതാണെല്ലാ കംപ്യൂട്ടറിന്റെ മേര. എന്നാൽ, മനുഷ്യവർഗ്ഗ തിരിപ്പേട്ട സാമാന്യം നല്ല ഒരു കളിക്കാരൻ തന്റെ പരിചയസ്ഥാപനം, സാമാന്യബുദ്ധിയും, എതിരാളിയുടെ ചിന്താഗതിയെയും ദർശവല്യ തന്ത്യും പറിയുള്ള ഉൾക്കാട്ടപയും, എല്ലാം കുട്ടിച്ചേർത്തുവയ്ക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ശക്തിയെ നേരിടുക എളുപ്പമല്ല. അതിനോട് പൊരുതി ഈ യുക്കൊക്കെ ജയിക്കാനുള്ള കഴിവ് കംപ്യൂട്ടറിനു പകർന്നുകൊടുക്കാൻ വിദ്യർഖ്ഖൻ നന്നായി പരിശോമിക്കേണ്ടിവരുന്നു. അവിലലോകചാംപ്പന്നായ കാസ്പാറോവിനെ 1997-ൽ കഷ്ടിച്ച് തോല്പ്പിച്ച് ‘ധിപ്പ് സ്കൂ’ എന്ന കംപ്യൂട്ടറിന്റെ അവസ്ഥ ഇതായിരുന്നു.

എതാണ്ട് ഇതേമട്ടിൽ വേണമെങ്കിൽ കവിത എഴുതാനും കംപ്യൂട്ടറിന് കഴിയും. ശബ്ദകോശത്തിലെ പദങ്ങൾ മുഴുവൻമുണ്ടും അതിനെ പറിപ്പിക്കാം. വ്യാകരണവും ശശലിയും, വേണമെങ്കിൽ വൃത്തനിയമങ്ങളും ഒക്കെ അതിന്റെ മന്ത്രിഷ്ഠക്കത്തിൽ ഉറപ്പിക്കാം. അങ്ങനെയൊക്കെ ചെയ്ത്, കവിതയെഴുതാൻ പറഞ്ഞാൽ വാക്കുകൾ കുട്ടിച്ചേർത്ത് നിർദ്ദിഷ്ടരുപവും ഭേദരൂപവുമുള്ള വരികൾ അത് പടച്ചാവിടുകയും ചെയ്യും. അതെല്ലാം ചെയ്തിക്കാൻ ആവശ്യമായ ഒരു ‘കംപ്യൂട്ടർ പ്രോഗ്രാം’, തയാറാക്കാൻ വലിയ പ്രയാസമില്ല. പകേശ കംപ്യൂട്ടറിനുകളുടെ ഇന്നത്തെ കഴിവു ചുവുനോക്കിയാൽ, അതെഴുതുന്ന വരികൾക്ക് അർമ്മമൊന്നും കാണാതിരിക്കാനാണ് സാഖ്യത. തോന്തിയപാടെ വാക്കുകൾ ചേർത്തു വയ്ക്കുന്നതിനിടയിൽ ആമന്ത്രികമായി നമ്മുൾക്കുടുത്തുന്ന, ആയന്തെത്തിനുള്ളിലെവിഭാഗങ്ങൾ ഒരു ബുദ്ധിയോ ഹൃദയമോ എല്ലിച്ചിരിപ്പുണ്ടായെന്ന് ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് സംശയിപ്പിക്കുന്നു, ഒരു പദംമുച്ചയം അത് കാച്ചവച്ചെഴുന്നു വരാറും. നാം വേണ്ടതു നാൾ കാത്തിരുന്നാൽ അതെരും ഒരു പ്രോഗ്രാം അനുമതില്ലാത്ത നിരീക്ഷകവാദമയം സുഖ്യിക്കുന്നതിനിടയിൽ, ഷേക്സ്പൈയറുടെ നാടകങ്ങളും സൗന്ദര്യം രഹിക്കുമെന്നാരു നേരപ്പോക്ക് പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതെരും ആകസ്മികസുഖ്യിയെപ്പറ്റിയല്ലെല്ലാ നാം ഇവിടെ പറയുന്നത്.

എന്നാൽ എന്നും സ്ഥിതി ഇതുതനെ ആയിരിക്കുമോ? കംപ്യൂട്ടർ സയൻസിന്റെ വളർച്ച ആത്മതകരമാണ്. പ്രവർത്തനവേഗത അടിക്കടി വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതിനാൽ പുരബാധികം സക്കിർണ്ണങ്ങളായ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം കണ്ണുപിടിക്കാനുള്ള കഴിവ് കംപ്യൂട്ടറുകൾക്ക് ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഓരോനും ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ തെറുകൾ വരുമ്പോൾ അവയിൽനിന്ന് പുതിയ പാംജേൾ പറിക്കാനുള്ള കഴിവും കംപ്യൂട്ടറുകൾക്ക് കൊടുക്കാൻ കഴിയും. എന്നാൽ ഇല വളർച്ച ഒരു തലത്തിലെത്തുപോൾ കംപ്യൂട്ടർ സ്വത്രനായി ചിന്തിച്ചുതുടങ്ങിയെന്ന് പറയാറാകുമോ? സപ്പനും കണ്ണുതുടങ്ങുമോ? സചേതനാകുമോ? അമാർമ്മത്തിൽ കവി

തയെഴുതുമോ? കംപ്യൂട്ടറിന്റെ തലച്ചോറിന്റെ സഹവർത്തിയായി ഒരു മനസ്സും അതിന് ഉണ്ടാകുമോ? അപ്പോൾ കംപ്യൂട്ടറിന് ബോധം - കോൺഷ്യസ്സെന്റും - ഉണ്ടെന്നു പറയാമോ? എന്താണ് വാസ്തവത്തിൽ നാം ബോധമെന്നോ അവബോധമെന്നോ വിളിക്കുന്ന അതുതപ്രതി ഭാസം? മനുഷ്യൻ്റെ ബോധം ഇരിക്കുന്നത് എവിടെയാണ്? നമ്മുടെ തലച്ചോറിന്റെ ഘടനയും പ്രവർത്തനവും പരിപൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിച്ചാൽ നമുക്ക് മനസ്സും ബോധവും ഏതെന്നും അറിയാറാകുമോ? ആത്മാവിന്റെ കാരുമോ? കംപ്യൂട്ടറിനെപ്പറ്റി പറിക്കുന്നത് നമ്മപ്പറിത്തെന കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കാൻ സഹായിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കാമോ?

ഈവിടെ മനുഷ്യമസ്തിഷ്കശാസ്ത്രവും മനസ്സാസ്ത്രവും കംപ്യൂട്ടർ സയൻസും ദർശനവും ആത്മവിചാരവും എല്ലാം കൂഴഞ്ഞുമരിഞ്ഞ് പ്രത്യേകജപ്പട്ടനും. അതിനുതന്നെ ചിരപുരാതനവും ചോദ്യങ്ങൾ തോളുരുമ്പി നിൽക്കുന്നു. ഇവയിൽ മിക്കതിനും വ്യക്തമായ ഉത്തരവില്ല. ഓരോ വിജ്ഞാനശാഖയിലും പ്രവർത്തിക്കുന്ന തലയെടുപ്പുള്ള വിദഗ്ധവും ഇതു ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം കാണാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഈ ചിന്താമണിയലങ്ങളുടെ ഒരു സമന്വയം ആസന്നഭാവിയിൽ ഉണ്ടാകുമെന്ന് ഉറപ്പിക്കാൻ വയ്ക്കുന്നു.

നമ്മുടെ തലച്ചോറിന്റെ ഘടനയെപ്പറ്റിയും പ്രവർത്തനത്തെപ്പറ്റിയും വളരെയധികം കാര്യങ്ങൾ ആധുനികശാസ്ത്രം വെളിവാക്കിയിട്ടുണ്ട്. തലച്ചോറിൽ കോടാനുകോടി നാഡികോശങ്ങൾ (nerve cells) അടങ്കിയിരിക്കുന്നു. നാഡികോശങ്ങളെ പൊതുവെ നൃംബോള്മുകൾ (neurons) എന്നാണ് വിളിക്കുക. മസ്തിഷ്കത്തിലെ നൃംബോള്മുകളുടെ ഘടനയും പ്രവർത്തനവും അവയ്ക്കിടയിൽ സന്ദേശങ്ങൾ സംശരിക്കുന്ന വിധവും മെല്ലാം ശാസ്ത്രപ്രശ്നങ്ങൾക്ക് അടിക്കടി വ്യക്തമായി വരുന്നു. മസ്തിഷ്കത്തിന്റെ വിവിധാഗങ്ങളുടെ ധർമമെന്നെന്ന് പുർണ്ണമായി അറിയാൻ വരുക്കില്ലോ. ഈ വിഷയത്തിൽ തുരിതമായ പുരോഗതി ഉണ്ടായിരുന്നു. ഓർമകൾ, ചിന്തകൾ, വികാരങ്ങൾ എന്നിവയും തലച്ചോറിലെ നൃംബോള്മുകളുടെ സംഘടിതപ്രവർത്തനത്തിലെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, തികച്ചും ഭൗതികതലത്തിലുള്ള വിശദിക്കണം നൽകാൻ ഭാവിയിൽ സാധിക്കുമെന്ന് ശാസ്ത്രപ്രശ്നരുടെയിടയിൽ ഒരു നല്ല വിഭാഗം ഇന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ പ്രപബ്ലീമിലുള്ള സകലവസ്തുകളും പ്രതിഭാസങ്ങളും, വിട്ടുവിഴ്ചയെന്നും, ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിന്റെ മാലികത്തുങ്ങൾക്കു വിധേയമാണെന്നതാണ് ആധുനികശാസ്ത്രത്തിന്റെ കാതലായ വിശ്വാസം. അതിൽ മനസ്സും പെട്ടുമെന്നാണ് ശാസ്ത്രത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പൂർണ്ണം. ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് പ്രൊഫസർ ഫ്രാൻസിസ് കൈക്കെ തന്റെ 'വിസ്മയകരമായ സിലബാനം' (The Astonishing Hypothesis) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഈ ചിന്താഗതിയെ വിശദിക്കിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഡി.എൻ.എയുടെ ഘടന കണ്ടുപിടിച്ചതിന് ഒരു ജീയിംസ് വാട്സൺോടൊപ്പം 1962-ൽ നോബൽ സമ്മാനം നേടിയ ശാസ്ത്രപ്രശ്ന നാണ്ക് ക്രീക്ക്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകത്തിന്റെ ശീർഷകത്തിൽത്തെന്ന പറയുന്നതുപോലെ, നമ്മുടെ മാനസികവ്യാപാരങ്ങളെല്ലാം തലച്ചോറിലെ

നാധീകോശങ്ങളുടെയും അവയുടെ ഘടകങ്ങളായ പരമാണുക്കളും ടെക്നോളജിക്കൾക്കും സഭാവത്തെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന സകലപൊ മികവരിലും സാധാരണഗതിയിൽ വിസ്മയവും അസം സമയയും ജനിപ്പിച്ചേക്കും. ആ കാഴ്ചപ്പാടിൽനിന്ന് നോക്കുമ്പോൾ തല ചോറും മനസ്സും രണ്ടെല്ലുനർമ്മം. തലചോറിൽന്റെ അതിസക്രിണമായ ഘടക നയുടെയും പ്രവർത്തനത്തിന്റെയും ആകെത്തുകയിൽനിന്ന് മനസ്സ് എന്ന പ്രതിഭാസം ജനിക്കുന്നു. ചിന്തകളും, വികാരങ്ങളും, അടിത്തട്ടിൽ ഒളി ഞ്ഞുകിടക്കുന്ന അഭോധമനസ്സും, മനസ്സിനെത്തന്നെന സാക്ഷിഭാവത്തിൽ പിന്നാറിനിന്ന് കാണാൻ കഴിവുള്ള അവബോധവും ഒക്കെ ഇങ്ങനെ ഉള്ള വാകുന്നുവെത്ര. തലചോറിൽ നിന്ന് മനസ്സ് രൂപമടക്കുന്ന ഈ മാജിക് ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കാൻ കൂടിക്കാലമെടുത്തേക്കാമെങ്കിലും അത് സാധിക്കുമെന്നുതന്നെന്നാണ് ശാസ്ത്രകാരന്മാരിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെയും അഭിപ്രായം. ദേഹവും മനസ്സും കോൺഫ്യൂസ്‌നെന്നസ്സും ഏല്ലാം ഒന്നുതന്നെ, അതായത് ദേഹം മാത്രം, എന്ന നൃതന അഭോദ്ധത്തിലേക്കാണ് ഇത് നയിക്കുന്നത്. ദേഹം, ആറാമിന്റെയമായ മനസ്സടക്കം, മിത്യായാശന്നും അതിലധിവസിക്കുന്ന ചേതന മാത്രമേ സത്യമായുള്ളുവെന്നും അത്, സമുദ്രത്തിലെ തരംഗങ്ങൾ സമുദ്രത്തിൽനിന്ന് വേറെയെല്ലുന്നതുപോലെ, വിശചേതനയിൽനിന്ന് വിഭിന്നമാണെല്ലോ ഇത്.

അപ്പോൾ കംപ്യൂട്ടറിൽന്റെ കാര്യമല്ലേ പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയത്, അതെന്നായി എന്നെല്ലോ? 'ആർട്ടിഫിഷ്യൽ ഇംഗ്ലിഷ്സ്' (Artificial Intelligence) എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഗവേഷണമേഖലയുടെ ഒരു മഹിക്കരിഞ്ഞയം തന്നെ മനസ്സുമനസ്സും യാന്ത്രികമനസ്സുകളും - അതായത് കംപ്യൂട്ടറുകളും - തമ്മിൽ തത്ത്വത്തിൽ വ്യത്യാസമില്ലെന്നാണ്. ഈ വൈക്ഷണത്തിൽ, നമ്മുടെ മനസ്സ് ഒരു വലിയ കംപ്യൂട്ടർ പ്രോഗ്രാം മാത്രമാണ്! കംപ്യൂട്ടറിൽന്റെ യാന്ത്രികഭാഗം അമവാ 'ഹാർഡ്‌വെയർ' നമ്മുടെ തലചോറിൽന്റെയും, കംപ്യൂട്ടറിലെ പ്രോഗ്രാം അമവാ 'സോഫ്റ്റ്‌വെയർ' നമ്മുടെ മനസ്സിൽന്റെയും സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നു. സാർവ്വത്രികമായി 'എ.എം.' (A.I.) എന്ന ഇനിഷ്യലുകൾക്കൊണ്ട് അറിയപ്പെടുന്ന ഈ ശാസ്ത്രമേഖലയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ മനസ്സുമനസ്സിൽന്റെ പ്രവർത്തനത്തെ കഴിയുന്നതു പൂർണ്ണതയോടെ അനുകരിക്കുന്ന യാന്ത്രികോപകരണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. കൂടുതൽ സക്രിണാങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ സ്വയം ചെയ്യാൻ കഴിവുള്ള 'റോബോട്ടുകൾ' മനസ്സും പ്രവർത്തനത്തെ കൂടുതൽ കൂടുതൽ ധ്യാതമമായി അനുകരിക്കുന്ന കംപ്യൂട്ടർ പ്രോഗ്രാമുകളും ഉണ്ടാക്കുന്നു. വളരെ സജീവമായ ഒരു ശാസ്ത്രമേഖലയാണിത്. ശ്രദ്ധയമായ മുന്നേ റിങ്കളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. 'കൂട്ടിമമനസ്സ്' കഴി ഉണ്ടാക്കാനുള്ള ഉദ്യമം മനസ്സുമനസ്സിനെപ്പറ്റി നമുക്ക് കൂടുതൽ 'മനസ്സിലാക്കാനും അതിൽക്കും ഒരുവേള മനസ്സുമനസ്സിൽന്റെ കഴിവുകൾ വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ തന്നെയും സഹായിക്കുമെന്ന് എ.എം. - വിദഗ്ദ്ധരിൽ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ തലചോറിൽനിന്ന് മനസ്സ് ജനിക്കുന്നതിന്റെ പിന്നിലെ ജാലവിദ്യയും, കംപ്യൂട്ടറിൽ കൂട്ടിമമനസ്സു സൃഷ്ടിച്ചു കൊടുക്കാനുള്ള ശ്രമവും അനേകാനും ബന്ധപ്പെട്ടു തന്നെയാണ്.

അങ്ങനെ കംപ്യൂട്ടറുകളുടെ പ്രവർത്തനവേഗതയും ഓർമ്മ ക്രതിയും സകീര്ണതയും വർദ്ധിച്ച്, ഒരു ഘട്ടത്തിൽ ഏതെങ്കിലും മാർമ്മാദി കംപ്യൂട്ടറിന്റെ കഴിവ് എല്ലാംകൊണ്ടും മനുഷ്യമനസ്സിന്റെതന്നൊപ്പമായി എന്ന് നിർമ്മാതാക്കൾ അവകാശപ്പെട്ടുകൊം. അതുരം കംപ്യൂട്ടറുകൾക്ക് വാസ്തവത്തിൽ ചിന്തിക്കാൻ കഴിവുണ്ടെന്നും വാറുതെ സംഖ്യകൾ അതിവേഗതയിൽ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിന് പുറത്തുനിന്നും തങ്ങളുടെ 'ബുദ്ധി'യിൽക്കൂടെ കടന്നുപോകുന്ന വസ്തുതകളുടെ അർമ്മം അവഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അവയ്ക്ക് യഥാർമ്മത്തിൽ വികാരങ്ങളും ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളും എല്ലാം ഉണ്ടെന്നും ഉള്ള അവകാശവാദം ആ ഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടാകും. കംപ്യൂട്ടറിന്റെ പെരുമാറ്റം ഒരു മനുഷ്യരെ പെരുമാറ്റത്തിൽ നിന്ന് വിഭിന്നമാണെന്നു പറയാൻ വയ്ക്കാതായാൽ കംപ്യൂട്ടർ മനുഷ്യനെ പ്ലാറ്റ് ചിന്തിക്കുന്നുവെന്നും അതിന് 'മനുഷ്യത്വം' ഉണ്ടെന്നും സമർത്തിക്കണമെന്ന വാദവും ഉണ്ടാകും.

ഇതാണെല്ലാ ദുറിങ്ഗൾ സായ്വ് അരനുറ്റാണ്ടിനു മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞുവച്ചത്. കംപ്യൂട്ടറുകൾ പ്രായോഗികമാകുന്നതിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ അവയുടെ അടിസ്ഥാനത്താൽ ഒളപ്പറ്റി ഗാധമായി ചിന്തിച്ച് ഒരു ബൈറ്റീഷ്ജ് ഗണിതശാസ്ത്രജ്ഞനാണ് അലൻ ദുറിങ്ഗ് (Alan Turing). ഒരു കംപ്യൂട്ടറിന് ചിന്തിക്കാൻ കഴിവുണ്ടോ എന്നു നിർണ്ണയിക്കാൻ അദ്ദേഹം ഒരു പരിക്ഷണം നിർദ്ദേശിച്ചു. അത് ദുറിങ്ഗ് ടടസ്സ് എന്ന പേരിൽ സാർവ്വത്രികമായി അറിയപ്പെടുന്നു. പരിക്ഷണത്തിനുള്ള കംപ്യൂട്ടറിന്റെ കുടെ വാളണ്ടിയറായി ഒരു മനുഷ്യമനസ്സും പകെടുക്കുന്നു. അവർ നമുക്ക് കാണാൻ വയ്ക്കാത്തവിധം മറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവരോട് നാം ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നു. ചോദ്യങ്ങൾ മദ്ദുവർത്തിയായ ഒരാൾ വഴിയായോ മറ്റാരും കംപ്യൂട്ടറിൽക്കൂടെയോ ആണ് എറിഞ്ഞുകൊടുക്കുക. അതായത് നേരിട്ടുള്ള സംഭാഷണമില്ല. ഉത്തരങ്ങളും അതുപോലെ ഒരു ഇടനിലക്കാരനോ ഉപകരണമോ വഴി നമുക്ക് തരുന്നു. ഈ പരിക്ഷണത്തിൽ കംപ്യൂട്ടറിന്റെ ശ്രമം താൻ ശരിക്കും മനുഷ്യനാണ്, മറ്റൊരു ആൾ വാസ്തവത്തിൽ മനുഷ്യന്നൂ, കംപ്യൂട്ടറാണ്, കളഞ്ഞേഷം കെട്ടുകയാണ് എന്ന് നമെ ബോധുപ്പെടുത്തുകയാകും. അതേസമയം വാളണ്ടിയർ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് സത്യസാധമായി ഉത്തരം പറഞ്ഞ് താനാണ് യഥാർമ്മത്തിൽ മനുഷ്യനെന്ന് നമെ വിശ്വസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഒരേ കാപ്യൂട്ടർ - വാളണ്ടിയർ ടീം കുറീയയിക്കുന്നതുവരെ വയ്ക്കുക. അവരുടെ ഉത്തരം പരിശോധിക്കുന്നോ പകുതി തവണയിൽക്കുടുതൽ കംപ്യൂട്ടറായും മനുഷ്യമനസ്സിനെയും ശരിയായി വേർത്തിരിച്ചുപറയാൻ നമുക്ക് കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ ആ കംപ്യൂട്ടറും മനുഷ്യനും തമ്മിൽ ചിന്തിക്കാനുള്ള കഴിവിൽ അന്തരം മില്ലെന്ന് നാം സമർത്തിക്കണമെന്ന് ദുറിങ്ഗ് വാദിച്ചു. ഇരുപതാം നൂറ്റാം ദിവിന്റെ അവസാനമെത്തുപോഴേക്കും ഉത്തരം ടെല്ലുകളിൽ മുപ്പതു ശതമാനത്തിലെക്കിലും കാപ്യൂട്ടറിനു താനാരും മനുഷ്യനെന്ന് നാഞ്ചില്ലാതെ കഴിയുമെന്നും അദ്ദേഹം പ്രവചിച്ചു.

ഈരുപതാം നൂറ്റാം ദിവിന്റെ അന്ത്യമായില്ലാ. ദുറിങ്ഗിന്റെ പ്രവചനം സത്യമായെന്ന് പറയാൻ വയ്ക്കു. ഒരുപക്ഷേ ഇതോട് ബന്ധപ്പെട്ട ശാസ്ത്രക്കവനക്കും

മേഖലകളുടെ പുർണ്ണ അംഗീകാരമുള്ളതെല്ലക്കില്ലോ, രസകരമായ ഒരു ദൂരിങ്ക് ടെന്റ് മതിരം ലോഡ്സ് ചെപ്പെൻ മതിരം എന്ന പേരിൽ കുറെ നാലായി എല്ലാക്കാലിലും നടക്കുന്നുണ്ട്. ഇക്കഴിവിൽ ജനുവരിയിൽ നടന്ന മതിരത്തിൽ ആർ കംപ്യൂട്ടറുകൾ പങ്കെടുത്തു. (കംപ്യൂട്ടർ എന്നി വിടെ പറയുന്നോ വാസ്തവത്തിൽ മതിരത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നത് കംപ്യൂട്ടറിന്റെ മന്ത്രം, അതായത് വിദഗ്ധയർ എഴുതിയ കംപ്യൂട്ടർ പ്രോഗ്രാം, ആണെന്ന് ചുണ്ടിക്കാട്ടെടു.) നാല് മനുഷ്യമന്ത്രുകളും പങ്കെടുത്തു. പല ജീവിതത്തുറകളിൽനിന്നുമുള്ള പത്തുപേരും ജീജിമാരായി പ്രവർത്തിച്ചു. പതിനഞ്ചുമിനിട്ടു നേരത്തെ സംബാദത്തിനിടയിൽ ആർ കംപ്യൂട്ടറുകളിൽ ഒന്നിനെപ്പോലും ജീജിമാരിലാരും മനുഷ്യനായി തെറി ഉരിച്ചില്ല. ഒന്നു രണ്ട് മനുഷ്യ വാളണ്ടിയർമാർ കംപ്യൂട്ടറുകളാണെന്ന് ചീല ജീജിമാർ തെറിഡില്ലരിച്ചുവെന്നത് രസകരമാണ്! എല്ലാവിധത്തിലും മനുഷ്യമന്ത്രിന്റെ കഴിവിനോടു കൂടിപിടിക്കുന്ന പ്രോഗ്രാമിനുള്ള ഒരു ലക്ഷം ഡോളർ സമ്മാനം ഇതുവരെ ആർക്കും കൊടുത്തിട്ടില്ല. ഓരോ കൊല്ലുവും മതിരിക്കുന്നവരിൽ എറ്റവും മനുഷ്യസദ്വശമന്ന് ഗണക പ്ല്യൂട്ടുന്ന പ്രോഗ്രാമിന് 2500 ഡോളർ സമ്മാനം കൊടുക്കുന്നുവെന്നു യുള്ളൂ.

അതുപോകെട്ട്. ഭാവിതയെന്നാണ്? 'എ.എഫ്.' രംഗത്ത് പ്രവർത്തിക്കുന്നവരിൽ മിക്കവർക്കും സംശയമില്ല. മനുഷ്യമന്ത്രിനു തുല്യമായ 'കൃതി മമന്ത്രുകൾ' ഉണ്ടാക്കുമെന്നുതന്നെ അവർ വാദിക്കുന്നു. എന്നാൽ, നിന്മുടെ മന്ത്രിനെ തികച്ചും ഫിസിക്സിന്റെയും കൈമിഡ്യിയുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ (ബയേഴ്ജി നല്കുന്ന ഉൾക്കൊഴിച്ചകൾ കണക്കിലെടുത്തു കൊണ്ട്) അപഗ്രേഡിക്കുകയും മന്ത്രിലാക്കുകയും ചെയ്യാമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞരിൽനിന്നും പലരും കംപ്യൂട്ടറുകൾക്ക് മനുഷ്യമന്ത്രിനോട് തുല്യമായസ്ഥാനം നേടാൻ കഴിയുമെന്ന് പുർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. 'എ.എഫ്.'യുടെ അടിസ്ഥാനത്തെ താത്ത്വികമായി ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ട് ബീട്ടിഹിഷ്ട ഗണിതജ്ഞനോയും റോജർ പെൻറോസിനെ പ്ലോലെയുള്ളവർ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്³. എന്നാൽ കംപ്യൂട്ടർ മന്ത്രിന് മനുഷ്യമന്ത്രിനോടൊപ്പംമെത്താൻ താത്ത്വികമായ തടസ്സമില്ലെന്നും, പൊട്ടുനാനെയുള്ള മുന്നേറ്റങ്ങളുടെ ഫലമായി അത് ഉടനെത്തന്നെന്ന സംഭവിക്കുകയില്ലെന്ന് നമുക്ക് തീരുത്തു പറയാൻ വരെയും സമ്മതിച്ചാൽത്തന്നെന്ന്, പുർണ്ണമായ അർമ്മത്തിൽ മനുഷ്യമന്ത്രിന് കുടിനില്ക്കുന്ന കൃതിമമന്ത്രുകൾ ഉണ്ടാക്കുക അതെ പ്രായോഗികമായ കാര്യമല്ലെന്നു തന്നെ പലരും കരുതുന്നു. വിഭിന്ന വിജ്ഞാനശാഖകൾ തമിലുള്ള ബന്ധങ്ങൾ കണക്കിലെടുത്ത് മനുഷ്യവിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഒരു ഉദ്ഘാടനമായി അടുത്തകാലത്ത് 'കൺസിലിയർസ്' എന്ന പുസ്തകമെഴുതിയ ഹാർവാർഡ് പ്രോഫസർ എഡ്വേർഡ് വിൽസൺ⁴ ഇതിനെപ്പറ്റി പറയുന്നത് ശ്രദ്ധയമാണ്. നിന്മുടെ മനോവ്യാപാരങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിൽ, സജീവമായ ശരീരവും തലച്ചോറും തമിൽ നാഡികൾവഴി നിരന്തരം ഏകമാറുന്ന സന്ദേശങ്ങൾക്കും ഹോർമോണുകളുടെയും മറ്റു രാസവസ്തുകളുടെയും എറ്റക്കുറച്ചിലിനും ഏവകാരികാവസ്ഥയെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന മറ്റു ഘടകങ്ങൾക്കും എല്ലാം പങ്കുണ്ട്. അതുരുമാരടിസ്ഥാന

തതിനു മുകളില്ലാതെ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒരു യന്ത്രതലച്ചോറിൽ മനസ്സ് സ്വയം ജനിക്കുമെന്ന് വിഭാവനം ചെയ്യാൻ വിഷമമാണ്, അതിരെ ആധാരഗ്രാഹിയായ കംപ്യൂട്ടർ പ്രോഗ്രാം വളരെ സക്ഷിശ്രീമായിരിക്കാമെ കൂടിതെന്നും കൂടാതെ മനുഷ്യരെ മനസ്സ് വളരെ നീണ്ട ജൈവപരിണാമത്തിൽക്കൂടെ ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്നതാണ്. ഈന്ന് വിന്റെ തമായ മുത്രയോ ചോദനകളുടെയും പരിസ്ഥിതികളുടെയും ഫലമായിട്ടാണ് നമ്മുടെ മാനസികമായ സ്വത്രം രൂപപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ആ ജനിതപെട്ടുകാം വേണ്ടവിധി ഉൾക്കൊള്ളാതെ ഒരു മനസ്സിനെ ഉണ്ടാക്കിയാൽ അത് മനുഷ്യമനസ്സായിരക്കയില്ല എന്ന് വിശ്വസണ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. സമഗ്രമായ ഒരു ദുറിങ്ങ് ടെസ്റ്റിൽ അത് വിജയിക്കുമെന്ന് കരുതാൻ വയ്ക്കുന്ന വിശ്വസണ് ജീവശാസ്ത്രജ്ഞനാണ്, കംപ്യൂട്ടർ വിദർഘനല്ലെന്ന് തർക്കിച്ചേക്കാം. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ വിജ്ഞാനമേഖലകളെപ്പറ്റി മൊത്തത്തിൽ ചിന്തിച്ചിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം ഇവിടെ പ്രസക്തമാണെന്നു തന്നെ തോന്തുന്നു. ഇതിനെല്ലാം പുറത്തെ, 'ക്ലോണിംഗ്' വഴി മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ നമുക്കുണ്ടാകുന്ന ആരക്കകൾ തന്നെ മനുഷ്യമനസ്സിനൊപ്പുമെന്തുനെ കൂത്രിമമനസ്സുകളുടെ സൃഷ്ടി വിഭാവനംചെയ്യുമ്പോഴും ഉണ്ടാക്കണാം?

അപ്പോൾ കവിതയെപ്പറ്റി അപ്പാടെ മറന്നോ? ഇല്ല. കംപ്യൂട്ടർ ശത്രം യായ അർമ്മത്തിൽ കവിയാകുന്ന കാര്യം അതു എളുപ്പമല്ലെന്ന് പറഞ്ഞുവച്ചത്. ബുദ്ധിമാനന്തരത്തിനുപുറമെ, സുക്ഷ്മസംവേദനഗൈലമുള്ള വന്നും ക്രാന്തദർശിയുമൊക്കെയാണെല്ലാ കവി. കവി ഒഴിയല്ലോ? അങ്ങെന്നെല്ലാരാശി ഒരു കംപ്യൂട്ടർ പ്രോഗ്രാമിൽനിന്ന് സ്വയം ജനിക്കുമോ? ഒഴിയെന്നു പറിഞ്ഞപ്പോൾ ഇതുവരെ തൊടാതെ ഒരു കാര്യംകൂടി ഓർക്കുന്നു. ആധുനികശാസ്ത്രം സ്പർശിക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാത്തതാണെങ്കിലും എല്ലാ ദേശങ്ങളിലെയും പാരമ്പര്യങ്ങൾ സ്ഥിരീകരിക്കുകയും കൊണ്ടാടുകയും ചെയ്യുന്ന ആത്മദർശനത്തിനും മിസ്റ്റിക്ക് അനുഭൂതിക്കും ഇതിൽ എവിടെയെങ്കിലും സ്ഥാനമുണ്ടോ?

1. Francis Crick, "The Astonishing Hypothesis", (Simon and Schuster, New York, 1995).
2. <http://www.cs.flinders.edu.au/research/AL/LoebnerPrize>.
3. Roger Penrose "The Emperor's new Mind" (1989), "Shadows of the Mind" (1994) Oxford University Press. Also, <http://psyche.cs.monash.edu.au/v2/psyche-2-23-penrose.html>
4. Edward O. Wilson, "Consilience" (Alfred A. Knopf, New York, 1998)

ദർശനത്തിന്റെ ശുഭ്രേതാക

എൻവിയുട് “അവസാനത്തെ ആസ്പദ്ധരി”യിലേയ്ക്ക് ഒരേപോഴണം

പുരുഷാത്മകൻ

1962ലെ ഇന്ത്യാ-ചെചന യുദ്ധത്തിന്റെ പദ്ധതലാൽത്തിൽ ശ്രീ. എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ എഴുതിയ കവിതയാണ് “അവസാനത്തെ ആസ്പദ്ധരി”. കേരളസാഹിത്യ സമിതിയുടെ പ്രമമവാർഷികത്തിലെ (1963) കവിസദസ്സിൽ ശ്രീ. എൻ.വി. ഈ കവിത അവതരിപ്പിച്ചു.

ഉൾക്കൊഴ്ച

കവിത നാലുഭാഗങ്ങളായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ, രൈറനംബിന ജീവിതത്തിലെ ബഹുപ്രാടുകളാൽ ക്ഷീണിതനായ കവി, ദിവസാന്ത്യത്തിൽ ആപ്പുസിൽ നിന്നിരിഞ്ഞുവോൾ വഴിക്കാംചകൾ - തിരക്കിട്ടുട്ടുന്ന വാഹനങ്ങൾ, സിനിമാത്തിയേറ്ററിനുമുന്നിലെ പുരുഷാരംകാണുന്നു, ടഹൺഹാളിൽ നിന്നുമുഴങ്ങുന്ന ട്രോയഡറിതമായ പ്രസംഗം കേൾക്കുന്നു.

ഈ ഉപരിപ്പിവ സംഭവങ്ങൾ, തന്നെ ബാധിക്കുന്നില്ല എന്ന് രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ കവി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. തുടർന്ന്, തന്റെ ചേതനയ്ക്കുള്ളിലെ മഹാർഹമായ മരുഭൂലോകം കവി അനുവാചകന് തുറന്നുകാട്ടുന്നു. ബാഹ്യലോകത്തെ തീർത്തും അവഗണിച്ച് കവി, ചേതോഹരണങ്ങളായ ഹിമാലയദ്വാരയും മുഴുകുന്നു. മണ്ണത്താണിന്ത പർവതശ്വംഗങ്ങൾ, അവയ്ക്കുതാഴെ നിർമലതനിലിൽത്തടാകങ്ങൾ, തടാകതീരങ്ങളിൽ പച്ചപ്പുൽമെമതാനങ്ങൾ, തെപ്പുവരകൾ, താഴവരകളിൽ സാലാഞ്ഞം, നിലത്ത് സുചിദളസംഖയം വിതിക്കുന്ന കമ്പിളിപ്പാടം, അതിൽ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന കായകൾ, അവയ്ക്കിടക്കി ശിലാതലങ്ങൾ, ആകാശത്ത് അനുഗ്രഹം ചൊരിഞ്ഞ് അസ്ത്രമിക്കുന്ന സുര്യൻ, മുക്തിദമായ ശീതളവാതം, സ്വപർശക്ഷമമായ മഹനം.

മുന്നാം ഭാഗത്തിൽ, ഹിമാലയമാണ് തന്റെ ആത്മാവിന്റെ അദയസ്ഥാനം എന്ന് കവി പ്രവൃംബിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ പരമോന്നതലക്ഷ്യം വാനപ്രസ്ഥനായി, ഹിമാലയസാനുക്കളിൽ നിന്തുത്തുപ്തനായി വാഴുക എന്നതാണ്. നഗരത്തിന്റെ നെമിഷോനാം മിമ്യയാണെന്നും, ഹിമാലയത്തിന്റെ ശാശ്വതത്തെത്തുമോം സത്യമാണെന്നും കവി കണ്ണത്തുന്നു. ആത്മാവിന്റെ നിന്തുത്തിർമ്മായ ഹിമാലയാദിയിൽ, യുദ്ധഭേദി

മുഴങ്ങരുത്, ദൃപ്തശക്തി ഭ്രാന്ത ഗർജിക്കരുത്, ദുരയുടെ ഏകാടുക്കാറ്റ് ചീറിരുത് എന്ന അഭ്യർമ്മനകളോടും മനുഷ്യാത്മവിശ്വേഷി അവസാനത്തെ അദ്യക്ഷേന്ദ്രത്തിൽ അണുംബോംബെറിയരുത് എന്ന അപേക്ഷയോടും കൂടി കവിത അവസാനിക്കുന്നു.

അവഹനം, ധ്യാനം, ഭർഷനം, ശാന്തി എന്നിങ്ങനെന നാലു മേഖല കളായി തിരിക്കാവുന്ന ഈ കവിതയിൽ വൈരുദ്ധ്യമാർന്ന രണ്ടു തല അജുണ്ട്. പ്രത്യുക്ഷമായ ഒരു ബാഹ്യതലവും പരോക്ഷമായ ഒരു ആന രതലവും.

ആര്യിഹനം

“അതിയായ്, അപ്പീസിൽ നിന്നിരഞ്ഞുന്ന എഡ്” എന്ന് പതിനേത താളത്തിൽ, ബാഹ്യതലത്തിൽ, ഒരു സാധാരണ ദിവസത്തിലെ സന്ധ്യ യുടെ ആഗമനം അറിയിച്ചുകൊണ്ടാണ് കവിത തുടക്കം. ആന്തരാതല തത്തിൽ, ഇവിടെ ജീവിതസന്ധ്യയുടെ നിറപ്പകൾച്ചു ഹൃദയമായി സുചിത്ര മായിരിക്കുന്നു. ഘട്ടികാരത്തിൽ നിശ്ചിത സമയമാവുമോൾ, “ജോലി നിർത്തി, സ്വന്ധുഹത്തിലേക്കു മടങ്ങുന്നതുപോലെ, ജീവിതത്തിലെ നിശ്ചിത ഘട്ടത്തിലും, ഇഹലോകവ്യാപാരങ്ങളിൽനിന്ന്, വിരമിച്ച് തനിക്ക് മറ്റാരു ഘട്ടത്തിലേയ്ക്ക് പ്രയാണം തുടരേണ്ടതുണ്ട് എന്ന സുചനകൂടി ഇവിടെ വായിച്ചേടുക്കാം. “റോട്ടിപ്പുന്നുന ബഹിരഭവും പൊടിതൻ ചുരും ചുട്ടും” ബാഹ്യജീവിതത്തിന്റെ ഘടകങ്ങൾ തനെ - വാനനാലു നവ്യുഹം ഉള്ളിയിട്ടോടുന്നത് തിരമാലകൾക്കുള്ളിലെ കടൽപ്പുനികളെ പ്ലോഡയാണ്. ഈ കല്പന, കേവലം യാദൃശ്യികമല്ല. ആന്തരാതലത്തിൽ ജീവിതപാരാവാരത്തിലെ (സംസാരസാഗരം) തിരമാലകളാണിവ. വഴി യോരത്തുകുടെ മനം നടക്കുന്നത് “പ്രാണനെയുള്ളംകൈയിൽപ്പെട്ടി” യാണ്. പ്രാണനെ രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഈ പ്രയാണത്തിന്റെ അന്ത്യ ലക്ഷ്യം രണ്ടാംഭാഗത്തിലെ ഹിമാലയസാനുക്കൾത്തെനു! മിഥ്യായും ബാഹ്യതല ജീവിതത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകങ്ങളാണ്, കൊലപ്പട്ടത്തിൽ ആകുശ്യരായി തിയേററിനുമുന്നിൽ തികച്ചുകൂടുന്ന പുരുഷാരവും മെക്കി പുരും ബഹിരിഗമിക്കുന്ന പുരിസഭാമന്ത്രത്തിലെ ട്രോധ്യവും. ഒന്നാംഭാഗം ഒരു ആവഹനത്തിന്റെ പ്രതീതി ഉള്ളവകുന്നു.

ധ്യാനം

ഓന്നാം ഭാഗത്തിലെ ബാഹ്യതലത്തിൽനിന്ന് തികച്ചും വ്യത്യസ്ത മായി, തന്റെ ഉള്ളിൽ നിരിന്ത്യ നിലകൊള്ളുന്ന മറ്റാരു വരേണ്ടും കവി ധ്യാനിക്കുന്നു.

മഹാർഹമായ ഈ ലോകത്തിന്റെ വർണ്ണന തുടങ്ങുന്നത് അവസാനമില്ലാത്ത “ഹിമശ്വര പർവതശൈംഗാശ്രാംജി”ൽ നിന്നാണ്. അതുന്നത ശൃംഗങ്ങളിൽ നിന്നു തുടങ്ങി ക്രമത്തിൽ താഴേയ്ക്കു താഴേയ്ക്കുവരുന്ന കവനകളമുണ്ട്

ദുശ്യവർണ്ണന, തികച്ചും ലയത്തിൽത്തന്നെ! മൺഞ്ചിന്ത കൊടുമുടി കൾക്കുതാഴെ, നിർമല നീലജലത്തകാകങ്ങൾ, ശാന്തിമുകുരങ്ങൾപോലെ. തടാകത്തിരങ്ങളിൽ പച്ചപ്പുൽമെതാനങ്ങൾ, മെമതാനങ്ങളിൽ പുകൊണ്ടില മുടിയ തെത്തപ്പാനകൾ, സാലവുക്കഷങ്ങൾ നിറഞ്ഞതാഴവരകൾ, നിലത്ത്, സുചിയിലക്കുട്ടം നീർത്തിവിത്തു കമ്പിളി, അതിൽ രൂദ്രക്ഷം പോലെ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന കായകൾ, മുടയ്ക്കൾ, ഭദ്രപീഠപോലെ ശിലാതലങ്ങൾ, ആകാശത്ത് അനുഗ്രഹം ചൊരിഞ്ഞ അസ്ത്രമിക്കുന്ന അരുണകിരണൻ, എല്ലാറ്റിനുമുപരിയായി മുക്തിദമായ ശീതളവാതം, നിത്യതയുടെ സ്വപർശക്ഷമമായ മഹാമൗനം.

ഈ ദുശ്യവർണ്ണന ധ്യാനമാണ്. ബാഹ്യതലമിധ്യകളിൽനിന്ന് മുക്തനായി, ആന്തരലോകത്തിന്റെ നിത്യസത്യത്തെ സാക്ഷാത്കരിക്കാനുള്ള ധ്യാനമാണിത്. ധ്യാനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം മുക്തിയും നിത്യതയുമായേ. ആ ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രയാണം, പടിപടിയായി പർവതശൃംഖലയും ജീൽ നിന്നു തുടങ്ങി, മുക്തിതൻ കരംപോലെ മുർഖശിതളവാതത്തിൽ സ്വപർശക്ഷമമായ മഹന്തതിൽ പര്യവസാനിക്കുന്നു.

ദർശനം

ധ്യാനത്തിന്റെ പരിസ്ഥാപ്തി ദർശനമാണ്. ഹിമാലയമാണ് മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ അദ്ദേഹക്കേന്ദ്രം. ജനിമുതി വിധി പൊരുഷവും സമശ്വി ദന്തങ്ങളിൽനിന്ന് വിമുക്തനായി നിത്യതൃപ്തനായി, സർവനിരപേക്ഷനായി വാഴുക എന്നതാണ് ജീവിതത്തിന്റെ പരമമായ ലക്ഷ്യം. നഗരത്തിന്റെ ഉറപ്പംമുള്ളമായ ഉന്നാദം നൈമിഷികമായ മിമ്യയാണെന്നും ഹിമാലയത്തിന്റെ ശാശ്വതമായ ശ്രേത്യാമോദം നിത്യമായ സത്യമാണെന്നും കവി ദർശിക്കുന്നു. നൈമിഷികം - ശാശ്വതം, ഉറപ്പംമുള്ളം - ശ്രേത്യം, ഉന്നാദം - ആമോദം, മിമ്യ - സത്യം, നഗരം - ഹിമാലയം എന്നീ ദന്തങ്ങളിലൂടെ, കവി എത്തിച്ചേരുന്നത് സത്യദർശനത്തിന്റെ പരകോടിയിലാണ്.

ശാന്തി

ദർശനത്തിന്റെ പരിസ്ഥാപ്തി ശാന്തിയായതേ. ഈ ശാന്തിമണ്ഡലത്തിൽ യുദ്ധഭേദി മുഴങ്ങുവുത്. ദുപ്പംതശക്തി ശർജ്ജിക്കരുത്, ദുരയുടെ കൊടുക്കാറ് വിശയിക്കരുത് തുടങ്ങിയ അഭ്യർമ്മനകൾ ശത്രുമിത്രങ്ങേം കൂടാതെയാണ്. അത് മാനവാത്മാവിന്റെ തേങ്ങല്ലാണ്. പ്രതിശേഷ്യത്തിന്റെ തീപ്പാരികൾക്കുപകരം ശാന്തിയുടെ ശീതളവാതമാണിവിടെ ഓളം കുമ്പന്ത്. ജീവിതരോഗാതുരതയാൽ അവഗമായ മനുഷ്യാത്മാവിനോടുള്ള സഹതാപന്തനാടെ അവസാനിക്കുന്ന ഈ കവിത ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നത് ശാന്തിയുടെ സന്ദേശത്തിന്റെ നിത്യഗുണമായ ശുദ്ധപരാക്രയത്തെ.

ആത്മഹത്യയോ? ഭ്രാന്തോ?

എ.എ.എ. സചീവൻ

(“പുലർന്നിരുള്ളവോളം” (കമകൾ) പി.ടി. റാജലക്ഷ്മി)

പ്രസാ : പാപ്പിയോൺ പണ്ണിക്കേഷൻസ് - വില 30 രൂപ

ഭ്രാന്ത് ഒഴിവാക്കാനുള്ള പലവഴികളിൽ ഒന്നാണ് എഴുതൽ. ഓരോ തവണ എഴുതുന്നേബാം നമുക്കെതിനെ മദ്ദാരവസരത്തിലേയ്ക്ക് മാറ്റി വൈക്കാൻ കഴിയുന്നു. ഓരോ ദിവസവും ആരോ വഴിയിൽ തന്നെതുനിർത്തി രണ്ടുവിരൽ ഉയർത്തിക്കാണിക്കും. ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽതൊട്ട്, ആത്മ ഹത്യയോ ഭ്രാന്തോ ഇഷ്ടംപോലെ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടും. രണ്ടും തിരസ്കരിച്ച് എഴുന്നോടുനവർക്ക് എഴുതുമുറിയിൽ കയറി വാതിലുടയ്ക്കുകയും ആവാം.

ആത്മഹത്യക്കും ഭ്രാന്തിനും കുറുകെ വലിച്ചുകൈടിയ നൃത്പാല അനിലുടെ സഖവിക്കുന്നവരെയും, ഏതെങ്കിലും കരകളിൽ രക്ഷ പ്രാപിച്ചുവരെയും “പുലർന്നിരുള്ളവോളം” എന്ന കമാസമാഹാരത്തിൽ കണ്ണട താൻ കഴിഞ്ഞു. ഈ സമാഹാരത്തിലെ ആദ്യത്തെ കമയാൻ “തനിയാവർത്തനം” സ്വപ്നവും ധാമാർമ്മവും കുടിക്കുംണ്ട് വഴുവഴുതു വരവിലുടെയാണ് ഈ കമ എന്ന കൈപിടിച്ചു കുട്ടിക്കാണ്ടുപോകുന്നത്.

“ഉറക്കത്തിൽ കുട്ടിക്ക് മുജജയസ്മൂതിയുണ്ടനു. ഓർമയുടെ ഓളം അളിലുടെ തുടിച്ചുതുടിച്ച് അവൻ അകനുപോയി. കൊതുകുവലകൾക്കു മേൽ പോർവിമാനങ്ങളെപ്പോലെ മുരഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന കൊതുകുകളെ കുറിച്ച് വേവലാതിപ്പടാതെ അവൻ സ്വപ്നത്തിലേയ്ക്ക് കുപ്പുകുത്തി” എന്ന് കമ തുടങ്ങുപോൾ കുടിയുടെ സ്വപ്നം പകുവെയ്ക്കാൻ തയ്യാറാടുത്തതായിരുന്നു ഞാൻ. ഉറക്കത്തിൽ ചിരിക്കുന്ന കുട്ടിയെന്നാക്കി “ഉള്ളടമുത്തിട കളിയാനേയ...” എന്ന് ഉണങ്ങിയ തുണികൾ മടക്കിവെയ്ക്കുന്നതിനിടെ മുത്തുളി പറയുന്നതും കുടി കേട്ടപ്പോൾ എൻ്റെ ധാരണ ഒന്നുകൂടി ഉറയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ തുടർന്നുള്ള വായനയിൽ എൻ്റെ മുൻധാരണകളും പ്രതീക്ഷകളും തകിടം മറിയുകയായിരുന്നു. കുടിയുടെ മുജജയത്തിൽനിന്ന് വളരെ സാഭാവികമായി ഔദിച്ച തനിയത് അച്ചുന്റെ മുജജയത്തിലും അമ്മയുടെ ഹരിതാഭമായ കൗമാരം ബാല്യങ്ങളിലും ആണ് എന്ന് മനസ്സിലായപ്പോഴേയ്ക്കും ഞാൻ തിരിച്ചുനിന്നാൻ കഴിയാത്തതെ ആശത്തിൽ അകപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ വിഭ്രാന്തി പകുച്ച, തീരെ അകൂതിമമായാണ് കമയിൽ സംഭവിക്കുന്നത് എന്നത്, പി.ടി. റാജലക്ഷ്മി എന്ന കമാകാരി തന്റെ തട്ടകത്തിൽ നിലയുറപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞു എന്നതിന് സാക്ഷ്യമായിത്തോന്നി.

കുളിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി അമ്മ തേങ്ങാപ്പാൽ പുരട്ടുന്നോഴും ഉറക്കം തുടരുകയാണ് കുട്ടി. ദേഹത്ത് വെള്ളം വിണ്ട് നന്നായപ്പോഴാകട്ട, വിറ

ചുണരുന്നത്, മകളുമായി സിറ്റിസർലബ്ഡിൽ സ്കേറ്റിംഗ് നടത്തിയ, അപ്പേൾ ബോധത്തിലേയ്ക്കാണ്. ഒടുക്കം, വിമാനം തകർന്ന കടൽ വെള്ളത്തിൽ ശാസം മുട്ടിപ്പിടയുമോൾ ശാസകോശത്തിലേയ്ക്ക് തള്ളി കയറുന്ന വെള്ളം കുടഞ്ഞുകളയാൻപോലും കഴിയാതെ അയാൾ കട ലിംഗേ അടിത്തട്ടിലേയ്ക്ക് താഴനു താഴനു പോകുമോൾ... മുലകള്ള് വായിൽ ശക്തിയായി അമർന്ന, ശാസകോശത്തിലേയ്ക്ക് മുലപ്പാൽ തള്ളി കയറിയ കുണ്ഠ് ഓന്നുപിടയുക പോലും ചെയ്യാതെ വില്ലു പോലെ വള്ളത്... ഇവിടെയെത്തിയപ്പോഴാണ് കുണ്ഠിൽന്നെയും അപ്പേൾന്നെയും മുജ്ജ തസ്മരണകളുടെ സ്ഥാനത്ത്, അമയുടെ ഗതകാലാനുഭവങ്ങൾ ശക്ത മായി തിരനോട്ടം നടത്തുന്നത്. ഈ തിരിച്ചറിവിൽന്നെ അസ്വദയാളം നോക്കി കമ ഒടുക്കം മുതൽ തുടക്കത്തിലേയ്ക്ക് വീണ്ടും വായിക്കേണ്ടതായും വരുന്നു.

വേണമെക്കിൽ വായനക്കാരെ അതജുതപ്പെടുത്താൻപോന്ന ഒരു കമ, അങ്ങനെയല്ലാതെ, ഏറെ പരിചിതമായ ഒരു വിട്ടുമറ്റതുനിർത്തി അനു ഭവപ്പെടുത്തുകയാണ് രാജലക്ഷ്മി ചെയ്യുന്നത്. ഈ ഏങ്ങനെ ഏന ഏൽ നിരീക്ഷണം കൊണ്ടത്തിച്ചത് നാടൻ ചൊല്ലുകളുടെ പരിചിത ബന്ധത്തിലേയ്ക്കാണ്.

“ഒക്കത്തില് വന്ന അമ .വന്നുന്ന് പറയുമ്പും ചിരിക്കും. അപ്പേൾ ചതുരന്ന് പറയുമ്പും കരയും” ഉള്ളടമുത്തിടെ കമ അമയ്ക്ക് പറഞ്ഞു കൊടുക്കുകയാണ് മുതൽ. ഈ ദയാരു മുതൽ മാത്രമല്ല, മലയാള ത്തിലെ മുഴുവൻ മുതൽ മിലാരും അല്പപസ്വല്പപും പാംഭേദങ്ങളാട തന്റെ പേരകുണ്ഠുങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതാണ് ഈ കമ. മലയാളിക്കു നല്ല പരിചയമുള്ള ഈ വാമോഴിവഴക്കം ‘തനിയാവർത്തന’ത്തിലെ മുതൽ ആവർത്തകവുമോൾ നമ്മളിയാതെ ഈ മുതൽ നമ്മുടെ മുതൽ മുതലിയായി മാറുന്നു. അങ്ങനെ ഈ കമ നമ്മോട് ഏറ്റവും അടുത്തു വന്നു നിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ, ഈ അമയുടെ വിഭാഗി ജനിപ്പിക്കുന്ന സപ്പനങ്ങൾ നമ്മളും പലപ്പോഴും കാണുന്ന സപ്പനങ്ങളായി അനുഭവപ്പെടുന്നു. മുതൽ മുതലിയുടെ നാടൻ ചൊല്ലുകൾക്കാണ് സംഖ്യാതീലങ്ങളുടെ രണ്ടുപാരപര്യങ്ങൾക്കു കുറുകെ സമർമ്മമായി പാലം പണിയാൻ രാജലക്ഷ്മിക്കു കഴിയുന്നുണ്ട്. അതോടൊപ്പം, മുതൽ മുതലിയുടെ പഴംപുരാണം കുടുതൽ അർമ്മഗരിമയോടെ കമയുടെ ഒടുക്കം സത്യമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. കമയിലെ കുട്ടിയുടെ അപ്പുനും മരിച്ചുപെട്ട മനസ്സിലാക്കുമോൾ, മുതൽ മുതലിയുടെ പഴംചൊല്ല് അന്തരീക്ഷസ്യംക്കു തകുന്ന കേവലമായ ഏച്ചുകെട്ടുലപ്പാതാവുകയും അത് കമയുടെ ആത്മാ വിനോട് ലയിച്ചുചേരുകയും ചെയ്യുന്നു.

കുട്ടികളുടെ കമപരിധാനാണ് കമാകാരിക്ക് ഏററയിഷ്ടം. അപ്പോൾ ഭാശ ഏറ്റവും കുടുതൽ തിളങ്ങുന്നതും. കുട്ടിത്തതിൽന്നെ ആത്മാ വുക്കണ്ണത്തുന്ന കാച്ച രാജലക്ഷ്മിക്കു ലഭിച്ച വരദാനം തന്നെ. ഈതരം ഒരു വിശ്വാസം ഉറപ്പിക്കാൻ പര്യാപ്തമായ പല കമകളും രാജലക്ഷ്മി എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. “അറിയാത്തവിമികൾ” എന്ന ആദ്യസമാഹാരം തന്നെ

ഉദാഹരണം. “പുലർന്നിരുള്ളവോളം” എന്ന ഈ സമാഹാരത്തിൽനിന്ന് തൊട്ടുകാണിക്കാനുള്ളത് “ചുണ്ടലി” എന്ന കമയാണ്.

“മുൻവരിയിലെ പല്ലുപോയ വിടവിലുടെ ലഭിച്ചിരിഞ്ഞുന ചിരി” എന്ന ഒറ്റപ്രയോഗം മതി മുകളിലെ പ്രസ്താവനയ്ക്കു സാക്ഷ്യം. കുണ്ടിൽ വിന ചുണ്ടലിയുടെ കമ ഇംഗ്ലീഷിൽ കാണാപ്പാം പറിച്ച് ദ്രോജിൽ കയറിയതാണ് അപ്പു. ഡംഗിയായി അത് പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയതുമാണ്. അപ്പോഴാണ് ക്യാമറാമാൻ മുമ്പിൽ വന്നുനിന്ന് അവരെ ഫോട്ടോ എടു കാൻ തുടങ്ങിയത്. “എളാഷ് കണ്ട് അപ്പു ക്യാമറനോക്കി മനോഹര മായി പുണ്ണിച്ചു. പിന്നെ വീണ്ടും മെമക്കിലേയ്ക്കു തിരിയവേ പറഞ്ഞു നിർത്തിയേട്ടത് കമ വഴുതുന്നതവന്നില്ല” ലോകതുള്ള പേടിയ തെയും അവരെ കുണ്ടിക്കുള്ളുകളിൽ അമ്മയോടൊപ്പം നമുക്കും കാണാൻ കഴിയും. ചുണ്ടലി കുണ്ടിൽത്തന്നെ കിടക്കുകയാണ്. ആരോ ക്കൈയോ കഴിയാക്കിച്ചിരിച്ചു. “ഡിയർ ഫ്രെഞ്ച്‌സ്, വിസ്റ്റഡം ഷോസ് എ വേ ഓട്ട്” എന്ന് കമയുടെ അവസാനം പറഞ്ഞാപ്പിച്ചപ്പോഴും എല്ലാ കുഴിയിൽത്തന്നെ. പറയാതെ ബാക്കിയായ ആ കമയുടെ കഷണം അപ്പു വിരെ മനസ്സിൽ ഭഹിക്കാതെ കിടക്കുകയാണ്. വീടിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചുപോരുന്നോൾ ഓട്ടോറിക്ഷയിലിരുന്നാണ് അവൻ കമ മുഴുവനായി ഓർമ്മ വന്നത്. അവന്ത് സ്വഹൃദാരനുമാത്രം കഴിയുന്ന വിധത്തിൽ അവൻ പൊട്ടിക്കു രണ്ടു” എന്ന് കമ തുടരുന്നു. ഇടയ്ക്കുവെച്ച് മറന്നുപോയ ആ കമ മുഴുമിപ്പിക്കാൻ ആരാൻ അപ്പുവിന് ഒരവസരം കൊടുക്കുക? ഒരിക്കൽകൂടി, ഒറ്റത്തവണകൂടി ഏതുചെവിയാണ് അവനുമുമ്പിൽ സ്വന്നേഹ തേണാടെ, അലിവോടെ തുറന്നിരിക്കുക? അവന്ത് അറിയാമായിരുന്നു പെട്ടുന്ന് ഓർക്കാതിരുന്നതാണ്. സാരമില്ല. ഇതാ ഇപ്പോൾ ശരിക്കുപറഞ്ഞാലോ എന്ന് ആരാൻ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുക? സാന്തതിപ്പിക്കുക? ജീവിതത്തിന്റെ തിരക്കുകൾക്കും, ധൂതിപിടിച്ച് തീരുമാനങ്ങൾക്കും, കണ്ണംവികുന്ന എളാഷ് ലെല്ലറുകൾക്കും മുമ്പിൽ പാതക്കുവെച്ച് മറന്നവരികൾ ഒരിക്കൽകൂടി ആദ്യം തൊട്ടേ ശരിയാക്കിപ്പുറയാനുള്ള വിങ്ഗലുംകൊണ്ട് ഓട്ടോറിക്ഷയിലോ കാറിലോ ബല്ലിലോ കുതിച്ചുടക്കയാണ് അപ്പുവിനെപ്പോലെ നമ്മളും. യാത്രമുന്നോട്ടല്ല, പിന്നോട് - ഭൂതകാലത്തിലേയ്ക്ക്, തെറ്റുപറ്റിയ, മറന്ന, വഴിതെറ്റിയ, വരിതെറ്റിയ, അരങ്ങിലേയ്ക്കു തന്നെ.

“വീണുരങ്ങുമുന്നേ” എന്ന കമയിൽ “കുല്യക്കിയ കുപ്പിയിലെ ബിയർപോലെ പാനംചെയ്യാനാവാതെ മഴിലേയ്ക്കു തെറിച്ചുപോകുന്ന” ട്രീസ് എന്ന കന്യാസ്ത്രീയുടെ മോഹങ്ങൾ അപ്പു മറന്നുപോയ കമ യുടെ കുടുതൽ പ്രായം ചെന്ന ഒരു പ്രതിരുപമാണ്. അപ്പുവിനെപ്പോലെ പൊട്ടിക്കരയാൻ ട്രീസയ്ക്ക് കഴിയാത്തത്, അവൾ അഞ്ചുവയല്ലുകാരി അല്ലാതെത്തുകൊണ്ടുതന്നെ.

“ശിക്ഷ” എന്ന കമയിലെ ചക്കപ്പനും അപ്പുവിരെ കുടത്തിൽ തന്നെ പെടുന്നുണ്ട്. “ആരക്കിലും ഇതൊന്ന് വാങ്ങണം...” എന്ന് കരഞ്ഞു

കൊണ്ട് മുഖിഞ്ഞനോട് നിടപ്പിടിച്ച ചക്കപ്പൻ ആരെകിലും ഈ കമ എയാൻ കേൾക്കണം... എന്ന് പറയാതെ പറയുന്ന അപ്പുവിൻ്റെ ദയനിയ മായ കല്ലുകളെത്തന്നെന്നയാണ് ഓർമിപ്പിക്കുന്നത്. വീടിൽത്തിരക്കാതെ കട തിരെൻ്റെ, പറഞ്ഞുതിരക്കാതെകമയുടെ ധർമ്മസങ്കണ്ഠളിൽപ്പെട്ട് മനോ നിലത്തെറുന്ന ചക്കപ്പൻ വെച്ചുനീട്ടുന്ന മുഖിഞ്ഞ നോട്ട് വാങ്ങി അവനെ എയാനാശസിപ്പിക്കാൻ ആരുമില്ല. അവൻ്റെ ഭാര്യയും മകളും പോലും....

സ്വപ്നവും യാമാർമ്മവും കുടിക്കുഴണ്ട് വഴുക്കുന്ന ഒരു കുഴലി ലുടെയാണ് “കളഞ്ഞൾ” എന്ന കമയിലെ അമ ഒഴുകുന്നത്.

“രാധ വന്ന് ല്ലോ...അപ്പേ?” എന്ന് തിര കുന്ന അതെ ശ്രാസ ത്തിൽത്തന്നെന “രാധയോ? എവിടത്തെ?” എന്ന് അനുപ്പട്ടാനും അമയ്ക്കു കഴിയുന്നത് ഈ വഴുക്കുലിൻ്റെ വിഭ്രാന്തികാരണം തന്നെ. മോതുകമായ ഈ അവസ്ഥയിലും അമയ്ക്ക് ചില സിദ്ധികളുണ്ട്. യുക്തികൊണ്ട് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാതെ സിദ്ധികൾ.

“ഈങ്ങൾ വരു... ദാ അപ്പേടനാണ് വിജിക്കുന്നത്” എന്നു പറഞ്ഞ പ്രോശൻ ഭാര്യയുടെ തൊണ്ടയിൽ മുള്ളുപോലെ തടഞ്ഞ രേഞ്ഞൽ തിരിച്ച റിണ്ട് അയാൾ ഫോൺ കാതോടു ചേർക്കാതെ ക്രാധിലിപ്പേയ്ക്ക് വെച്ചു കളഞ്ഞു. ഓപ്പോൾക്ക് എന്നാണ് പറ്റിയതെന്ന് കമയിൽ രാജലക്ഷ്മി പറയുന്നില്ല. പക്ഷേ, അക്കത്തമുറിയിൽ സ്വഭാവം നഘ്പേപ്പട്ട അമ പെട്ടെന് പൊട്ടിക്കു രയാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കും, ഓപ്പോൾക്ക് എന്നാണ് സംഭവിച്ചത് എന്ന്. കാര്യക്കാരണംവസ്യം പറഞ്ഞു റപ്പിക്കാതെ ഇങ്ങനെ ചിലത് ശ്രദ്ധിക്കാനും, ചിലതൊക്കെയോർത്തൽ നില വിജിക്കാനും ഉള്ള അതിന്റെയേ അംഗാം അപ്പുക്കിൽ മുന്നാം തുക്കാള്ള് മനോനില തെറ്റിയ അമയ്ക്കുണ്ട്. ഈ മുന്നാം തുക്കാള്ള് എഴുത്തുകാരുടെയും സിദ്ധിയാണ്. അനുഗ്രഹമായാലും ശാപമായാലും.

ഭ്രാന്തിനക്കുറിക്കുന്ന വിരലിൽ തൊട്ടുനിൽക്കുകയാണ് “പുലർന്നി രൂളുവോളും” എന്ന കമയിലെ അപ്പ്. ഈ കമയുടെ പേരുതന്നെ സമാ ഹാരത്തിനും നല്കിയിരിക്കുന്നു എന്നത് എഴുത്തിരെൻ്റെ ദിശനിർണ്ണയിക്കാനുള്ള ചുണ്ടുപലകകുടിയാകുന്നുണ്ട്. ചിന്തകൾ കാടുകയറ്റുമ്പോൾ, കാടുതന്നെന്നയാണ് നല്പത് എന്ന് അപ്പുവിനുതോന്നുന്നു. കാട്ടിൽ പക്ഷിയായിരുന്നാൽ അമ്മുവോപ്പാജോടാതെ കുട്ടുകുടാം. അപ്പോൾ തന്റെ കുർത്ത കൊക്കിൽ അമ്മുവോപ്പാജോഡാം കൊക്കുരുളിയാൽ, ഇവർ നിരെൻ്റെ അടുത്ത ബന്ധു-സഹോദരി- എന്ന് പക്ഷികൾ കലംവുകയുണ്ടാവില്ല. ഏതിക്കമുഖിയിൽത്തിരിസ്നേഹം എന്ന് അമ്മിണിക്കുട്ടി കല്ലാൽ കിണുങ്ങിവന്നാലും അപ്പു കണ്ണഭാവം നടക്കുകയില്ല. വയറിലെ അരണ്ട തുവലുകൾ കാണിക്കാനൊന്നുമില്ലെന്ന നാട്യത്തിൽ എത്തെത്തന്നെ ചിറകുവിടൻത്തിയാലും താൻ നോക്കുകയില്ല. ശല്യം ചെയ്താൽ അവശേഷ കൊതിനിലവത്തിൽ താനും അമ്മുവോപ്പാളും ചൗനമരത്തിരെൻ്റെ ഉയരെ ഉയരെയുള്ള സുഗന്ധ തതിലേയ്ക്ക് പാടിപ്പുന്നുകയറും. അതെ, കാട്ടിലെ ജീവിതം ഒരു പെക്കിളിക്കമപോലെ സുന്ദരമായിരിക്കും, എന്ന് അപ്പു

കവതക്കമുടി

സപ്പനം കാണുമ്പോൾ ഈ കമയിലെ രണ്ടുതലങ്ങൾ തെളിഞ്ഞു കാണാം. എൻ അപ്പുവിന്റെ മനസ്സിലെ കാടാൻ. അവിടെ യാതൊരു നിയ ഗ്രന്ഥാങ്ങളുമില്ലാതെ ചേക്കേറാകുന്ന ചന്ദനമരത്തിന്റെ ഉയർന്ന കൊമ്പും അമുഖവോപ്പുജുമുണ്ട്. ഇഷ്ടമില്ലാത്ത അമ്മിണിക്കുട്ടിയെ കൊത്തിനില തിട്ടാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട് രണ്ടാമതെത്തലോകം അമ്മിണിക്കുട്ടിയുടെ ലോകമാണ്. അപ്പു എന്ന ഭർത്താവും അമ്മിണിക്കുട്ടി എന്ന ഭാര്യയും ഭാര്യയുടെ അമധ്യം കുടുംബവാംഗങ്ങളും, നിയമങ്ങളും വിലക്കുകളും അവകാശങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും തോട്ടിയും ചങ്ങലയും എല്ലാമുള്ള ലോകം. അപ്പു കാട്ടിലാൻ, സപ്പനതിലാൻ സദാ കഴിയുന്നത്. ഇടയ്ക്ക് അമ്മിണിക്കുട്ടിയുടെ ലോകത്തുനിന്ന് തെറിക്കുന്ന ചീളുകളേറ്റ് മുൻപേടുക യാണവൻ. അമ്മിണിക്കുട്ടിയാകട്ടെ, സ്ഥിരമ്പുഡിയുടേയും സാമുഹ്യനിയമങ്ങളുടേയും ലോകത്ത് അച്ചടക്കതോടെ കഴിയാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ, മനോനിലതെറ്റിയ അപ്പുവിന്റെ ലോകത്തുനിന്ന് അവർക്കെതിരെ ചീളുകൾ തെറിച്ചുകൊണ്ടയിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഇരുവരും മുൻപേടുകയും, ചോരയാലിച്ചുനിൽക്കുകയുമാണ് “പുലർന്നിരുള്ള വോളം”.

“ഒടുക്കം മേശപ്പുറത്തുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ തട്ടിമരിക്കുകയോ മറ്റോ ചെയ്തുവേണം അവരെ ഒന്നാഴിവാക്കാൻ”

“മേശപ്പുറത്തിരിക്കുന്ന പഴച്ചാർ തട്ടിമരിക്കാതിരിക്കാൻ ഞാൻ ആവുന്നതും ശ്രമിച്ചതാണ്”. എന്നാക്കെയാണ് അപ്പുവിന്റെ നൃായീകരണം.

“ഇപ്പോൾ കാട്ടിലെ മരച്ചില്ലയിലിരുന്ന് ഞാൻ അമുഖവോപ്പുബോള്ളതെന്നാക്കുന്ന കൊത്തിവിഴ്ത്തുന്നത്. താഴെ അമ്മിണിക്കുട്ടിയുടെ അടുത്തുതന്നെ വിണ്ണുകിടന്ന് അവർ കരയുന്നു” എന്നാകുമ്പോഴേയും അപ്പുവിന്റെ മനോവിഭ്രാന്തി പുഠനമാകുന്നു. ഏതാണ് ശരിയായലോകം? തന്റെ സപ്പനതിലെ കാടോ, അതോ അമ്മിണിക്കുട്ടി ചുണ്ടിക്കാണിച്ചു തരുന്ന നാടോ? എന്ന സംശയം പോലും അപ്പുവിന് ഇല്ലാതാകുന്നു.

“കാൽക്കണാലവൻ മുന്നോട്ടാണ്ണു.

പൊട്ടുനുകാലിൽ കുച്ചുചങ്ങല

അല്ല, കുടിലം വല്ലിജാലം.

വാനരം മരിയുനോ തൻ

പുറതേതൻ?

പുതതകാനനവിചപങ്ങൾ

പേടിപ്പുണ്ണാടിട്ടുനോ?

കരയുന്നുവോ തൻ കാൽച്ചുവട്ടിൽ ചെടികൾ?

താനുരിയും കൊപ്പത്തുനി-

നോബിക്കുനുവോ രക്തം

മുംകുട്ടി പതയുന്ന ശത്രുകുംഭത്തിൽപ്പിനെ

തൻകൊലച്ചിതി

കടയോളവും കടത്തിയോ?

അറിവിലോരുപക്ഷ

ഗോപുരപുരോഭവിൽ
നിന്ത്യം മുറിക്കൽക്കൾ
പറയും പരമാർധമാം”

എന്ന്, വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ സഹ്യത്രേ മകനെപ്പോലെ മനസ്സു കൊണ്ട് കാട്ടിലും വപുസ്സുകൊണ്ട് നാട്ടിലും ഒരേസമയം കഴിയുകയാണ് ‘പുലർന്നിരുള്ളവോള്’ എന്ന കമയിലെ അപ്പുവും. അതുകൊണ്ട്, സപ്പന ലോകത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം ആശോഷാഷിക്കുവോൾ സമുഹം കാലിൽത്ത ഒച്ച കുച്ചുചങ്ങല പൊട്ടിപ്പോവുകയും, അമ്മിണിക്കുട്ടിയും അമ്മുവോ പ്പോളും കൊസിൽത്തറഞ്ഞ് ചോരവാർന്നു പിടയുകയും ചെയ്യുന്നു. പുസ്തകങ്ങളും ശ്രാസ്യം ചിതറിത്തറിപ്പിച്ച്, തന്റെ പുറത്ത് ഏറ്റിവെച്ച തിടമ്പം ആലവട്ടവും വെൺപാമരവുമടക്കം എല്ലാ ആലഭാരങ്ങളും ഭ്രാതര മായാരു മദ്ധ്യാടിൽ വലിച്ചുറിഞ്ഞ് അവൻ കാട്ടിലേക്കുതന്നെന്ന തിരികെ പ്പോകുന്നു.

എല്ലാ എഴുത്തുകാരും ഒരുത്തരത്തിലല്ലകിൽ മറ്റാരുതരത്തിൽ ഈ ഹരട്ടവ്യക്തിതാം അനുഭവിക്കുന്നവരാണ്. കുഴിയിൽ വീണാ ആനയെ മരുക്കിപ്പോടുകൂടുക എന്നതും, മദ്ധ്യാടുകണ്ണാൽ കുച്ചുചങ്ങലയിട്ട് പുട്ടുക എന്നതും ആനയുടെ ആവശ്യമല്ല, സമുച്ചതിന്റെ ആവശ്യമാണ്. പക്ഷെ, ഇന്നാണാത്ത ആനയെ കാട്ടിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവിട്ടുകയല്ല, വെടിവെച്ചുകൊണ്ടുകയാണ് സാമുച്ചയനിൽ. ആനയും സമുഹവും പരസ്പരം യേ പ്പെടുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഈതു സംഭവിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട്, വെടിയേ ദുമരിക്കാൻ തയ്യാറില്ലാത്ത ആനയും എഴുത്തുകാരും ചെയ്യുന്നത് ഒരേ സമയം സമുച്ചതിന്റെ ചങ്ങലയിൽ നിന്നുകൊടുക്കുകയും, സപ്പനലോകത്തുവെച്ച് എല്ലാ ചങ്ങലകളും പൊട്ടിച്ചുകളഞ്ഞ് കാട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചുപോവുകയുമാണ്. തമാർമ്മ ജീവിതത്തിൽ ഓരിക്കൽപ്പോലും ശ്രാസ്യം പുസ്തകങ്ങളും തട്ടിത്തറിപ്പിക്കാത്ത, അമ്മിണിക്കുട്ടിയെ കൊത്തി നിലത്തിടാത്ത, അമ്മുവോപ്പോളോടൊന്ന് ചടനമരത്തിന്റെ സുഗന്ധത്തിലേയ്ക്ക് പറിന്നുയരാത്ത ‘അപ്പ്’മാരും എഴുത്തുമുറിയിൽ കയറി വാതിലാടച്ച്, എല്ലാ പള്ളക്കുവ്യവഹാരങ്ങളും എറിന്നതുടച്ച് ഭ്രാന്തരായി മാറുന്നു. കാലം ചുണ്ടിക്കാട്ടുന്ന രണ്ടുവിരലുകളിൽ ഒന്നുതോട് ആത്മഹത്യയോ ഭ്രാന്താരാ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനുപകരം ഓരോ അവസരത്തിലും കാലനെ കളിയാക്കി എഴുത്തുതുടരുന്നു. ‘ഈ കത്തിനു മറുപടിവേണ്ടാ’ എന്ന ശുതി ആത്മഹത്യചെയ്യുകയോ, കുതിച്ചുവരുന്ന തീവണിക്കത്തിരെ വജ്രാസനത്തിലിരുന്ന് ചിതറിത്തറിക്കുകയോ, ഒരു സാരിയിൽ സന്നേഹമസ്യം നാമായി കെട്ടിത്തുണ്ടുകയോ ചെയ്യാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഒരു സ്ഥാക്ക് ചെക്ക് പോലെ ഓരോ മനുഷ്യനും ഒപ്പിട്ട് കയ്യിൽ സുക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. ഓരിക്കൽപ്പോലും ഈ ചെക്ക് മാറാതിരിക്കാനുള്ള പിശുക്കാണ് നമ്മുടെ നുറുക്കുടം വ്യവഹാരങ്ങളുടെ തിരക്കിൽ അക്കപ്പെട്ട ജീവിതം. അതിനു കണ്ണം തുന്നു പല ഉപാധികളിൽ ഓന്ന് എഴുത്തും. ഉപോത്സ്വനങ്ങൾ പലതും ഉണ്ടാകാം എങ്കിൽക്കുടി.

വ്യത്തവികാരം

അച്യുതൻ മാഡ്

വ്യത്തവിചാരവും പ്രതികരണവും (ലക്കം-7) വായിച്ചപ്പോൾ പണ്ട് കൂസുമുറിയിൽ പ്രയോഗിക്കാറുള്ള ചില നേരം പോകുകൾ ഓർമ്മവന്നു.

എൻ്റെ വ്യത്തബോധനശലി അതാണ്: കൂസിൽ ചെന്നാൽ കുട്ടികളുടെ ദൈഹിക പേരു ചോദിക്കും. അവയിൽ ചിലതു ക്രമീകരിച്ച് ബോർഡിൽ എഴുതും.

“യർമപാലൻ രാജലക്ഷ്മി കൊച്ചുവർക്കി ശക്രരെപ്പു
രാമകൃഷ്ണൻ ജോർജ്ജുകുട്ടി ബകർ കല്യാണി”

പിന്നെ കുട്ടികളെക്കാണ്ട് അതു വായിപ്പിക്കും. രണ്ടുമുന്നുപേര് വായിച്ചു കഴിയുന്നോഴുക്ക് അതോരു താളത്തിലാവും. പിന്നെയൊരു കോറസ്സാണ്—

‘യർമപാലൻ രാജലക്ഷ്മി..... തിരെത്ത തക തെര തെര തോം
കൊച്ചുവർക്കി ശക്രരെപ്പു..... തിരതിതതാരാ തിരതിരെത്ത
രാമകൃഷ്ണൻ ജോർജ്ജുകുട്ടി ബകർ കല്യാണി...
ഓ... തിരതിതതാരാ തിരതിരെത്ത, തിരെത്ത തിരെത്ത
തക തക തെര തോം...

കൂസ് ഉണ്ടും. ഒപ്പം താളബോധവും തങ്ങളുടെ പേരുകൾ പാടി കേരിക്കുന്നോഴുണ്ടാകുന്ന ഉൾപ്പെടുത്തുകളും വേരെ. പിന്നെ പേരുകൾമാറ്റും താളം മാറ്റും.

എ പേരെന്നയും കുടാതെ പിറ്റേന് ചിലരകിലും താളമാപ്പിച്ച് എത്താനും വരികൾ എഴുതിക്കൊണ്ടുവരും.

അടുത്തദിവസത്തെ പരിപാടി വേരെയാണ്.

“കാളകിടക്കും കയറോടും” - ഇതെന്നാണ്?

“കടക്കമ്”

ഉത്തരം? മത്തങ്ങയും വള്ളിയും

“കടലിൽ താണുപെഡൻ കിണ്ണും” - ഈതോ?

“കടക്കമതനെ. ഉത്തരം സുരൂശ്“

‘കുപ്പച്ചിരതെഴുത്താലും

കപ്പപ്പാമരമാവില്ല’ എന്നാണ്?

“പഴങ്ങവാല്ലു”

‘നെയ്യുണിഷേകം സ്വാമിക്ക്
കേരളിവിടയും മേലേക്ക് - ?

“ശരണംവിളി”

“എന്നുംമെക്കിൽ എന്നുംഇക്കാ
പിനെന്തതർക്കം പറയണാ
തൊന്നുറല്ലോ നുറല്ലോ
ലക്ഷം ലക്ഷം പിനാലെ”

“മുദ്രാവാക്യം”

“അറബിക്കടലോരു മനവാളൻ
കരയോ നല്ലാരു മനവാടി”
“സിനിമാപ്രാട്ട്”

‘രഹ്യപതി രാഹവ രാജാരാം
പതിതപാവന സീതാരാം’

“ഭജന”

“ഓൺതപ്പാ കുടവയരാ
നാളൈപ്പിരെ തിരുവോണം”
“നാടൻപാട്ട്”

‘കാക്കേ കാക്കേ കുടെവിഡ
കുട്ടിനകത്തോരു കുഞ്ഞുണ്ണോ’

“ശിശുഗാനം”

“റീകിൾ റീകിൾ ലിറ്റിൽ റൂഡർ¹
ഹൗ ഐ വണ്ടർ വാട്ട് യു ആർ”
“നാട്ടം ഗാനം”

ഈനി ഇവയെല്ലാം ഈ നാട്ടം ഗാനത്തിന്റെ മട്ടിൽ ചൊല്ലിനോക്കു.
താളത്തിന്റെ ഉടുപ്പ് എല്ലാത്തിനും പാകാം

കൂസിൽ മദ്ദാരു സംഘഗാനം ഉയരും. പിനെ അതു ഭജനയായും
ശരണംവിളിയായും മുദ്രാവാക്യമായും മുഴങ്ങും.

ജീവിതത്തിന്റെ വിവിധ രംഗങ്ങളിൽ നിന്നു പെറുക്കി എടുത്ത ഈ ഉറര
ടിക്കൾക്കെല്ലാം ഓരേതാളം! നാനാവിധമായി കിടക്കുന്ന താളത്തെ ഏക
ത്രത്തിലെത്തിക്കുന്നോഴ്വരെ രസം കുട്ടികൾ നുണയും.

വൃത്തത്തിന്റെ അടുത്തകൂസിൽ പുക്കളം ഉണ്ടാക്കലാണ്.

“പിച്ചുകം ചേമന്തി കുസൗം കുവളം
ചെവകം ചിറ്റാട പാച്ചോറി മാതളം”

ബോർഡിൽ എഴുതും.

‘കല്ലിം മരങ്ങളും തല്ലിത്തകർത്തുകൊ-

ണ്ടുല്ലാസമോടങ്ങു ചെല്ലുനന്നേരത്’ എന്ന് കാകളിയുടെ ശിതകൾ മട്ടോ

‘കല്ലാനമുള്ളിയെക്കാണുമാറാക്കാം

കാരോളിവർണ്ണനെക്കാണുമാറാക്കാം’

എന്ന് അർധകാകളി മട്ടോ രണ്ടുവരി ചൊല്ലിം. വീണ്ടും പുക്കളെ തനിലെ വരികൾ ചൊല്ലിം. ആ മട്ടിൽ രണ്ടുവരി കുട്ടികളോടു ചൊല്ലാൻ പറയും.

തുടർന്ന് ബോർഡിൽ കിടക്കുന്ന പുക്കളിൽ ചിലതു മാറുകയും പകരം ചിലതു വയ്ക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ രിതിക്കും പുതുമവരും. കുട്ടികൾ അതതു രിതിയിലുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് ചൊല്ലിം നോക്കു-

പിച്ചകം ചേമനി കുമ്പളം കുവളം

ചെമ്പകം ചിറ്റാട പാച്ചോറ്റിപ്പ് (മൺജരി)

മുല്ല-ചേമനി കുമ്പളം കുവളം

നെല്ലി-ചിറ്റാട പാച്ചോറ്റി മാതളം (പാന)

പിച്ചകം ചേമനി കുമ്പളം മുല്ല-

ചെമ്പകം ചിറ്റാട പാച്ചോറ്റി ചെത്തി (ദുതകാകളി)

പിച്ചകം ചേമനി കുമ്പളപ്പ്

ചെമ്പകം ചിറ്റാട പാച്ചോറ്റിപ്പ് (വടക്കൻപാട്)

പിച്ചകം ചേമനി കുമ്പളം കുവളം

ചെമ്പകം ചിറ്റാടമുല്ല (മാരകാകളി)

കാകളിയുടെ ഗണം കഴിഞ്ഞാൽ തരംഗിണിയും അതിന്റെ ഉള്ള വൃത്തങ്ങളും എടുത്താവും പുക്കളനിർമ്മാണം. പിന്നെ പുക്കളുടെ പേരു കൾ ശേഖരിക്കലായി.

ഒത്തിരിപുക്കളുണ്ട് കുട്ടികളുടെ കുടയിൽ! ഞാൻ ചില ഇംഗ്ലീഷ് ചൊല്ലിം. കുട്ടികൾ ആ താഴത്തിൽ പുക്കൾ നിരത്തി ചൊല്ലിം അങ്ങനെ താഴപ്പുകൾക്കുകും!

വ്യത്തത്തിന് എത്രതേരാളം കവിതയുടെ ഭാവത്തിലേക്ക് എത്താൻ കഴിയുമെന്ന പരീക്ഷണവും സ്കാസുമുറിയിലെ ‘ലബോറട്ടറി’യിൽത്തന്നെ.

“നില്ലുനില്ലരക്ഷണമെന്നോടുയുള്ള ചെയ്യവാൻ

വില്ലികൾ നിന്നേറ്റം വല്ലഭമുണ്ടല്ലോക്കൾ” (കേക)

നമുക്ക് ഈ ഇംഗ്ലീഷ് ആശയം ചോർന്നുപോകാതെ മറ്റുചില രീതികളിലാക്കി നോക്കാം. ഭൂഗൂരാമൻ്റെ കോധനയിനു മാറുകുടുന്നോ കുറയുന്നോ എന്നു കാണാം.

നില്ലാരകഷണം യുദ്ധത്തിനേന്നോടു
വില്ലിൽനി വല്ലഭേനൗ കേൾപ്പുണ്ടുണ്ടാൻ (കാകളി)
നില്ലാരകഷണം യുദ്ധത്തിനേന്നോടു
വില്ലിൽനി വല്ലഭേനൗകേൾപ്പു (മഞ്ചരി)
ചെറുതുമ മ പൊരുതുവതിനുനില്ലുനില്ലനികേ
വില്ലിൽ നി വല്ലഭേനൗ കേൾപ്പുണ്ടുണ്ടാൻ (കളകാണി)
നില്ലുനില്ലാരകഷണമെന്നാടുപോർ ചെയ്യവതിനാൽ
വില്ലികൽ നിനക്കുപാരം വല്ലഭേദമല്ലോ! (നതോന്തര)

ഈ ആശയം ‘കല്യാണി കളവാണി’യും താരാട്ടും, കുറത്തിയും,
ഉള്ള കാകളിയും മറ്റും മറ്റുമായി പലതാളത്തിൽ ഇനിയും വിഡർത്തും.
അപ്പോൾ

‘കനകച്ചിലക കിലുങ്ങിക്കിലുങ്ങി

കാഞ്ചനകാണികുലുങ്ങിക്കുലുങ്ങി’ എന്ന ഉള്ളടക്കി

കനകച്ചിലകകൾ തുടരെകിലുങ്ങിയും

കാഞ്ചനകാണിനന്നാൽ കുലുങ്ങിക്കുലുങ്ങിയും എന്നു മാറ്റിയാ
ലത്തെ വിരസത കുട്ടികൾ അനുഭവിച്ചരിയും.

പിന്നുന്ന ലഘു ഗുരു മാത്ര ലഘുപ്രായ ലഘുമയ ഗണങ്ങൾ
ഗണം വൃത്തം ചരംഗ്രൂ തുടങ്ങിയ മണ്ഡലങ്ങളിലേക്കു കടക്കുക. വിവിധ
കവികൾ വൃത്തസ്വരീകരണത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള ഒപ്പിത്യവും സോദാ
ഹരണം ചർച്ചപെയ്യും.

ഇതേയുമായാൽ, ചുരുങ്ങിയ പക്ഷം ഒരു പദ്യാചൊല്ലിക്കേട്ടാൽ അത്
ഉന്ന വൃത്തമെന്നു പറയാനുള്ള ശേഷിയെങ്കിലും കുട്ടികൾക്ക് കൈവരും.
അങ്ങനെ ഒരു താളസാസ്കാരം ലഭിച്ചു കഴിയുന്നോൾ, ഗദ്യത്തിന്റെ
താളവും അവർ സ്വായത്തമാക്കുന്നു.

തിരുത്ത്

‘കേരളബോഹമണരും പുർവ്വനിവാസി സിഖാന്തവും’ എന്ന ഏഴ്‌ൾ
ലേവന്തതിന്റെ ശിർഷകം, പുറംചടയിൽ എടുത്തുചേർത്തപ്പോൾ,
“കേരള ബോഹമണരും പുനർനിവാസസിഖാന്തവും” എന്നായിട്ടുണ്ട്.
അതുകൊണ്ട്, ‘പുർവ്വനിവാസിസിഖാന്തവും’ എന്നുവായിക്കേണ്ടതാണ്.
അതുപോലെ, ലേവന്തതിൽ (പേജ് 19) “തുടർന്ന് തന്റെ രാജ്യവും...”
എന്നു തുടങ്ങുന്ന വാചകത്തിൽ, “എല്ലാ പുലയ അടിമകളയും
ബോഹമണരാക്കി” എന്നത് “എല്ലാ പുലയരേയും ബോഹമണരുടെ
അടിമകളാക്കി” എന്നു തിരുത്തിവായിക്കേണ്ടതാണ്.

ജയപ്രകാശ് മണ്ണേ

കെട്ടാമുദ്ദീ കവനങ്ങളിലൂടെ

കലേഗ്രർ

പരമ്പരാഗതമെന്നും ആധുനികമെന്നും രണ്ടു കൈവഴിയിൽത്തിരിഞ്ഞാണെല്ലാ നമ്മുടെ കവിത ഒഴുകുന്നത്. പുതുമയിലേക്കുള്ള ചായ്വ് അറുപത്രുകളിൽ മിസ്റ്റിക്കെന്നാണറിയപ്പെട്ടതെങ്കിൽ പിന്നൊരു രൂപവും ഭാവവും മാറി ആധുനികതയും അത്യന്താധുനികതയും ഉത്തരാധുനികതയുമായി പല രീതികൾ വന്നു. പരമ്പരാഗതശലിയിലും പതുക്കൈയുള്ള പരിവർത്തനങ്ങൾകാണാം, ഇതെല്ലാത്തുകൊണ്ടുമാത്രം.

മാറ്റമാണ് ആധുനികതയുടെ മൂലമന്ത്രമെന്നു പറഞ്ഞാൽ തെറ്റാവില്ല. മാറ്റം അനിവാര്യമാണ്, സൗകര്യവും, എന്നാൽ സ്വാഭാവികമെന്നും കൂട്ടതിരിക്കുമെന്നും അതു രണ്ടുതരത്തിലുണ്ട്. സ്വാഭാവികം മിക്കവാറും രംഗത്തുള്ള ഭൂതിപക്ഷത്തെയും ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടായിരിക്കും, അതുകൊണ്ടുതന്നെ സുഗ്രഹവും. രണ്ടാമത്തെത്താക്കട്ടു അനുകരണ പ്രധാനമാകയാൽ ചെറിയ ചെറിയ തുരുത്തുകളിൽ മാത്രം ചേക്കേറിയതും നൃനപക്ഷത്തിനു മാത്രം ആസ്വാദവും. അത്യന്താധുനിക കവിത മലയാളമല്ല ഏന്നു വെവലോപ്പിള്ളി അതിന്റെ സ്വാഭാവിഗ്രഹണങ്ങൾ മുഴുവൻ ഒറ്റ വാചകത്തിലോതുക്കിയിട്ടുണ്ട്.

എത്രക്കിലും രീതിയെ ഇക്കം തതാനോ പുക്കം തതാനോ അണ്ണി ഇതുയും പറഞ്ഞത്. രണ്ടുരിതിയെയും തിരിച്ചറിയണമെന്നോ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളൂ. നന്ദകൾ രണ്ടിലുമുണ്ടെന്നാണ് നിഷ്പക്ഷമതികൾക്കുണ്ടാക്കുക. എത്രു എടക്കങ്ങളാണ് വായനക്കാരൻ്റെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കുന്നത് എന്നു നോക്കിയായിരിക്കും അവരുടെ വിലയിരുത്തൽ. ലേബൽ മാത്രം നോക്കി ഒരു വസ്തുവും വാങ്ങിക്കാൻ പറ്റാതെ പരിത്സ്ഥിതിയിലാണുനാമിന്ന്. പരസ്യങ്ങളുടെ മായാപ്രപഞ്ചത്തിൽ സ്വാനുഭവത്തിന്റെ നിശിത്തനിരീക്ഷണത്തെ നിയാമകമാക്കുകമാത്രമേ വഴിയുള്ളൂ.

കവനക്കുമുദ്ദീയുടെ ആരാം ലക്കണ്ണിലെ കവിതകളെ മുന്നിൽവെച്ചുകൊണ്ടാണിതെന്നും പറഞ്ഞത്. ഇവിടെ, കരിവും രാമചന്ദ്രൻ രണ്ടുകൈവഴികളുടേയും മല്ലുത്തിലുടെയാണ് സഖവരിക്കുന്നത്. ശ്രോകത്തിലും കവിതയെഴുതുന്ന ഇതു കവി പാരമ്പര്യവഴിക്കാണെന്നു തോന്തിക്കുമെങ്കിലും ഭാവപരമായി അതിൽ നിന്നുന്നില്ലെന്നു. നർമ്മമാണ് ഭാഗവത കമകളിൽ അദ്ദേഹം എടുത്തുപെരുമാറുന്നത്. വകതിരിവില്ലാത്ത മരുമകനോട് 'അമ്മാൻ' ഭാഗവതം വായിക്കാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. അലസമായി അതു വായിച്ചു മരുമകൻ താനും ഉള്ളിക്കുഷ്ഠനും തുല്യരാണെന്ന നിഗമനത്തിലെത്തിച്ചേർന്നു. പിന്നെച്ചുയേണ്ടതു കംസവയമാണെല്ലാം. അതും നടത്തി. കംസവയം പഴയ കമ. ഇന്നത്തെ മാതുപന്നും തന്റെ മരുമകനെ 'അഖ്യാത' ഭാഗവതം വായിക്കാനുപദേശിച്ചു അഭിന

വന്നായ അനന്തരവൻ പഴയ കമ അയവിറക്കി വേദിച്ചതിങ്ങനെ: കംസ വധം നടത്തിയപ്പോൾ കൃഷ്ണനു ഒപ്പതു വയസ്സായിരുന്നു. അവതിലും താൻ നിർവ്വികാരനായി നില്ക്കുയാണെല്ലാ.

തനിക്കെഴുത് എന്നു ഇരട്ടിക്കുന്നതാണ് സുവം. തനിത്തെ എന്നൊക്കെയാണെല്ലാ നാം പറയാറുള്ളത്. അതുപോലെ അഭിനവന്തിരവനെ നാണു ഭംഗി. ആഖ്യാത്മിക ബോധത്തിനുപകർക്കുന്ന ഏന അർമ്മ കല്പിച്ചെടുക്കേണ്ടിവരും ആഖ്യാതമഭാഗവതം ഏന പ്രയോഗത്തിന്.

എ.കെ.കുഷ്ണവാരിയരുടെ സാരമേയം പല പ്രകാരത്തിൽ വ്യാവ്യാമിക്കാവുന്ന കവിതയാണ്. സാമാന്യ വായനക്കാരൻ കരണ്ടതുനു അർമ്മമാവില്ല ഉയർന്ന വായനക്കാരൻ ദർശിക്കുക. കവി ഉദ്ഘേശിച്ചതു മുന്നാമ തിരാന്നാരെന്നുംവരാം. തനിക്കു മനസ്സിലാംവാത്തത് ആശയഗാംഭീരും കൊണ്ടാണെന്നു വിലയിരുത്തുന്ന ആരാധകരുമുണ്ട്. ഗുഹയിൽക്കിടന്നു റഞ്ജുന്ന നായയെ ഉള്ളംളസ്പർശം ഉണ്ടതുനു. വീണ്ടും വാൽപുട്ടി ചുരുഞ്ഞുകുട്ടിവോൾ ഒരമൺിക്കിലുകമം, ഒരു കാലോച്ച. പിടഞ്ഞ ആനേറ്റ് ഇരുളിനെക്കുറിനു കിരണ്ണാതെ എത്തിപ്പിടിക്കാൻ നായ ആശ്രയി, ഇടിമിനലായി കിരണം അകലുവോൾ നായയ്ക്കു കാത്തിരിപ്പുമാത്രം.

പി.എ.പളളിപ്പാടിക്കേരു സപ്താശ്രൂകൾ വി.സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കരപ്പറ്റിയുള്ള ഏഴുഡ്രൂക്കങ്ങളാണ്. കവിതയേക്കാൾ വിവരങ്ങാമക്കരയും വൃത്തവുമാണതിൽ സുക്ഷ്മിച്ചിരിക്കുന്നത്. ചെമ്പലഘോരീയെന്നല്ല സ്ഥലപ്പേര്? വൃത്തമൊപ്പിക്കാൻ 'ശ്രേരി'യാക്കിയതാവാം. ചെമ്പക ശ്രേരിരാജാ എനവസാനിക്കുന്ന ഒരു ഘ്രോകമുണ്ടെല്ലാ. വൃത്തത്തിൽ ശ്രേഖിക്കുന്നവർ അതുകേട്ട് എറ്റി ചുള്ളിക്കയാണുപതിവ്. ദേവിന്തവം മാലതി ദേവിസുക്ത ചിന്താമണിയിന്നുമതി വിവാഹം ഏന വരികളിൽ പണിക്കരുടെ കൃതികളെ ഉൾക്കൊള്ളിക്കാനാണ് ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. ചിന്താമണിയെന്ന കൃതിക്കു പേരുള്ളു. വൃത്തത്തിനുവേണ്ടി മണിയെന്നു ദിന്മാഹക്കിയതാണ്. ദേവിന്തവംപോലെ ദേവി സുക്തമാണ് ശരി. ഇവിടെ ദേവിയെ ഹസ്യമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ദേവി സുക്തവും ചിന്താമണിയും രണ്ടു കൃതികളാണെങ്കിൽ ചിന്താമണികൾ എന്നു വേണം സമസ്തപദത്തിൽ. സുക്തം എന്നു നിർത്താമായിരുന്നു, വൃത്തം പിശയ്ക്കാതെതന്നെ. ദേവിന്തവത്തിനുശേഷം ഒരു ദേവിസുക്തം കൂടി ലിറ്റിലുണ്ടോ? ഇരുപത്തിയാറാം വയസ്സിൽ വി.സി. ചരമം പ്രാപിച്ചതായി കവിപറയുന്നത് ശരിയല്ല. ശതാബ്ദിയോടനുബന്ധിച്ചു പുതുയ്ക്കു രാമചന്ദ്രൻ 1989 മാർച്ച് 1ന് മാത്യുഭൂമിവാരികയിൽ ഏഴുതിയ കവിതയിൽ ഒരു വസന്താദയത്തിന്റെ ഓർമ്മ - 24 വയസ്സുതികയുംമുമ്പ് നിരൂതനായെന്നു ഫുട്കന്നാട്ടിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. വി.സി.യുദ്ധ ജനനം 1-3-1889ലും ചരമം 12-10-1912ലുമാണെന്നു രേഖ.

നടന്നുപോകുന്ന ആർ. മനോജ് വർമ്മയുടെ വാക്കുകളിൽ പുതുമകാണാം. വഴിയിൽ ഇത്തിരിത്തണലുകൾ ഉറക്കംപിടിക്കുന്നു, സാദവി

ഷാദങ്ങൾ വാറ്റിയകാറിന്റെ മുളൽ, വെയിൽപ്പോളകൾ കൺപോള ത്തക്കും നൃത്തം വെയ്ക്കുന്നു, നടനിലക്കുന്നോൾ വെയിൽത്തിള മണ്ഠത രികളിൽ വധുനു എന്നൊക്കെ. നീലനിറത്തെ പലപാടു ആദ്യേഷിക്കുന്ന താണി കവിത. നിശ്ചൽ, നീലനിർമ്മടി, ഇരുൾനിലത്തരുനിര, ഗാഡ നീലനിശ്ചൽത്താത് ഗാഡത്തനിലജലപംക്തി, എന്നശ്യാമനീലമായവി അലോ. എല്ലാറിലും കാർവർണ്ണനെക്കാണുകയാണെന്നു കരുതണം. കാതിൽ ദുരന്നേരങ്ങൾ മായ്ക്കുന്ന മുരളിഗാനം ഉള്ളിരെയതുന്നതു കൊണ്ടാണല്ലോ.

നിശ്ചൽത്താത്തുകൾ എന്നു തുടങ്ങുന്ന വരിക്കപിന്നാലെ പാദാദി പ്പോരുത്തം പാലിക്കാതെ പംക്തി ദീർഘനിശാസം എന്നാരംഭിക്കുന്നവ രിയാൻ. കേക്കയിൽ ഇത് ആസാരസ്യമുണ്ടതും. വൃത്തത്തിലെഴുതു സോൾ അതിന്റെ നിയമങ്ങൾ പാലിക്കുക്കരുന്ന വേണമെന്ന എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ വാക്കുകൾ ഇവിടെ ഓർത്തുപോയി.

എ.ടി. ബേബിയുടെ നെഹർ ട്രോഫി പുന്നമടക്കായലിലെ വള്ളം കളിയ്ക്ക് നെഹർ സമ്മാനിച്ച ട്രോഫിയെക്കുറിച്ചുള്ള വാച്യ വിശദീകരണം തന്നെ. കവിതയെന്നതിനേക്കാൾ വിവരണാത്മകഗാനം എന്നാണിതു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്.

കുറച്ചുചെറുപ്പക്കാർ മലയാളത്തനിമയിൽ നിന്നുപോയതായി പലപ്പോഴും കാണാറുണ്ട്. അനുസ്വാരം കഴിഞ്ഞു വരുന്ന സ്വരം സംസിച്ചയാതെന്നിരത്തുക അതിലോന്നാണ്. നാടുകൾ തെടും ഓളംതിൽ എന്നതു തെടുമോളത്തിൽ എന്നാകലാണ് മലയാളശശലമി. മരം + അല്ല = മരമല്ല എന്നു കേരളപാണിനി. ഇവിടെ തെടുമോളത്തിൽ എന്നു വായിച്ചാൽ ഒരു മാത്രകുറയും. തെടുമോളത്തിൽ എന്നായാലേ വൃത്തമൊക്കു. ഓർമ്മപൂശയുടെ നട്ടോഡാഗത്തായമരപിയനാം ചാച്ചാജിയെന്നായാൽ ഒവകുതം ഒഴിവാകും. കരിനാഗങ്ങളിച്ചയും എന്നിടത്തുസംസിച്ചയ്ക്കിടുണ്ട്. അവിടേയും ഒരു മാത്രകുറിവാണ്. കരിനാഗങ്ങളുമിച്ചയും എന്നുചൊല്ലി നോക്കിയാൽ വൃത്താസമരിയാം. കളിയൊരുജരമാകു എന്നതിലെ 'ജ'കുടക്കശരമായി ഉച്ചരിച്ചാൽ അല്പപാ കല്ലുകടിതോന്നും. ജാരമായി എന്നേ അവിടെ പറ്റു. ഇത്തരം നിഷ്കർഷകളില്ലാത്ത ഭാഷകളുമായി ഇടപഴക്കുന്നോൾ, മലയാളത്തനിമയിൽ ശ്രദ്ധകുറയുന്നോൾ, സംഭവിക്കുന്നതാവാമിൽ. വയലിൽ, വലയിൽ, പള്ളിയിൽ എന്നാണു സ്വാഭാവികമെന്നിൽക്കെ പള്ളി എന്നതിനോടു ഇൽ ചേരുക്കാതെ വിട്ടിരിക്കുന്നു. പനി ബാധിച്ച പാണരുൾ പാട് ക്ഷീണിച്ചതാവുമെന്നല്ലെങ്കിലും നാം കരുതുക! ഇവിടെ അങ്ങനെയല്ല. വയലിൽപ്പാടും രാഗങ്ങൾ എന്നവർ തുണ്ണയില്ലാതെ നിലക്കുന്നു. മുഴുിയിലജ്ജിക്കരവിരുത് എന്നതിനു അർത്ഥം കല്പിക്കാൻ വിഷമിച്ചുപോകും.

വൃത്തംകൊണ്ടുമാത്രം കവിത രക്ഷപ്പെടുന്നില്ല എന്നതു സത്യം തന്നെ. ഏതാണ്ടതെ തന്നെ സത്യമാണ്. ഉള്ള കവിതയ്ക്കു ഇഴുക്കവും കവനക്കുമ്പി

തിളക്കവുമുണ്ടാക്കാൻ വ്യത്തത്തിനുകഴിയുമെന്നതും. ശ്രീയരനുള്ളിക്കു ശ്രദ്ധിനോടാണിമുഖ്യമുണ്ടെന്നാണ് കണ്ടിട്ടുള്ളത്. (ലക്ഷം 4) ഇത്തവണ അദ്ദേഹം വിയോഗിനിയിലാണു നാളം നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഒരു മുഴക്കം അതുകൊണ്ടുതന്നെ കവിതയ്ക്കു കൈവന്നിരിക്കുന്നു. ഇരുച്ചിൽ അക്കലെ ദൃശ്യമാവുന്ന ഒരു കൈത്തിരിയെന പ്രേമേയം പുതിയതൊന്നു മണി. പക്ഷേ ചില പുതുകല്പനകൾ കവിതയെ ശ്രദ്ധയമാക്കുന്നു. ജീവ നിൽ ചിന്യാകുന്ന കട്ടറുസ്വകൾ പൊതിയുന്നതും നഞ്ഞുനിരിന്നാൽ ഭിംഗിയെന്നതും മുനക്കുർത്തു ഭിത്തികൊണ്ട് ഉള്ളുരയുന്നതും ആകർഷ കാതനെ. കവിതയെ മുന്നോട്ടു നയിക്കുന്നില്ലായിരിക്കാം, ഗതാനുഗതി കത്തത്തിൽനിന്നു ഒരടി മാറുന്നെങ്കിലുമുണ്ടല്ലോ എന്ന ആശ്വാസം ചെറു താഴ്വാ.

നിരം പകരാത്ത കിനാവിനു നിരം മാറാത്ത എന്നാണെല്ലോ ഉദ്ദിഷ്ടം. നിരമില്ലാത്ത എന്നും വ്യാവധാനികപ്പട്ടമെന്നതു കുഴപ്പമാവും. നുണ്ണ തയ്യാറായ എന്നു തുടങ്ങുന്നതും തെളിനിരേന്നു തുടങ്ങുന്നതുമായ ഉത്തരാർഥങ്ങൾ പരസ്പരം സമലം മാറ്റിയെക്കിൽ അന്വയം കൂടുതൽ സുഗമമാവും.

വ്യാവധാനഭേദങ്കൊണ്ടു പലതായിത്തിരാവുന്ന, എന്നൊക്കെയോ കൊണ്ട് ആകർഷിക്കുന്ന കവിതയാണ് ഡി.ബി. അജിത്കുമാറിന്റെ തീ. എവിടെയോക്കെയോ അതിന്റെ മുനകൾ ചെന്നുകൊള്ളുന്നുണ്ട്. മുറുക്കം കുറയാതെ ഒന്നുകൂടി വൈശ്വദ്വാ നേടിയിരുന്നുകുംഡലനു വായിച്ചുകഴിയുന്നോൾ ആശിച്ചുപോകും.

കുരുക്കേഷ്ട്രയുദ്ധത്തിൽ ജയിച്ചതിനുശേഷവും ആർ ജയിച്ചു എന്നു നേടി എന്നു വിഷാദിക്കുന്ന അർജ്ജനന്റെ മനസ്സാണ് സി. വാസുദേവൻറെ ഗുരുസന്നിധിയിലേയ്ക്കു വീണ്ടും എന്ന കവിതയുടെ വിഷയം. മഹാഭാരതത്തിലെ പ്രധാനസന്ദർഭങ്ങൾ തന്ത്രായ ഭാഷയിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കളളച്ചതിന്റെ വസ്തുകളും ഉടുച്ചേവത്തുവിലാളും ദിനശാപവചല്ലുകളും, യന്ത്രപ്രക്ഷിക്ഷാചുത്തും ഇരുശ്ചീനാൽ കല്ലുകെട്ടി കല്ലിച്ചുനില്ക്കുന്ന സസ്യയും വ്യുഹം തകർത്തുമുന്നോറി വിനാ തഹവന ദിപ്തികളും, ദേവതന്ത്രങ്ങളിൽത്താണുപോയ തേർച്ചകങ്ങളും അതിലുണ്ട്. പേരുകളില്ലാത്തതനെ വികാരത്തിന്റെ വിജ്യംഭാങ്ഗരെ ആവാഹിച്ചു ടുത്തിരിക്കുന്നു. അവസാനം കർമ്മപാശത്തെ ലംഗിക്കാൻ ബ്രഹ്മാവിനു മാവില്ല എന്ന തീക്കന്തെപിശിഞ്ഞ കവിത കാതിലെത്തിയപ്പോൾ ഗുരുവിന്റെ മുന്പിൽ അനുഗ്രഹത്തിനു കുന്നിയുകയാണ് ദുഃഖതപ്തനായജേതാവ്.

ഹോമാഗ്നിപ്പുകയുടെ വലംചുറ്റിപ്പുർണ്ണോൻ ഒരു ഹാഷൻ മാത്രമായിതേതാനി. പറമ്പനത്തിക്കാടിന് ഹരിതഭംഗികൾ, മൺിച്ചപ്പിൽപ്പോരുന്നോൾ, കല്ലുകെട്ടില്ലസ്യ, തന്ത്രങ്ങളിൽത്താണുപോയ എന്നിടങ്ങളെലാക്കേ ഇരട്ടിപ്പ് എഴുതിലില്ലും വേണം, ഉച്ചതിക്കുന്നതുപോലെയാ

ഓല്ലോ മലയാളത്തിലെ എഴുത്ത്. തൃക്കൈയെന്ന നേർക്കുന്നിട്ടുക എന്നു വേണ്ട പറയുന്നതു ഗുരുവിനോടാവുംപോൾ?

മേലത്തുചൂടുശേഖരൻ ദുഃഖമുർത്തിയിൽ ജീവൻ്റെ അസ്തമയ സാഹരം, ഇഷ്ടതാങ്ങലി എന്നുള്ളിൽ പ്രകാശവർഷങ്ങളായ്, കരുത സപ്തമായ കണ്ണമിഴിക്കുന്നു മുതലായ പ്രയോഗങ്ങൾ കുറച്ചുകാലമായി ആകാശമരുത്തുകളിൽ അലസം അലയടിക്കുന്ന ചില വാക്കുകളുടെ അനുര സന്ദാമാത്രം.

അവിടന്നല്ലോരു വാസുദേവൻ വിചിന്നന്തതിലുടെ നമ്മ ക്ഷണിക്കുന്നതു പരബ്രഹ്മ-പരമബ്രഹ്മയല്ല-തതിലേക്കും ആത്മബ്രഹ്മക്കുന്തിപേക്കും മറുമാണ്. നുതനചിനകൾ ഉണ്ടാവേറിയ മുനിഹ്യദയങ്ങളിലാണ് അതുവിരിഞ്ഞത്. എന്നാൽ ശ്രമങ്ങളിൽ വരിയായി പുതുകിടക്കാനാണതിനു യോഗം. ശുഭബ്രഹ്മജനാനം ശുശ്കമായ അനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ മുണ്ടി, അഞ്ചാനാ നേടിയിട്ട് എന്നു ഗുണം എന്നിടത്താണ് അവിടന്നല്ലോരെ പരന വിചിന്നനാ എത്തിനില്ക്കുന്നത്. അവിവേകികൾ അധികമായ നാട്ടിൽ അറിയുന്നതു പറയാൻ മുതിരുന്നവർ കല്ലേറുവരുപോൾ തട്ടകാൻ വേണ്ട ഉച്ചും ധനവും കരുതാതെ പറ്റില്ലല്ലോ എന്നു ന്യായം.

ഒരു വൃത്തം സകലപിച്ചാണ് എഴുതിത്തുടങ്ങിയതെന്നുതോന്നും. എന്നാൽ പലപ്പോഴും അതു വേരാനായിപ്പോകുന്നുണ്ട്. കുടക്കശരങ്ങൾ ഉറച്ചച്ചരിക്കാത്ത പ്രവണത കാരണവും വൃത്തത്തിനു അംഗീവനിട്ടുണ്ട്. ‘നമ്മുടെ സുഖദാനവാദം എല്ലാം’ എന്നതു സംശിച്ചയാത്തതിനും ആലുമ്മാനത്തിനും ഉദാഹരണമായി നില്ക്കുന്നു. ചിലതൊക്കെ അച്ചടിപ്പിൾക്കുമാവാം.

പ്രശ്നം സോർവാകാനുള്ള വഴി അല്ലോപകരു പറഞ്ഞുകൊടുക്കുകയാണ് അഭിലാഷ കല്ലിയും. പുവിനു കീഴെ മുള്ളുണ്ടെന്നു സാറിന്റെ നുള്ളു പറഞ്ഞതുന്നു. അതുകേട്ടു കുട്ടികൾ പറിച്ചു. മുള്ളുകൊള്ളാതെ എങ്ങനെ പുപറിക്കാമെന്നാരും ചിനിച്ചില്ല. സാറു പറഞ്ഞുമില്ല സാറിനും അറിയായ്ക്കയാൽ : ജീവൻ പോളിസിയാണ് എല്ലാത്തിനും പോവഴിയെന്നു ശിഖ്യം. സാറിനു ബോധ്യമാകുന്നില്ല. തെറ്റായാൽ വെട്ടാമല്ലോ എന്നു ശിഖ്യം. വെട്ടല്ലോ പുതിയ കണ്ണഞ്ഞല്ലോ പ്രശ്നത്തിന്റെ ഘടകം തന്നെയാണല്ലോ. കുട്ടിക്കതു പറയാം എത്തോയി സാറ്.കാരണം സാറിന്റെ താടി നരച്ചിരിക്കുന്നു, കണ്ണടയ്ക്കു കാച്ചപയില്ല കടലാന്തിൽ വേണ്ടതെ സ്ഥലവുമില്ല.

നിയതവൃത്തത്തിലായിരുന്നെങ്കിൽ ഇതു ഹൃദയത്തിൽ കൂടുതൽ പിടിച്ചുനിന്നേനെന്നെന്നു പറയണം.

നിശ്ചന്നാക്കി പ്രതിമ തീർക്കാൻ ശ്രമീകുന്ന ഒരാളെയാണ് വി.പി. ഉള്ളി നിശ്ചപ്പറിയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. രാവിലെ നീംസ മുവവും നീംസ കൈകാലുകളും അതുപോലെതന്നെയുള്ള നിനവുകളുമാണ് നിശലിനുണ്ടായിരുന്നത്. ഉച്ചയ്ക്കുനിശ്ചപ്പരുണ്ടി സുരൂക്കാപം തലയിൽവീണുകവനക്കത്താണ്

പ്രതിമയുടെ ഉച്ചിയിൽ കൂടമായ് അച്ചുഭാഷയും അച്ചിലിട്ട് മിനുത്ത നോട്ട് അജ്ഞം പതിച്ചു. പ്രതിമ ചുങ്ഗി കുറുതായി. പക്ഷേ ഹൃദയം കാരിരു സ്വിൽ തിർത്തതാണ്. ദേഹം അമറുന്ന പുതത്തിന്റെയും ഇനി വൈകു നേരമായാൽ വിണ്ടും നിശ്ചൽ നിള്ളും. അപ്പോൾ പ്രതിമയെ നീട്ടാൻ ഒരാൾ വരുമെന്നാണ് ശില്പിയുടെ ദൃശ്യവിശാസം, അവനുവേണ്ടി നിവേദ്യങ്ങൾ എഴുകി കിരീടം തിർത്ത കാൽക്കൽ വിശാൻ ബലിക്കല്ലിൽ തലചേര്ത്ത് ചലമായി ചോരയായി കാത്തിരിപ്പാണായാൾ.

പ്രഭാതത്താപത്തിരുൾ്ലേഖനിൽ നിന്നു കവിത കുറുകി ഉച്ചയിലേയ്ക്കൊതിയപ്പോൾ ഹൃദയം കല്ലിച്ചിരിക്കുന്നു, മുഖം വികൃതമായിരിക്കുന്നു. കാലം ചുട്ടില്ലാത്ത ചുണ്ണയില്ലാത്ത സ്ഥിതിയിലേയ്ക്ക് അതിനെ നീട്ടിയേക്കാം, ഇതിനൊക്കെ ഇടയിലുള്ള ചട്ടലമനോഹരിപ്പ് മാണ് കവിതയ്ക്ക് വായനക്കാരനാഗ്രഹിക്കുക.

കെ. രാമകൃഷ്ണവാരിയരുടെ ദീപികാദ്യശ്രദ്ധയിൽ ദുരേ എന്ന കവിത സംസ്കൃതത്തിലാണ്. നരജീവിതം ഇന്നു നിരാശാ സകുലമാണ് എന്നു തുടങ്ങുന്നു - ധർമമേൽ അധർമമേൽ എന്നു തിരുമാനിക്കുന്നതു സ്വർഗ്ഗമാണ്. ചിലർ വിത്തസാഗരത്തിലാംട്ടേബാൾ ചിലർ ഭാരിദ്വൈതിൽ വേദ്യുന്നു. ജനങ്ങൾ പട്ടിണിക്കിടന്നു മരിക്കുമ്പോൾ അണ്ണായും നിർമ്മാണമാണ് തലപ്പുത്ത്. അചികിത്സ്യരോഗങ്ങൾ മനുഷ്യനെ ശ്രസിക്കുന്നു അങ്ങനെ നിരവധി. പക്ഷേ ഒരു ചെറുദിപം അക്കലെ കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. ലോകനയ്യാഗ്രഹിക്കുന്ന കുറച്ചുപേരുണ്ട്. ആവർ ഒന്നാരുമിച്ചാൽ ഒരു സെട്ടാൽ മംഗളംഭവിക്കും.

സംസ്കൃതത്തിൽപ്പറഞ്ഞു എന്നതാണ് ഇതിരുൾ്ളേഖനാവുതുമുണ്ടെന്നു ഹരിതാരണ്യം നാശ്യതേ എന്നായാലും നഗ്നപ്രകാശപ്പെടുന്നു എന്നുകിട്ടും. അണ്ണു ശസ്ത്രവിനിർമ്മാണമാവും ഉദ്ദിഷ്ടാം. മജ്ജത്തിനെ മജ്ജുനിയാക്കിയത് അച്ചടിത്തെന. നീതിർന്നുഡാഡികമല്ല നീതിനുഡാഡികമാണു ശരി. വർത്തനേ എന്നു സംസ്കൃതത്തിൽ എഴുതുന്നേബാൾ നടവിൽ ഒരുത മതി. മലയാള ലിപിയിൽ ഇരട്ടിപ്പുതനു വേണം. വർത്തന മാനം എന്നാണ്ടോ മലയാളം.

ആർ. മനോജ് വർമ്മയുടെ പുനഃസ്ഥിതി എഴുത്തിലേ കേകയല്ലാതാവുന്നുള്ളൂ. കാൽക്കററി വീണു ബോധം നഷ്ടപ്പെട്ട തന്നെ പി.ടി. മാസ്റ്റർ തോളിലേറ്റി നടന്ന് ബബ്പിൽ കിടത്തുന്നു. വെള്ളം തളിച്ചുണ്ടാക്കപ്പെട്ട പ്പോൾ ചുറ്റില്ലും സന്നേഹസംഘേമങ്ങളോടെ ടീച്ചർമാരും എഴുന്നുറ്റ് ഉള്ളിക്കരജ്ഞകളും. നുറു നുറു ശമ്പുങ്ങൾ ഉണർന്നുമരിക്കുന്ന പതിവിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി ഇവയെല്ലാമൊന്നുചേരുന്നു ഉള്ളിൽ കുറുകുന്ന നിഴൽപ്പുശമ്പുമാണ് അപ്പോൾ കേട്ട്. ശുരൂക്കെന്നാർ നിത്യവും കേൾപ്പതിതാവണം. അവരുടെ വാസ്തവ്യത്തിരുൾ്ളേഖനാർ അതാണനന്നറിഞ്ഞതും അപ്പോൾ.

പ്രമേയത്തിന് പുതുമയ്യുണ്ട്; പറഞ്ഞരീതിയും ഏകാള്ളം

നമ്മുട്ടിരിമാരുടെ പുർവ്വികൾ മുകളുവരോ?

കേരളത്തിലെ സ്വാഹണരുടെ പുർവ്വികൾ മുകളുവരായിരുന്നു എന്നു സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ട് നബംഗ ശാസ്ത്രഗവേഷകനായ ജയപ്രകാശ് മല്യ കവനക്കുമ്പും ഫിബ്രവരി-ഫെബ്രുരി ലക്ഷ്മതൻ എഴുതിയ ഗവേഷണ പ്രബന്ധമാണ് ഈ കുറിപ്പിനാധാരം. ശ്രീ മല്യ തന്റെ വാദങ്ങളെ നൃായി കരിക്കുന്നതു പ്രധാനമായും ചില വാക്കുകളിൽ പുതിയ അർത്ഥം വായി ചെടുത്തും ചില ഹല്ലപ്പേരുകളിൽ കടക്കുവായം കല്പിച്ചും മറ്റൊന്ന്. കുടാതെ, ഈ രണ്ടു സമുദായങ്ങളിലും നിലനിലപ്പെടുത്തിയും ശ്രീ മല്യ തന്റെ വാദമുവദങ്ങളെ നൃായികരിക്കുന്നു. മൊത്തത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഗമനം ഇങ്ങനെന്നയാണ്.

"പരശൂരാമൻ യുദ്ധങ്ങൾക്ക് ശേഷം മഴുവലിച്ചുറിഞ്ഞു സമാധാനം സ്ഥാപിക്കാൻ കടൽക്കരയിലേക്കുന്നൈങ്ങുകയും തോമൻ പുണ്യവാളന പ്രോലെ മുകളുവരെ സ്ഥാപിനിക്കുകയും (വല വീശിപ്പിടിച്ച്) മുകളുവരോട് വല ഉപേക്ഷിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയും അതിന്റെ ഓർമ്മയ് ക്കായി അതിൽനിന്ന് മുന്ന് ഇഴകൾ എടുത്ത് അവരെ അണിയിച്ച് അവർക്ക് ഒരു ത്യുവും ദിവ്യത്രവും കല്പിക്കുകയും ചെയ്തു"

Research എന്ന ഇംഗ്ലീഷുവാക്കിനു ഗവേഷണം, സുക്ഷ്മ പരീക്ഷണം എന്നിവയെക്കുടാതെ ശാസ്ത്രത്തിൽ പഠനം എന്ന അർത്ഥം കൂടി യുണ്ടാക്കുന്നു ശ്രീ മല്യ മിന്നുപോയതുപോലെ തോന്നുന്നു. ചില വാക്കുകളുടെ ഉത്കവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അശാസ്ത്രിയമായ ഉള്ളം, ആചാരങ്ങളുള്ളിയുള്ള വികലമായ വ്യാവ്യാനങ്ങൾ ഇതെല്ലാംകൊണ്ട് അർത്ഥശൈന്ദ്രമായിപ്പോയി ഈ ഗവേഷണം (?) പ്രബന്ധം. ഭാരതീയർ, മുഹമ്മതീയർ, കുസ്തിയർ എന്നീ വാക്കുകൾ സുചിപ്പിക്കുന്നതു ഭാരതത്തിലെ മുള്ളം സമുദായക്കാരുടെയും പുർവ്വികൾ തിരുരായിരുന്നു എന്ന് പറയും പോലെ അസംബന്ധമാണ് വാക്കുകളെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ശ്രീ മല്യ യുടെ നിഗമനങ്ങൾ. ഗവേഷകർ തങ്ങളുടെ കണ്ണടത്തലുകൾ നൃായിക തിങ്കണ്ടതു തെളിവുകൾ കൊണ്ടായിരിക്കണം. ഉള്ളണ്ണൾക്ക് ഗവേഷണ പ്രസക്തിയില്ല.

അഡ്വ. വി.വി.ജി. നമ്മുട്ട്, തലമുള്ളി

സർ,

700 ലക്ഷം കിട്ടി. അതിലെ ഒരു ലേവനം പ്രത്യേകം ആകർഷിച്ചു. “കേരളബാഹ്മണരും, പുനർന്നിവാസി സിദ്ധാന്തവും”. ഏതാണ്ട് 15 വർഷം മുമ്പ്, തളി കോ-ഓപ്പറേറ്റീവ് കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പലായിരുന്ന പത്തനാട്ടമേനോൻ ഒരു സദസ്സിൽവെച്ച് ചോദിച്ചു. “നിങ്ങൾക്കരിയാമോ നമ്പ്യതിരിയുടെ അർമ്മം? നമ്പ്യരിയവരാണവർ. ചുണ്ടക്കയറിഞ്ഞേ അറ്റത്തെ ചുണ്ട എടുത്ത് ബാക്കി കയർ പുണ്ണിലായിട്ടുവരാണവർ” ശ്രോതാക്ക തീർച്ച ചീല നമ്പ്യതിരിമാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. എങ്ങൻ അന്തം വിട്ടിരുന്നു.

വിവാഹക്കാരും പോലെ മുകുവസാമ്യമുള്ള ചീലത്തല്ലാം നേരത്തെ കേട്ടിരുന്നു. ലേവനം പുർണ്ണമായി വായിച്ചു. ലേവകൻ സമഗ്രമായി പറ ഞതിരിക്കുന്നു. ലേവകൻ വീക്ഷണത്തെ അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

ഒരുക്കാരും വിശ്രസിക്കുവാനാകുന്നില്ല. കേരളം പരശുരാമൻ മഴു വെറിഞ്ഞുണ്ടായതാണെന്ന്. അതിരെ ഉല്പത്തി ഭൂമിശാസ്ത്ര സിദ്ധാന്തത്തിലാണ് ഏറെ വിശാസ്യം. അത് കന്യാമാതാവിനെ ഒരു ശ്രാമവാ സികിൾ മുഴുവൻ ദർശിച്ച പോലെ പരശുരാമൻ കുറെ മുകുവരെ നമ്പ്യതിരിമാരാക്കിയതാവാം. കുറിച്ചിരിയിലെ മുസ്സിം വിടുകൾ “ഹല്ലു”ങ്ങളാണ്. ആ പ്രദേശം സാമുതിരി പെങ്ങൾക്ക് കൊടുത്തതാണത്ര.

ലേവകൻ സിദ്ധാന്തപ്രകാരം അതിനടുത്ത് കടലാണ്. അവിടെ പണ്ട് മുകുവന്മാർ താമസിച്ചിരിക്കാം.

**ഇരിങ്ങല്ലൂർ ഗോപാലൻ
കോഴിക്കോട് - 673 014**

ഒരു അനന്തമായ പാരമ്പര്യം. ഒരു ഇതിഹാസം.

കോട്ടക്കൽ ആധ്യവൈദ്യശാല

(Ayurveda, The Authentic Way)

ദിവംഗതനായ വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയരുടെ ദീർഘ ദർശനവും മാർഗ്ഗദർശിതവുമാണ് ഈ സ്ഥാപനത്തെ ഇന്നത്തെ നിലയിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തിയത്.

- ഇവിടെ മാറാരോഗ്യികൾക്ക് ആശാസം നൽകുന്ന ഫലപ്രദമായ നാനാതരം ഔഷധങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നു.
- നവീന സൗകര്യങ്ങളൊടുകൂടിയ ഇവിടത്തെ നശ്ചിംഗ് ഹോമിൽ വസ്തി, നസ്യം മുതലായ പഞ്ചകർമ്മങ്ങളും ധാര, പിഴിച്ചിൽ, നവരകിഴി മുതലായ മറ്റു സ്നേഹ-സോദ കർമ്മങ്ങളും നിർവ്വഹിച്ചു കൊടുക്കുന്നു.
- അവശർക്ക് ആശാസക്രമങ്ങളായ ധർമ്മാശൂപത്രി നടത്തുന്നു.
- ആയുർദ്ദോഷ കോളേജിന്റെ നടത്തിപ്പിന്റെ ധനസഹായം നൽകി ആയുർദ്ദോഷവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പ്രചോദനം നൽകുന്നു.
- ആയുർദ്ദോഷത്തിന്റെ വളർച്ചകാഡി ആയുർദ്ദോഷസമിനാറുകളിലും പ്രബന്ധമത്സരങ്ങളും നടത്തുകയും ആയുർദ്ദോഷ പുസ്തകങ്ങളും “ആരുവൈദ്യൻ” (ഇംഗ്ലീഷ്) തെരെമാസികയും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
- കമകളിയുടെ പരിപോഷണത്തിനായി പി. എസ്. വി. നാട്യ സംഘം നടത്തുന്നു.

സ്ഥാപിതം : 1902

വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയരുടെ

ആധ്യവൈദ്യശാല

കോട്ടക്കൽ - 676 503

Phone : HO. 742216-19, 742561-64 & 742571 (EPABX), TDBX 200 Lines)

Fax: 0493-742210, 742572

ശാഖകൾ : കോഴിക്കോട്, പാലക്കാട്, തിരുമ്പുരുൾ, എറണാകുളം, ആലുവ, തിരുവനന്തപുരം, മദ്രാസി, കണ്ണൂർ, കോയമ്പത്തുർ, നൃസിൽഹി, കല്ലേരി, കോട്ടയം കുടാതെ 800-ൽ പരം എജൻസികളും